

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про авторське право і суміжні права

Цей Закон регулює відносини, пов'язані з виникненням прав на об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, використанням таких об'єктів, розпорядженням майновими правами і охороною майнових прав на ці об'єкти, охороною особистих немайнових прав творців, а також щодо прав особливого роду (*sui generis*), пов'язаних зі сферою авторського права і суміжних прав.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

автор — фізична особа, яка своєю творчою діяльністю створила твір;

аудіовізуальний твір — послідовність епізодів (кадрів) зі звуком або без нього, поєднаних між собою творчим задумом, які утворюють цілісний оригінальний твір, зафіксований у об'єктивній (матеріальній або електронній тощо) формі, аналогічній відеограмі, та доступний для сприйняття за допомогою відповідних технічних засобів;

база даних (компіляція даних) — сукупність творів, даних або будь-якої іншої інформації у довільній формі, підбір, упорядкування і (або) розташування складових частин якої є результатом творчої діяльності, що можуть бути доступні за допомогою спеціальної пошукової системи і (або) на основі електронних засобів (комп'ютера) чи інших засобів;

веб-сайт — сукупність даних, електронної (цифрової) інформації, зокрема об'єктів авторського права і (або) суміжних прав тощо, пов'язаних між собою і структурованих у межах адреси веб-сайту і (або) облікового запису власника цього веб-сайту, доступ до яких здійснюється через адресу мережі Інтернет, що може складатися з доменного імені, записів про каталоги або виклики і (або) числової адреси за Інтернет-протоколом;

веб-сторінка — складова частина веб-сайту, розташована за спеціальною адресою в мережі Інтернет;

виконавець — фізична особа (актор, співак, музикант, танцюрист, диригент музичних і музично-драматичних творів або інша фізична особа), яка

виконує роль, читає, декламує, співає, грає на музичному інструменті, танцює, інтерпретує, будь-яким іншим способом виконує музичні, драматичні, літературні, хореографічні, інші подібні твори, інші подібні твори, фольклор або інші художні образи;

виконання — індивідуальна чи колективна творча діяльність з оригінального втілення музичних, драматичних, літературних, хореографічних або подібних творів, фольклору чи інших художніх образів;

вироблення відеограми — відеозапис, видозміна (монтаж) відеозапису, упорядкування і видозміна відеозаписів зі звуковим супроводом або без нього, що є результатом творчої, інтелектуальної діяльності;

вироблення фонограми — звукозапис, видозміна (монтаж) звукозапису, упорядкування і видозміна звукозаписів, що є результатом творчої, інтелектуальної діяльності;

виробник відеограми — фізична і (або) юридична особа, яка бере на себе ініціативу та несе відповідальність за вироблення відеограми;

виробник фонограми — фізична і (або) юридична особа, яка бере на себе ініціативу і несе відповідальність за вироблення фонограми;

відеограма — вироблений (кінцевий) відеозапис виконання або інших рухомих чи нерухомих зображень (зі звуковим супроводом або без нього) («bande-mere», «відео»), крім відеозапису, що використовується у складі аудіовізуального твору;

відтворення — пряме чи опосередковане виготовлення однієї або більше копій об'єкта авторського права або суміжного права (або його частини) будь-яким способом та у будь-якій формі, в тому числі для тимчасового чи постійного зберігання в електронній (цифровій), оптичній або іншій формі, яку може зчитувати комп'ютер;

гіперпосилання — формалізований відповідно до стандартів мережі Інтернет запис адреси веб-сайту або його частини (веб-сторінки, даних). У разі якщо гіперпосилання адресує до частини веб-сайту (веб-сторінки), то, крім домену і (або) числової адреси за Інтернет-протоколом, воно може містити додаткові записи про каталоги або виклики і умови доступу до веб-сторінки, що може бути відтворена або збережена на пристроях, які можуть зчитувати та відтворювати електронну (цифрову) інформацію з використанням мережі Інтернет;

доведення до загального відома — поширення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав шляхом (способами), відповідно, публічного виконання, публічного демонстрування, публічного показу, публічного сповіщення, інтерактивного надання доступу;

запис — результат фіксування в об'єктивній (матеріальній або електронній тощо) формі за допомогою технічних пристроїв звуків чи відображень звуків (звукозапис) або зображень (відеозапис), або зображень зі звуком (відеозвукозапис), що дозволяє здійснювати за допомогою відповідних пристроїв їх сприйняття, видозміну, відтворення тощо;

ім'я автора — сукупність слів чи знаків, що ідентифікують автора:: прізвище та ім'я автора; прізвище, ім'я та по батькові автора; ініціали автора; псевдонім автора; прийнятий автором знак (сукупність знаків) тощо;

ім'я виконавця — сукупність слів чи знаків, що ідентифікують виконавця: прізвище та ім'я виконавця; прізвище, ім'я та по батькові виконавця; ініціали виконавця; псевдонім виконавця; прийнятий виконавцем знак (сукупність знаків) тощо;

інтерактивне надання доступу — поширення об'єкта авторського права або суміжного права для публіки з використанням кабелю чи без нього, в тому числі в мережі Інтернет або інших інтерактивних мережах, зокрема, розміщення гіперпосилання, таким чином, щоб представники публіки могли отримати доступ до даного об'єкта з місця та у час, обрані ними індивідуально;

комп'ютерна програма — набір інструкцій у вигляді слів, цифр, кодів, схем, символів чи у будь-якому іншому вигляді, виражених у формі, придатній для зчитування комп'ютером, які приводять його у дію для досягнення певної мети або результату, зокрема, операційна система, прикладна програма, виражені у вихідному або об'єктному кодах;

майновий найм — надання у користування в особистих цілях або для членів сім'ї цієї особи або близьких знайомих цієї сім'ї правомірно розповсюдженого примірника твору, відеограми, фонограми, записаного виконання на певний визначений строк за плату (прокат) або безоплатно (позичка);

музичний кліп — змістовно завершений аудіовізуальний твір, звуковий ряд якого складається виключно з музичного твору, тривалість якого є співмірною з тривалістю такого аудіовізуального твору;

Національний орган інтелектуальної власності (НОІВ) — державна організація, що входить до державної системи правової охорони інтелектуальної власності, що здійснює повноваження у сфері інтелектуальної власності, визначені цим Законом, іншими законами у сфері інтелектуальної власності, актами Кабінету Міністрів України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та статутом, і має право представляти Україну в міжнародних та регіональних організаціях;

обліковий запис — формалізований згідно зі стандартами мережі Інтернет запис на комп'ютерному обладнанні (комп'ютерах, серверах), підключеному до мережі Інтернет, що ідентифікує користувача (наприклад, власника веб-сайту) на такому обладнанні, включає в себе дані про доступ до частини каталогів і програмного забезпечення комп'ютерного обладнання, а також визначає права такого доступу, що надають можливість володільцю облікового запису додавати, видаляти, змінювати цифровий контент і дані веб-сайту, надавати доступ до веб-сайту або його частин, окремих даних іншим особам, припиняти функціонування такого веб-сайту або його частини в межах облікового запису;

оприлюднення (розкриття публіці) — будь-яка дія, що вперше робить об'єкт авторського права або суміжного права доступним для публіки;

опублікування — поширення об'єкта авторського права або суміжного права будь-яким способом розповсюдження або доведення до загального відома;

організація мовлення — телерадіоорганізація, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних програм організацій мовлення (як власного виробництва, так й виробництва інших організацій) шляхом поширення в ефір за допомогою радіохвиль (а також лазерних променів, гамма-променів тощо) у будь-якому частотному діапазоні, в тому числі й з використанням супутників, або шляхом поширення на віддаль сигналу за допомогою кабелю;

особа — фізична особа або юридична особа;

піратська (контрафактна) копія твору, фонограми, відеограми — примірник відповідно твору, фонограми, відеограми, відтворений і (або) розповсюджений з порушенням авторського права і (або) суміжних прав;

плагіат — опублікування твору, записаного виконання або їх частин під іменем або псевдонімом особи, яка не є автором цього твору чи виконавцем цього виконання або їх частин, а також опублікування фонограми, відеограми або їх частин під іменем (найменуванням) особи, яка не є відповідно виробником фонограми, виробником відеограми;

приватне копіювання — відтворення в особистих цілях або для членів сім'ї цієї особи або близьких знайомих цієї сім'ї без наявності прямої або опосередкованої комерційної мети творів і виконань, зафіксованих у фонограмах, відеограмах;

примірник — оригінал або копія, відповідно, твору, фонограми, відеограми, записаного виконання в будь-якій об'єктивній формі;

програма організації мовлення — аудіальна, візуальна чи аудіовізуальна змістовно поєднана інформація, що має визначений хронометраж і поширюються для сприймання публікою організацією мовлення (телерадіоорганізацією);

продюсер аудіовізуального твору — особа, яка організовує створення, виробництво і опублікування аудіовізуального твору;

псевдонім — вигадане ім'я, що застосовується як сукупність слів чи знаків, символів, обране автором (співавторами) чи виконавцем (співвиконавцями) для позначення себе відповідно як автора (співавторів) або як виконавця (співвиконавців);

публіка — фізична особа (фізичні особи), що не належить (не належать) до кола сім'ї або близьких знайомих сім'ї особи, яка здійснює опублікування об'єкта авторського права або суміжного права;

публічне виконання — поширення твору, виконання, фонограми, програми організації мовлення шляхом відповідно декламації, гри, співу, гри на музичному інструменті, диригування, танцю тощо і (або) за допомогою будь-яких пристроїв і процесів без застосування того чи іншого виду екрана (окрім екрана, який застосовується виключно для синхронного відображення твору, виконання під час живого публічного виконання), у місці, яке доступне

для відвідування публікою, незалежно від того, чи присутня публіка в один і той самий час або в різний час у місці такого поширення;

публічне демонстрування — поширення твору (крім літературного, музичного твору), відеограми, програми організації мовлення за допомогою будь-яких пристроїв і процесів з застосуванням того чи іншого виду екрана у будь-якому місці, де може бути присутньою публіка;

публічний показ — поширення без допомоги або за допомогою будь-яких пристроїв і процесів, зокрема екрану, твору, що виражений в образотворчій чи об'ємно-просторовій формі: живопису, фотографії, ужиткового мистецтва, скульптури тощо, візуальне статичне сприйняття якого пропонується у місцях, де присутня чи може бути присутньою публіка;

публічне сповіщення — поширення в ефір для сприймання публікою бездротовими засобами або за допомогою кабельної мережі, або супутника тощо об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав);

репрографічне відтворення (репродукування) — факсимільне відтворення у будь-якому розмірі (у тому числі збільшеному чи зменшеному) оригіналу або іншого примірника письмового, фотографічного, графічного твору, картини, малюнку тощо шляхом фотокопіювання або іншими подібними способами. Репрографічне відтворення не включає запис твору в електронній (у тому числі цифровій), оптичній чи іншій формі, яку зчитує комп'ютер, або у процесі видавничої діяльності;

ретрансляція — прийом і одночасне поширення програм організації мовлення, або їх частин, що здійснюється з використанням будь-якої технології, без внесення змін (редагування, переробки тощо) в програму організації (організацій) мовлення;

розповсюдження — будь-яка дія, за допомогою якої оригінали або інші примірники (копії) об'єктів авторського права і (або) суміжних прав безпосередньо чи опосередковано пропонуються публіці способом першого продажу чи іншого першого відчуження примірників об'єкта авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав);

сирітський твір (сирітська фонограма, відеограма; сирітське записане виконання) — оприлюднені в межах України літературний, аудіовізуальний, фотографічний, образотворчий та інший твір, фонограма, відеограма (у тому числі, що входить до складу аудіовізуального твору або іншої фонограми, відеограми), записане виконання, що складають частину культурної спадщини і знаходяться у сховищах некомерційних бібліотек, закладів освіти, музеїв, архівів, кіно-, фото-, аудіофондів, організацій мовлення України, щодо яких жоден з суб'єктів майнових прав на відповідний об'єкт за результатами вжитих заходів не ідентифікований та, в разі ідентифікації (включаючи анонімів або псевдонімом), не віднайдений;

службовий твір (службове виконання, службова фонограма, службова відеограма) — твір (виконання, фонограма, відеограма), створений автором (здійснене виконавцем, вироблена виробником фонограми або виробником відеограми) у порядку виконання обов'язків відповідно до службового

завдання чи трудового договору (контракту) або договору про розподіл майнових прав, іншого договору щодо такого службового об'єкта авторського права або суміжного права, укладеного між відповідно автором (виконавцем, виробником фонограми, виробником відеограми) і роботодавцем;

суспільне надбання — твори і об'єкти суміжних прав, строк чинності майнових прав на які закінчився;

твір — результат творчої діяльності автора (співавторів) у сфері науки, літератури і мистецтва, виражений в об'єктивній формі, який є оригінальним;

твір архітектури — твір у галузі спорудження будівель, містобудування, садово-паркового мистецтва ландшафтних утворень у формі креслення, ескізів, моделей, збудованих будівель чи споруд, планів населених пунктів тощо;

твір образотворчого мистецтва — скульптура, картина, малюнок, гравюра, літографія, твір художнього дизайну (у тому числі сценічного дизайну, дизайн шрифту) тощо;

твір ужиткового мистецтва — твір образотворчого мистецтва, втілений або перенесений на предмет користування з ужитковою метою, створений ручним або промисловим способом, у тому числі твори декоративного ткацтва, кераміки, різьблення, ливарства, з художнього скла, художні ковані вироби, ювелірні вироби тощо;

технологічні засоби захисту — будь-яка технологія, програмне забезпечення, обладнання або компонент, які у своєму нормальному функціонуванні призначаються для запобігання або протидії діям по відношенню до об'єктів, використання яких не дозволене суб'єктом авторського права або суміжного права, або суб'єктом прав *sui generis*;

Установа — центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;

фольклор — традиційна народна творчість невизначеного кола фізичних осіб певного територіального регіону, що складається з притаманних цьому регіону усних традицій, матеріальної культури, обрядів, пісень, танців тощо і передається від одного покоління цих осіб до наступного;

фонограма — вироблений (кінцевий) звукозапис виконання або інших звуків, або відображень звуків («bande-mere»), крім звукозапису, що використовується у складі аудіовізуального твору;

фотографічний твір — твір, статично відображений (зафіксований) із застосуванням аналогових, цифрових фотографічних технологій на матеріальному носії чи в електронній (цифровій) формі або із застосуванням лазерних технологій у вигляді об'ємного тримірного зображення;

цитата — уривок з правомірно оприлюдненого твору, записаного виконання, правомірно оприлюдненої фонограми або відеограми в незмінному (автентичному) вигляді.

Стаття 2. Законодавство України про авторське право і суміжні права та державна система правової охорони авторського права і суміжних прав

1. Законодавство України про авторське право і суміжні права базується на Конституції України і складається з відповідних норм Цивільного кодексу України, цього Закону, законів України «Про кінематографію», «Про телебачення і радіомовлення», «Про видавничу справу», «Про особливості державного регулювання діяльності суб'єктів господарювання, пов'язаної з виробництвом, експортом, імпортом дисків для лазерних систем зчитування», «Про архітектурну діяльність», «Про культуру», «Про театри і театральну справу», «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав» та інших законів України, пов'язаних зі сферою охорони авторського права і суміжних прав.

2. Державна система правової охорони авторського права і суміжних прав складається з центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, НОІВ та інших державних підприємств, установ, організацій, що виконують функції, пов'язані зі сферою охорони авторського права і суміжних прав відповідно до закону.

Стаття 3. Сфера дії Закону

1. Дія цього Закону поширюється на регулювання відносин, пов'язаних з використанням:

1) творів, зазначених у частині першій статті 6 цього Закону, і об'єктів суміжних прав, зазначених у статті 37 цього Закону, незалежно від місця їх оприлюднення (або якщо зазначені об'єкти не оприлюднені, але знаходяться в об'єктивній формі на території України), суб'єктами авторського права або суміжного права щодо яких є фізичні особи, які є громадянами України або не є громадянами України, але мають постійне місце проживання на території України, або юридичні особи, які мають місцезнаходження на території України;

2) творів, зазначених у частині першій статті 6 цього Закону, і об'єктів суміжних прав, зазначених у статті 37 цього Закону, що оприлюднені на території України або оприлюднені за межами України, але після цього протягом 30 днів опубліковані на території України;

3) програм організацій мовлення, що мають місцезнаходження на території України і поширення яких здійснюється за допомогою передавачів, розташованих на території України;

4) творів архітектури і образотворчого мистецтва, оригінали яких знаходяться на території України;

5) творів і об'єктів суміжних прав, які охороняються відповідно до міжнародних договорів України.

2. Положення цього Закону спрямовано на охорону та захист особистих немайнових прав і майнових прав:

1) суб'єктів авторського права, зазначених у статті 5 цього Закону, і суб'єктів суміжних прав, зазначених у частині другій статті 36 цього Закону,

які є громадянами України або не є громадянами України, але мають постійне місце проживання на території України (для юридичних осіб — місцезнаходження на території України), незалежно від того, на якій території було оприлюднено їх твори чи об'єкти суміжних прав;

2) суб'єктів авторського права, зазначених у статті 5 цього Закону, і суб'єктів суміжних прав, зазначених у частині другій статті 36 цього Закону, незалежно від їх громадянства і постійного місця проживання (для юридичних осіб — їх місцезнаходження), твори чи об'єкти суміжних прав яких оприлюднено на території України або не оприлюднено, але які знаходяться в об'єктивній формі на території України;

3) суб'єктів авторського права, зазначених у статті 5 цього Закону, і суб'єктів суміжних прав, зазначених у частині другій статті 36 цього Закону, незалежно від їх громадянства і постійного місця проживання, твори чи об'єкти суміжних прав яких оприлюднено в іншій країні та протягом 30 днів після цього опубліковано на території України;

4) інших осіб, авторське право або суміжне право яких охороняються відповідно до міжнародних договорів України.

3. Суб'єктам авторського права і (або) суміжних прав, незалежно від їх громадянства, твори чи об'єкти суміжних прав яких оприлюднено на території іншої держави або не оприлюднено, але які знаходяться в об'єктивній формі на території іншої держави, правова охорона надається відповідно до міжнародних договорів України.

4. Іноземці та особи без громадянства, відповідно до міжнародних договорів чи на основі принципу взаємності, мають однакові з громадянами України права, передбачені цим Законом.

Стаття 4. Повноваження Установи. Повноваження Національного органу інтелектуальної власності у сфері охорони авторського права і суміжних прав

1. Установа здійснює свої повноваження у межах, що передбачені законом, і виконує такі функції:

1) аналізує стан застосування і дотримання національного законодавства і міжнародних договорів у сфері авторського права і суміжних прав;

2) здійснює контроль за виконанням цього Закону;

3) розробляє рекомендації щодо розміру винагороди за використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав; вносить пропозиції щодо розміру відрахувань у передбачених законом випадках;

4) здійснює розробку законодавства у сфері авторського права і суміжних прав;

5) представляє інтереси України з питань охорони авторського права і суміжних прав у міжнародних організаціях відповідно до чинного законодавства;

6) здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Фінансування діяльності Установи провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України.

2. Національний орган інтелектуальної власності (НОІВ) є юридичною особою публічного права, створеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, в організаційно правовій формі державної організації, статут якої затверджується Кабінетом Міністрів України та передбачає, зокрема, функції і повноваження такої державної організації у сфері правової охорони інтелектуальної власності, визначені цим Законом.

3. До владних повноважень НОІВ належать:

1) приймання і розгляд заявок на державну реєстрацію прав автора на твір, а також на державну реєстрацію договорів, що стосуються майнових прав на твір, здійснення реєстрації на підставі розгляду заявок;

2) видача свідоцтв про реєстрацію прав на твір;

3) здійснення міжнародного співробітництва у сфері правової охорони інтелектуальної власності і представлення інтересів України з питань охорони авторського права та суміжних прав у Всесвітній організації інтелектуальної власності та інших міжнародних організаціях відповідно до законодавства;

4) владні повноваження, передбачені Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав»;

5) здійснення інших повноважень відповідно до закону.

4. НОІВ також здійснює:

1) інформування щодо реалізації державної політики у сфері охорони авторського права та суміжних прав;

2) інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони інтелектуальної власності, зокрема, утримання інформаційних баз даних, опублікування відомостей в офіційному бюлетені з питань охорони авторського права і суміжних прав;

3) надання методичної допомоги у сфері авторського права і суміжних прав, у тому числі у сфері колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

4) узагальнення національної та міжнародної практики застосування законодавства у сфері охорони авторського права і суміжних прав, розроблення пропозицій щодо удосконалення законодавства у зазначеній сфері та подання таких пропозицій до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;

5) організацію і виконання робіт щодо підготовки з перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності;

6) інші функції та повноваження, передбачені цим Законом, іншими законами і нормативно-правовими актами України, статутом НОІВ.

НОІВ має право отримувати безоплатно від міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування необхідні для виконання покладених на нього повноважень і функцій інформацію, документи та матеріали.

5. НОІВ діє на підставі цього Закону, інших законів України, актів Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади та статуту, затвердженого Кабінетом Міністрів України. Колегіальними органами управління НОІВ є дирекція та наглядова рада.

6. З метою забезпечення виконання НОІВ делегованих владних повноважень, члени дирекції НОІВ уповноважуються на підписання документів правовстановлюючого характеру та в рамках здійснення державного нагляду відповідно до закону і статуту НОІВ.

7. Для підготовки рекомендацій з питань, що належать до компетенції НОІВ, НОІВ має право проводити наукові дослідження, інші дослідження та роботи, з залученням зовнішніх експертів та консультантів та з оплатою послуг третіх осіб.

8. Дирекція НОІВ є виконавчим органом НОІВ, який складається з Генерального директора та 2 членів дирекції. Повноваження членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ.

Дирекція НОІВ підзвітна наглядовій раді НОІВ, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, відповідно до їх компетенції.

Члени дирекції НОІВ призначаються та звільняються наглядовою радою НОІВ за результатами відкритого конкурсу, що проводиться в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Строк повноважень членів дирекції НОІВ становить 3 роки, крім випадків дострокового припинення повноважень члена дирекції НОІВ за рішенням наглядової ради НОІВ.

Генеральний директор організовує роботу дирекції НОІВ, головує на її засіданнях, вчиняє правочини від імені НОІВ та здійснює інші повноваження щодо діяльності НОІВ в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Генеральним директором НОІВ може бути призначено громадянина України, який проживає в Україні останні 5 років, вільно володіє державною мовою, володіє однією з офіційних мов Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), має повну вищу юридичну освіту і (або) освіту у сфері інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері інтелектуальної власності не менш як 5 років та досвід роботи на керівних посадах не менш як 5 років.

Членом дирекції НОІВ не може бути особа, яка відповідно до рішення суду позбавлена права здійснювати діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади, а також піддавалася адміністративному стягненню за корупційне чи пов'язане з корупцією правопорушення протягом 3 років із дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.

9. Наглядова рада НОІВ є наглядовим органом НОІВ. Повноваження наглядової ради НОІВ, порядок її формування, порядок ухвалення рішень та порядок проведення наглядовою радою НОІВ конкурсу на обрання членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ, з врахуванням положень цього Закону.

До складу наглядової ради НОІВ входять:

- 1) 2 представника від Верховної Ради України;
- 2) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;
- 3) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;
- 4) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах науки і освіти;
- 5) представник громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);
- 6) представник Національної академії наук України;
- 7) представник Національної академії правових наук України;
- 8) представник від всеукраїнських творчих спілок, яким Кабінетом Міністрів України надано статус національних.

Персональний склад наглядової ради НОІВ формується в порядку, встановленому статутом НОІВ, та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Члени наглядової ради НОІВ здійснюють свої повноваження на безоплатній основі.

Голова та секретар наглядової ради НОІВ обираються наглядовою радою НОІВ серед членів наглядової ради НОІВ. Головою наглядової ради НОІВ не може бути представник центрального органу виконавчої влади України. Член наглядової ради НОІВ не може бути одночасно членом дирекції НОІВ.

10. До повноважень наглядової ради НОІВ належать ухвалення рішень про проведення конкурсів на обрання членів дирекції НОІВ, рішень про призначення або дострокове припинення повноважень членів дирекції НОІВ, здійснення нагляду за фінансово-господарською діяльністю НОІВ, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, розгляд скарг на діяльність НОІВ, а також інші повноваження, визначені законом та статутом НОІВ.

Наглядова рада НОІВ також має право:

1) запитувати у дирекції НОІВ будь-яку інформацію щодо діяльності НОІВ, крім інформації з обмеженим доступом, та отримувати таку інформацію;

2) ухвалювати обов'язкові для розгляду дирекцією НОІВ рішення на підставі звітів дирекції щодо стану виконання завдань НОІВ, здійснення фінансово-господарської діяльності, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також плани діяльності НОІВ;

3) надавати дирекції НОІВ рекомендації, обов'язкові для розгляду;

4) звертатись до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури, відповідно до компетенції, про виявлені порушення та недоліки в діяльності НОІВ для врахування в рамках формування та реалізації державної політики в відповідних сферах державного управління.

Строк повноважень членів наглядової ради НОІВ становить 3 роки з дати затвердження відповідних членів у складі наглядової ради НОІВ рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. У разі закінчення строку повноважень члена наглядової ради НОІВ, орган чи організація, що делегували такого члена, у місячний строк делегує до складу наглядової ради нового представника або приймає рішення про призначення такого члена наглядової ради на новий строк, окрім представника громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), який визначається на конкурсі в порядку, що визначається центральним

органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Повноваження члена наглядової ради НОІВ може бути достроково припинено за поданням органу, що його делегував. Повноваження члена наглядової ради НОІВ також припиняються за ініціативою наглядової ради у разі:

- 1) подання заяви про припинення повноважень за власним бажанням;
- 2) неможливості виконання покладених на нього обов'язків, у тому числі за станом здоров'я;
- 3) припинення відносин з органом, що його делегував;
- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;
- 5) смерті або на підставі рішення суду про визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім чи оголошення померлим;
- 6) застосування адміністративного стягнення за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення.

Орган, що делегував члена наглядової ради НОІВ, повноваження якого припинено достроково, зобов'язаний делегувати до складу наглядової ради НОІВ нового представника у місячний строк з дня дострокового припинення повноважень попереднього представника.

11. Наглядова рада НОІВ здійснює діяльність та ухвалює рішення в організаційній формі засідання, що оформлюється протоколом, копія якого оприлюднюється на офіційному вебсайті НОІВ, а також надсилається головою наглядової ради НОІВ до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Засідання наглядової ради НОІВ вважається правомочним, якщо в ньому бере участь шляхом особистої присутності і (або) через засоби телекомунікаційного зв'язку проста більшість її членів від встановленого цим Законом кількісного складу наглядовою ради НОІВ.

Засідання наглядової ради НОІВ проводяться за ініціативою голови наглядової ради НОІВ або письмовою заявою 4 або більше її членів, про що голова наглядової ради НОІВ повідомляє кожному з її членів не менше ніж за 5 днів до дати засідання.

Засідання наглядової ради НОІВ мають проводитись в правомочному складі не менше, ніж один раз на шість календарних місяців. Якщо наглядова рада не провела засідання в правомочному складі протягом зазначеного терміну, це є підставою для дострокового припинення повноважень поточного складу наглядової ради НОІВ за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері

інтелектуальної власності, та визначення нового складу наглядової ради НОІВ в порядку, встановленому статутом НОІВ.

Розміщення та організаційно-матеріальне забезпечення діяльності наглядової ради НОІВ здійснюються НОІВ.

12. НОІВ підзвітний центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури відповідно до їх компетенції.

НОІВ щороку публікує на своєму офіційному веб-сайті фінансову звітність, зокрема річну фінансову звітність, аудиторські висновки щодо річної фінансової звітності, звіт про свою діяльність, у тому числі про виконання кошторису, та кошторис на наступний рік.

Фінансова або консолідована фінансова звітність НОІВ підлягає аудиту, що проводиться за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

13. НОІВ не може мати на меті одержання прибутку від своєї діяльності. Фінансування діяльності НОІВ здійснюється за рахунок надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством.

НОІВ здійснює закупівлі товарів, робіт і послуг у порядку та з використанням процедур, встановлених Законом України «Про публічні закупівлі».

14. На документах, що приймає або затверджує відповідно до цього Закону НОІВ, може бути використано кваліфікований електронний підпис. Подання документів в електронній формі до НОІВ та видача ним документів в електронній формі здійснюються відповідно до законодавства у сфері електронних документів та електронного документообігу, електронних довірчих послуг, цього Закону та правил, встановлених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

Розділ II АВТОРСЬКЕ ПРАВО

Стаття 5. Зміст і суб'єкти авторського права

1. Авторське право становлять особисті немайнові права автора і майнові права на створений автором твір.

2. Суб'єктами авторського права щодо майнових прав на твір є автори (первинні суб'єкти авторського права) або спадкоємці авторів. Суб'єктами

авторського права можуть бути інші особи, які набули у власність у повному складі або у неповному складі майнові права на твір відповідно до частини другої статті 12 цього Закону.

Стаття 6. Об'єкти авторського права

1. Об'єктами авторського права є твори у сфері літератури, мистецтва, науки, такі як:

1) художні письмові твори белетристичного, публіцистичного або іншого характеру (художня література);

2) наукові письмові твори (наукова література) та інші твори науки;

3) виступи, лекції, промови, проповіді та інші усні твори;

4) музичні твори з текстом і без тексту;

5) драматичні, музично-драматичні твори, пантоміми, музично-світлові шоу, циркові вистави, хореографічні та інші твори, створені для сценічного показу, та їх постановки;

6) театральні постановки, сценічні переробки творів, зазначених у пункті 1 цієї частини, і обробки фольклору, придатні для сценічного показу;

7) аудіовізуальні твори;

8) тексти перекладів для озвучення (в тому числі дублювання), субтитрування аудіовізуальних творів іншими мовами;

9) твори образотворчого мистецтва;

10) фотографічні твори;

11) твори ужиткового мистецтва, у тому числі твори декоративного ткацтва, кераміки, різьблення, ливарства, з художнього скла, художня ковка, ювелірні вироби тощо;

12) твори архітектури, твори містобудування;

13) твори дизайну та шрифти (відображення шрифтів), зокрема які генеруються комп'ютерною програмою;

14) складні твори, що є результатом творчої діяльності, крім складеного твору з включення (зокрема, синхронізації) твору до іншого твору;

15) похідні твори;

16) збірки творів, збірки обробок фольклору, енциклопедії та антології, збірки звичайних даних, інші складені твори за умови, що вони є результатом творчої діяльності за доббором або упорядкуванням змісту;

17) ілюстрації, карти, плани, креслення, ескізи, пластичні твори, що стосуються географії, геології, топографії, техніки, будівництва та інших сфер діяльності;

18) комп'ютерні програми;

19) бази даних (компіляції даних);

20) інші твори.

Стаття 7. Охорона об'єктів авторського права

1. Охорона поширюється тільки на форму вираження об'єктів авторського права. Охороні підлягають всі твори, як оприлюднені, так і неоприлюднені, як завершені, так і незавершені, незалежно від їх призначення, жанру, обсягу, а також способу їх вираження.

2. Частина твору, яка може використовуватися самостійно, а також оригінальна назва твору, оригінальний персонаж твору, оригінальне ім'я персонажу твору, визнаються об'єктами авторського права і охороняються відповідно до цього Закону.

3. Охорона не поширюється на технології вираження твору, на ідеї, теорії, принципи, методи, процедури, процеси, системи, способи, концепції, відкриття, навіть якщо вони у творі виражені, описані, пояснені, проілюстровані.

Стаття 8. Об'єкти, що не є об'єктами авторського права

1. Об'єктами авторського права не визнаються:

1) повідомлення про новини або інші факти, що мають характер звичайної прес-інформації;

2) вираження народної творчості (фольклор);

3) акти органів державної влади та органів місцевого самоврядування, офіційні документи політичного, законодавчого, адміністративного і судового характеру (закони, укази, постанови, рішення, державні стандарти тощо), а також їх офіційні переклади та їх проєкти;

4) державні символи, державні нагороди; емблеми, символи і знаки органів державної влади, Збройних Сил України та інших військових формувань України, затверджені органами державної влади; символіка територіальних громад України, затверджена відповідними органами місцевого самоврядування;

5) грошові знаки;

6) розклади руху транспортних засобів, розклади телерадіопередач, телефонні довідники та інші аналогічні бази даних, що не відповідають критеріям оригінальності і на які поширюється право *sui generis* (право особливого роду);

7) аббревіатури;

8) фотографії, що не мають ознак оригінальності (не є фотографічними творами).

2. Проєкти офіційних символів і знаків, зазначених у пунктах 4 і 5 частини першої цієї статті, до їх офіційного затвердження, розглядаються як твори образотворчого мистецтва, права на які охороняються відповідно до цього Закону.

3. Фольклор охороняється правом особливого роду (*sui generis*), яке належить українському та іншим корінним народам України.

За використання в комерційних цілях фольклору особами, що не є носіями відповідних елементів фольклору або майстрами народного мистецтва чи народних художніх промислів, можуть встановлюватися спеціальні відрахування, спрямовані на сприяння збереженню і популяризації традиційної української культури, які сплачуються до державної установи, що виконує спеціальні функції щодо сприяння національно-культурному розвитку України, в порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

4. Бази даних, що не є оригінальними, охороняються правом особливого роду (*sui generis*) відповідно до частин четвертої-шостої статті 19 цього Закону.

5. Неоригінальні об'єкти, згенеровані комп'ютерною програмою (програмами), охороняються правом особливого роду (*sui generis*) відповідно до статті 35 цього Закону.

Стаття 9. Виникнення і здійснення авторського права. Презумпція авторства

1. Авторське право на твір виникає внаслідок факту його створення.

2. За відсутності доказів іншого, автором твору вважається фізична особа, ім'я якої зазначено у оригіналі або копії твору, як автора (презумпція авторства).

3. Для виникнення і здійснення авторського права не вимагається реєстрація авторського права чи будь-яке інше спеціальне його оформлення, а також виконання будь-яких інших формальностей.

Суб'єкт авторського права для повідомлення про свої майнові права може використовувати знак охорони авторського права, що складається з латинської літери «с», обведеної колом — ©, поряд з яким зазначаються ім'я (найменування) суб'єкта майнових прав на твір, рік першого опублікування твору, та проставляється на кожному примірнику твору.

4. Якщо твір опубліковано анонімно чи під псевдонімом (за винятком випадку, коли псевдонім однозначно ідентифікує автора), видавець твору (його ім'я чи назва (найменування) мають бути зазначені у примірниках твору) вважається представником автора і має право здійснювати майнові права автора до моменту, поки автор такого твору не заявить про своє авторство.

5. Суб'єкт авторського права для засвідчення належних йому особистих немайнових прав і (або) майнових прав на твір (оприлюднений чи неоприлюднений), факту і дати його опублікування, набуття майнових прав на твір на підставі договору або закону, в будь-який час може зареєструвати своє авторське право на твір у відповідних державних реєстрах.

Державна реєстрація авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір, здійснюється НОІВ відповідно до затвердженого Кабінетом Міністрів України порядку. НОІВ складає і періодично видає каталоги всіх державних реєстрацій.

За підготовку НОІВ до державної реєстрації авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір, сплачуються збори, розміри яких визначаються Кабінетом Міністрів України. Зазначені збори зараховуються до бюджетів у порядку, встановленому Бюджетним кодексом України.

Про реєстрацію авторського права на твір НОІВ видається свідоцтво. За видачу свідоцтва сплачується державне мито, кошти від сплати якого зараховуються до бюджету у порядку, встановленому Бюджетним кодексом України. Розмір і порядок сплати державного мита за видачу свідоцтва визначаються законодавством.

6. Особа, яка володіє матеріальним об'єктом, в якому втілено (виражено) твір, не має права перешкоджати особі, якій належать майнові права на твір, у державній реєстрації авторського права.

Стаття 10. Авторське право і право власності на матеріальний (електронний) об'єкт, в якому втілено твір

1. Авторське право і право власності на матеріальний (електронний) об'єкт, в якому втілено твір, не залежать одне від одного. Відчуження матеріального (електронного) об'єкта, в якому втілено твір, не означає передання (відчуження) майнових прав на твір і навпаки.

2. Власникові матеріального об'єкта, в якому втілено оригінал твору образотворчого мистецтва чи архітектури, не дозволяється руйнувати цей об'єкт без попереднього пропонування його авторові твору за ціну, що не перевищує вартості матеріалів, витрачених на його створення. Якщо збереження об'єкта, в якому втілено оригінал твору, є неможливим, власник матеріального об'єкта, в якому виражено оригінал твору, повинен дозволити авторові зробити копію твору у відповідній формі, зокрема якщо це стосується об'єктів архітектури — фотографії, відеозйомці твору.

3. Автор має право вимагати у власника матеріального об'єкта, в якому втілено оригінал твору образотворчого мистецтва, доступу до свого твору з метою його відтворення (фотографування, виготовлення примірників твору, переробок тощо) за умови, що це не порушує законні права та інтереси власника цього об'єкта.

4. Власник матеріального об'єкта, в якому втілено оригінал твору образотворчого мистецтва, не має права відмовити автору в доступі до твору без достатніх підстав. При цьому, від власника цього об'єкта забороняється вимагати доставки твору авторові.

Стаття 11. Особисті немайнові права автора

1. Особистими немайновими правами автора є:

1) право вимагати визнання свого авторства шляхом зазначення належним чином імені автора у оригіналі і копіях твору і за будь-якого опублікування твору, якщо це практично можливо;

2) право забороняти під час будь-якого опублікування твору згадування свого імені, якщо автор твору бажає залишитись анонімом;

3) право обирати псевдонім, зазначати і вимагати зазначення псевдоніма замість справжнього імені автора у примірниках твору і за будь-якого опублікування твору;

4) право вимагати збереження цілісності твору, право протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору, а також будь-якому іншому посяганню на твір, яке завдає або може завдати шкоду честі і репутації автора;

5) право на оприлюднення твору, яке реалізується шляхом вчинення дії з опублікування вперше твору автором або іншою особою, яка на законних підставах використовує майнові права на такий твір.

6) право на відкликання права на оприлюднення шляхом відкликання переданих (відчужених) майнових прав або наданих прав (дозволів) на вчинення дії (дій) з опублікування твору, окрім службового твору, твору містобудування, аудіовізуального твору, за умови попереднього відшкодування збитків, які може бути заподіяно такою відмовою.

права автора не може бути передано (відчужено) іншим особам і не переходять у спадщину.

Стаття 12. Майнові права на твір

1. Майновими правами на твір (майновими правами суб'єкта авторського права) є:

1) право використовувати твір особисто, виключне право дозволяти використання твору, право перешкоджати неправомірному використанню твору, в тому числі забороняти використання такими способами, як:

а) відтворення;

б) включення до іншого твору, зокрема до складеного твору;

в) переробка, адаптація, аранжування, створення «кавер-версій» та інші подібні зміни твору;

г) перше розповсюдження примірників твору;

г) імпорт примірників твору;

д) майновий найм примірників твору;

е) публічне виконання;

є) публічне сповіщення;

ж) публічне демонстрування;

и) публічний показ;

і) інтерактивне надання доступу;

ї) переклад;

й) інші способи використання твору, які зумовлено зокрема формою вираження та поширення твору і не суперечать цьому Закону.

Право використання твору певним способом особисто, виключне право дозволяти використання твору, право перешкоджати неправомірному використанню твору, в тому числі забороняти його використання таким способом є відповідним видом майнових прав на твір.

2) право на справедливу винагороду за використання твору у випадках, передбачених законом.

2. Особа, яка не є автором твору або спадкоємцем автора, може набути у власність майнові права на твір, зазначені в пункті 1 частини першої цієї статті, шляхом їх передання (відчуження), переходу або розподілу на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі передбачені законом способи використання твору) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі способи використання твору). Особа, яка набула майнові права на твір у повному складі або у неповному складі, є суб'єктом авторського права у межах набутих прав.

3. Незалежно від відчуження зазначених у пункті 1 частини першої цієї статті окремих видів майнових прав на твір згідно закону або договору, автор має право на справедливу винагороду за відповідні способи використання твору, визначене цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Майнове право на твір, зазначене в пункті 2 частини першої цієї статті (право на справедливу винагороду), належить автору, переходить лише до спадкоємців автора і не може бути передане (відчужене) іншим особам.

4. Якщо майнові права щодо твору належать декільком суб'єктам авторського права спільно, будь-який із передбачених цією частиною суб'єктів авторського права має право забороняти неправомірне використання такого твору.

5. Суб'єкти авторського права мають право на винагороду за використання твору, з урахуванням обмежень у сфері авторського права щодо використання твору, вичерпний перелік яких встановлено у статтях 22-27 цього Закону.

У разі, якщо один або декілька видів майнових прав на об'єкт авторського права належать декільком суб'єктам авторського права спільно, винагорода за відповідне використання такого об'єкта розподіляється між такими особами у рівних частках, якщо інше не встановлено договором між цими суб'єктами або цим Законом.

6. Майнові права на твір, який включено до складу іншого твору, не обмежуються у зв'язку з створенням і (або) використанням такого іншого твору.

7. Якщо примірники твору законним чином введено у цивільний оборот шляхом їх першого розповсюдження в Україні, допускається подальше відчуження цих примірників без згоди суб'єкта авторського права і без сплати

винагороди, за винятком оригіналів творів мистецтва, подальше відчуження яких здійснюється зі сплатою винагороди за право слідування відповідно до статей 31 і 54 цього Закону.

8. У разі, коли автор при здійсненні запису виконання надає згідно договору дозвіл виробнику фонограми, виробнику відеограми на відтворення примірників фонограми, відеограми, вважається, якщо інше не зазначено у договорі, що автор надав виробнику фонограми чи виробнику відеограми виключне повноваження на прокат примірників запису твору. При цьому, за автором зберігається право на одержання справедливої винагороди за прокат запису твору, яке здійснюється відповідно до статті 54 цього Закону.

Стаття 13. Співавторство

1. Автори, спільною творчою діяльністю яких створено твір (твір, створений у співавторстві), є співавторами.

2. Якщо твір, створений у співавторстві, є неподільним та інше не передбачено договором або цим Законом:

1) майнові права, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, належать усім співавторам спільно і здійснюються ними спільно;

2) жоден із співавторів не має права без достатніх підстав відмовити іншим співавторам у наданні дозволу на опублікування, на переробку такого твору;

3) будь-який з співавторів має право забороняти неправомірне використання такого твору.

Майнові права на твір у жанрі інтерв'ю (інтерв'ю, що має творчий характер), належать особі, яка взяла це інтерв'ю, якщо інше не передбачено в договорі між співавторами такого інтерв'ю.

3. Якщо твір, створений у співавторстві, складається з частин, які можуть використовуватися самостійно як окремий твір та інше не передбачено договором або цим Законом:

1) співавтор такої частини твору має право здійснювати майнові права щодо цієї частини твору відповідно до статті 49 цього Закону, за умови, що це не завдаватиме шкоди звичайному використанню такого твору і не обмежує безпідставно законні інтереси відповідних суб'єктів авторського права;

2) будь-який із співавторів має право забороняти неправомірне використання такого твору.

4. У разі порушення спільного авторського права, кожен співавтор має право захищати своє право в судовому порядку.

5. Співавтори, як суб'єкти авторського права, мають право на винагороду відповідно до частини п'ятої статті 12 цього Закону.

Стаття 14. Майнові права на службовий твір

1. Майнові права на службовий твір, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, переходять від автора (співавторів) до роботодавця, що не є органом державної влади, у повному складі, якщо інше не передбачено цим Законом, трудовим договором (контрактом) або іншим договором щодо майнових прав на службовий твір, укладеним між автором і роботодавцем.

Майнові права на службовий твір, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, переходять від автора (співавторів) до роботодавця-органу державної влади у повному складі.

Якщо майнові права на службовий твір переходять від автора (співавторів) до роботодавця відповідно до положень цієї частини, відповідні майнові права переходять до роботодавця з моменту створення службового твору.

2. Право автора (співавторів) службового твору, крім комп'ютерної програми і бази даних, на справедливую винагороду, передбачене пунктом 2 частини першої статті 12 цього Закону, здійснюється відповідно до закону. Порядок сплати справедливої винагороди може визначатися у трудовому і (або) цивільно-правовому договорі автора (співавторів) з роботодавцем або у договорі автора з організацією колективного управління.

3. Роботодавець, що не є органом державної влади, має право на завершення незавершеного службового твору, якщо інше не передбачено трудовим договором (контрактом) або іншим договором щодо майнових прав на службовий твір, укладеним між таким роботодавцем і автором.

Роботодавець-орган державної влади має право на завершення незавершеного службового твору, якщо такий твір не було завершено.

Стаття 15. Майнові права на твір, створений за замовленням

1. Майнові права на твір, створений за замовленням, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, належать особі, яка створила твір, і замовникові спільно з моменту створення твору, якщо інше не передбачено договором.

Твором, створеним за замовленням, є твір, створений автором (співавторами) у зв'язку з виконанням договору про створення за замовленням і право використання твору або іншого відповідного договору, укладеного між автором (співавторами) і замовником.

2. Право автора (співавторів) твору, створеного за замовленням, крім комп'ютерної програми і бази даних, на справедливую винагороду, передбачене пунктом 2 частини першої статті 12 цього Закону, здійснюється згідно закону. Порядок сплати справедливої винагороди можуть визначатися у договорі автора (співавторів) з замовником або у договорі автора з організацією колективного управління.

3. Замовник має право на завершення незавершеного твору, що мав бути створений за замовленням, якщо інше не передбачено договором про створення за замовленням і право використання твору, укладеним між таким замовником і автором (співавторами).

Стаття 16. Авторське право на аудіовізуальні твори

1. Авторами аудіовізуального твору є:

- 1) режисер-постановник;
- 2) автор (автори) сценарію і (або) текстів (монологів, діалогів тощо);
- 3) автор спеціально створеного для аудіовізуального твору музичного твору з текстом або без нього;
- 4) художник-постановник;
- 5) оператор-постановник.

Одна фізична особа може здійснювати декілька видів відповідної творчої діяльності автора аудіовізуального твору.

2. Якщо інше не передбачено договором:

1) майнові права на аудіовізуальний твір, зазначені в частині першій статті 13 цього Закону, переходять від авторів до продюсера аудіовізуального твору. При цьому, за автором музичного твору, спеціально створеного для аудіовізуального твору, зберігаються майнові права на публічне виконання, публічне сповіщення такого музичного твору окремо від аудіовізуального твору;

2) автори аудіовізуального твору і суб'єкти майнових прав на інші твори, які з дозволу зазначених суб'єктів перероблено і (або) включено до складу цього аудіовізуального твору, не мають права забороняти відтворення, розповсюдження, інтерактивне надання доступу, публічне демонстрування, публічне сповіщення цього аудіовізуального твору, прокату примірників цього аудіовізуального твору, а також субтитрування і озвучення (в тому числі дублювання) цього аудіовізуального твору;

3) автори, не передбачені частиною першою цієї статті, твори яких увійшли як складова частина до аудіовізуального твору (як тих, що існували раніше, так і створених у процесі роботи над аудіовізуальним твором), зберігають авторське право кожний на свій твір і можуть самостійно використовувати його у межах, не пов'язаних з цим аудіовізуальним твором, з урахуванням пункту 2 цієї частини.

3. Право авторів аудіовізуального твору на справедливую винагороду, передбачене пунктом 2 частини першої статті 12 цього Закону, здійснюється згідно закону.

Стаття 17. Авторське право на похідні твори

1. Перекладачам, авторам інших похідних творів належить авторське право на здійснений ними, відповідно, переклад, адаптацію, аранжування або іншу переробку твору.

Перекладачі, автори інших похідних творів здійснюють свої права за умови дотримання ними прав суб'єкта авторського права на твір, що зазнав переробки.

Під «похідним твором» розуміється твір, що є результатом творчої переробки іншого твору без завдання шкоди його охороні (анотація, адаптація, аранжування, кавер-версія, обробка фольклору тощо) чи його творчим перекладом на іншу мову. До похідних творів не належать аудіовізуальні твори, одержані шляхом озвучення (в тому числі дублювання), субтитрування іншими мовами інших аудіовізуальних творів.

2. Авторське право перекладачів і (або) авторів інших похідних творів не перешкоджає іншим авторам здійснювати свої переклади і переробки тих самих творів за умов дотримання авторського права на твори, що перекладаються чи перероблюються.

Стаття 18. Авторське право на складені твори

1. Автору збірника, зокрема енциклопедії, енциклопедичного словника, антології або іншого складеного твору (упоряднику) належить авторське право на здійснене ним упорядкування (підбір і (або) розташування) творів, якщо таке упорядкування є результатом творчої діяльності.

Упорядник здійснює свої права за умови дотримання ним прав суб'єктів авторського права щодо кожного з творів, включеного до складеного твору.

2. Упоряднику енциклопедій, енциклопедичних словників, періодичних та інших збірників, газет, журналів та інших періодичних видань належать майнові права на використання таких видань у цілому. Упорядник має право за будь-якого використання таких видань зазначати в них своє ім'я (найменування) або вимагати такого зазначення.

3. Авторське право упорядника складеного твору не перешкоджає іншим особам здійснювати самостійне упорядкування тих самих творів для створення інших складених творів.

4. Суб'єкти авторського права, твори яких включено до складеного твору, зберігають власні майнові права на такі твори щодо їх окремого використання від складеного твору, якщо інше не передбачено договором з упорядником складеного твору.

Стаття 19. Авторське право на включення твору до іншого твору

1. Авторське право на твір, який включено до іншого твору, зокрема, шляхом синхронізації, здійснюються незалежно від авторського права на твір, до якого цей твір включено, якщо інше не передбачено договором або цим Законом.

2. Суб'єкти майнових прав на твір, до якого включено інший раніше створений твір, здійснюють свої права за умови дотримання ними прав суб'єктів авторського права щодо включеного твору.

Стаття 20. Авторське право на комп'ютерні програми

1. Комп'ютерні програми охороняються авторським правом як літературні твори. Автором комп'ютерної програми є фізична особа, яка створила цю програму.

Охорона комп'ютерної програми поширюється на комп'ютерні програми, виражені у вихідному або об'єктному кодах, якщо вони є оригінальними, тобто є результатом творчості автора.

2. Охорона надається формі вираження комп'ютерної програми.

Графічний інтерфейс користувача, набір виконуваних функцій, формат файлів даних, які використовуються в комп'ютерній програмі для експлуатації її функцій, не є формами вираження комп'ютерної програми.

3. Ідеї та принципи, на яких ґрунтується будь-який елемент комп'ютерної програми, зокрема ті, на яких ґрунтується її інтерфейс, логічні схеми, алгоритми та мови програмування, не охороняються авторським правом.

Стаття 21. Авторське право на бази даних (компіляції даних)

1. Бази даних (компіляції даних) охороняються авторським правом як такі, якщо вони за доббором і (або) упорядкуванням їх складових частин є результатом творчої діяльності.

2. Охорона баз даних не поширюється і не завдає шкоди будь-яким правам на складові частини, що увійшли до складу баз даних.

3. Охорона баз даних не поширюється на комп'ютерні програми, що використовувалися під час створення, або необхідні для функціонування баз даних.

4. Виробнику бази даних, окрім бази, яку створено для систематизації даних, що є публічною інформацією відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», якщо таким виробником було зроблено якісно і (або) кількісно значний внесок в отримання, перевірку чи подання вмісту бази даних, щоб запобігти вилученню і (або) повторному використанню всього вмісту бази даних чи значної її частини у якісному чи кількісному вимірі, на таку базу даних надається право особливого роду (*sui generis*).

Під «вилученням бази даних» розуміється постійне або тимчасове перенесення всього вмісту бази даних або значної її частини на інший носій в будь-який спосіб і в будь-якій формі.

Під «повторним використанням бази даних» розуміється будь-яке надання невизначеному колу осіб повного вмісту бази даних або значної її частини.

5. Право особливого роду здійснюється незалежно від того, чи підлягає відповідна база даних охороні авторським правом чи іншими правами. Крім того, право особливого роду здійснюється незалежно від того, чи підлягає вміст відповідної бази даних охороні авторським правом чи іншими правами.

Право особливого роду може передаватися (відчужуватися) відповідно до законодавства.

6. Охорона баз даних відповідно до права особливого роду не перешкоджає правам, які існують щодо вмісту такої бази даних.

7. Право особливого роду починає діяти з дати закінчення виготовлення такої бази даних та спливає через 15 років в останній день календарного року, в якому базу даних було виготовлено.

У випадку оприлюднення бази даних до закінчення строку, визначеного абзацом першим цієї частини, строк чинності цього права спливає через 15 років, в останній день календарного року, в якому базу даних вперше було оприлюднено.

8. Будь-яка істотна зміна вмісту бази даних, у кількісному чи якісному вимірі, зокрема, будь-яка істотна зміна, що впливає з накопичення доповнень, вилучень або послідовних змін, яка дозволяє зробити висновок, що йдеться про суттєвий, визначений якісно і кількісно внесок, надає базі даних, яка є результатом таких змін, окремий строк правової охорони відповідно до частини сьомої цієї статті.

Стаття 22. Загальні випадки вільного використання творів

1. Без дозволу суб'єкта авторського прав, безоплатно і без зазначення імені автора і джерела запозичення допускається:

1) відтворення твору в зв'язку з демонструванням, налаштуванням або ремонтом обладнання, перевірка функціонування якого неможлива без використання творів, за умови що таке відтворення та його обсяг відповідають зазначеній меті;

2) відтворення, доведення до загального відома творів образотворчого, ужиткового мистецтва, архітектури, містобудування і садово-паркового мистецтва, які знаходяться у громадських та публічно доступних місцях (за винятком експозицій виставок і музеїв), а також включення таких творів до образотворчих, фотографічних та аудіовізуальних творів;

3) відтворення твору у вигляді макету, креслення чи плану будинку з метою реконструкції цього будинку, за умови що таке відтворення та його обсяг відповідають зазначеній меті;

4) відтворення творів для судового, адміністративного, кримінального провадження, нормотворчої діяльності органів законодавчої, виконавчої влади та місцевого самоврядування, вчинення нотаріальних дій, забезпечення громадської безпеки в обсязі, виправданому цією метою;

5) публічне виконання музичних творів під час офіційних церемоній, організованих органами державної влади і (або) органами місцевого самоврядування, релігійних церемоній, а також похоронів в обсязі, виправданому характером таких церемоній.

2. Без дозволу суб'єктів авторського права і безоплатно, але із зазначенням імені автора і джерела запозичення, допускається:

1) використання цитат з правомірно опублікованих творів, в тому числі статей з газет і журналів у формі оглядів преси, якщо це зумовлено критичним, полемічним, науковим або інформаційним характером твору (повідомлення), до якого цитати включаються, або з метою зробити зрозумілішими власні твердження чи з метою ілюстрації твору, з якого цитату використано в обсязі, виправданому поставленою метою;

2) відтворення, в тому числі в електронній (цифровій) формі, інтерактивне надання доступу до правомірно опублікованих статей та інших невеликих за обсягом творів, а також уривків з письмових творів, творів образотворчого мистецтва, фотографічних творів, аудіовізуальних творів, як ілюстрацій у виданнях, програмах організацій мовлення, звукозаписах чи відеозаписах для забезпечення та реалізації освітнього процесу чи з метою наукових досліджень без комерційної мети в обсязі, виправданому поставленою метою, за умови, що:

а) обсяг такого використання відповідає зазначеній меті;

б) використання творів здійснюється суб'єктами освітньої діяльності у місцях, де цими суб'єктами здійснюється освітня діяльність, або через захищене електронне середовище, до якого забезпечується доступ виключно учням (студентам) та викладачам навчального закладу;

3) репрографічне відтворення творів, що здійснюється суб'єктами освітньої діяльності для навчальних занять правомірно оприлюднених статей та інших невеликих за обсягом творів, а також уривків з письмових творів з ілюстраціями або без них за умови, що:

а) обсяг такого відтворення відповідає меті, передбаченій навчальними заняттями;

б) відтворення твору не має систематичного характеру;

4) відтворення у електронній (цифровій) формі, інтерактивне надання доступу до правомірно оприлюднених статей та інших невеликих за обсягом творів, а також уривків з письмових творів, як ілюстрацій для дистанційного навчання, за умови застосування заходів щодо захисту матеріалів дистанційного навчання від незаконного доступу до них;

5) відтворення та розповсюдження у пресі, публічного доведення попередньо опублікованих у газетах або журналах статей з поточних економічних, політичних, релігійних та соціальних питань у випадках, коли право на таке відтворення, розповсюдження, публічне доведення спеціально не заборонено автором;

6) доведення до загального відома творів, побачених або почутих під час перебігу поточних подій з метою висвітлення цих подій в обсязі, виправданому інформаційною метою;

7) відтворення у каталогах творів, виставлених на доступних публіці виставках, аукціонах, ярмарках або у колекціях для висвітлення зазначених заходів, за винятком використання цих каталогів з комерційною метою;

8) відтворення та доведення до загального відома публічно виголошених промов, звернень, доповідей та інших подібних творів у обсязі, виправданому поставленою метою;

9) використання правомірно оприлюднених літературних, музичних та інших творів, зокрема творів образотворчого мистецтва, для створення без комерційної мети на їх основі попури, пародії, карикатури.

Під «попурі» розуміється складений твір, який є результатом творчого підбору та розташування коротких уривків інших правомірно оприлюднених музичних чи аудіовізуальних творів без завдання шкоди їх охороні, внаслідок чого виникає цілісний об'єкт, частини якого об'єднані творчим задумом автора цього твору.

Під «пародією» розуміється твір, виконання, що є результатом творчої правомірної переробки іншого оприлюдненого твору, виконання або його (їх) частини, що за своїм змістом має комічний, сатиричний характер по відношенню до твору (виконання), що зазнав (зазнало) вказаної переробки, та викликає асоціації з таким твором (виконанням), або спрямовується на висміювання певних подій або осіб. Переробка музичного твору з текстом до нього вважається пародією тоді, коли творчій переробці піддаються і музика, і текст, при цьому і музичний, і літературний твори набувають комічні чи сатиричні риси.

До пародії на музичний твір з текстом не належать:

- а) переробка тексту з використанням непереробленої музики;
- б) створення нового тексту з використанням непереробленої музики;
- в) переробка музики з використанням непереробленого тексту;

Під «карикатурою» розуміється твір образотворчого мистецтва комічного, сатиричного характеру, спрямований на висміювання певних осіб чи подій, який може бути творчою правомірною переробкою іншого оприлюдненого твору чи його частини, в тому числі персонажу твору;

10) створення зображень творів архітектури та образотворчого мистецтва, що постійно розташовані у доступних для громадськості місцях, без використання цих зображень з комерційною метою;

11) адаптація аудіовізуальних творів шляхом аудіодискрипції (тифлокоментування).

Під «аудіодискрипцією (тифлокоментуванням)» розуміється створення окремої звукової доріжки із закадровим описом персонажа, предмета, простору або дії у відеопродукції для осіб з обмеженнями з причин інвалідності сприймати друковану інформацію;

12) відтворення в електронному державному реєстрі авторського права правомірних витягів з договорів, які стосуються права автора на твір;

13) записування твору в цілях короткострокового користування, здійснюваного організацією мовлення власними засобами та для власних програм організацій мовлення, стосовно якого вона одержала право на публічне сповіщення. При цьому, організація мовлення зобов'язана знищити такий запис твору протягом 30 календарних днів після його здійснення, якщо більш тривалий строк письмово не погоджено з суб'єктом авторського права

чи не встановлено законом. Такий запис може бути збережено в державних архівних установах у зв'язку з його виключно документальним характером.

3. Перелік випадків вільного використання творів, зазначений у цій статті та статтях 23-28 цього Закону, є вичерпним.

4. Вільне використання творів здійснюється за умови, що твір, який використовується, було оприлюднено правомірно, а обмеження не завдаватимуть шкоди іншому звичайному використанню такого твору і не обмежуватимуть безпідставно законні інтереси відповідних суб'єктів авторського права.

Стаття 23. Вільне використання твору в інтересах особи з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність

1. Без дозволу суб'єктів авторського права та безоплатно, але з урахуванням частин другої, п'ятої цієї статті, дозволяється здійснювати використання копій твору в доступному форматі для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність способами:

1) відтворення, розповсюдження, інтерактивне надання доступу; пересилання електронних копій у мережі виключно особам з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність по проводах або засобами бездротового зв'язку;

2) перекладу твору з метою виготовлення копій творів у доступному форматі для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність;

3) майнового найму примірників (копій) твору у доступному форматі для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність;

4) імпорту примірників творів у доступному форматі.

Під «особою з обмеженими можливостями сприймати друковану інформацію» розуміється фізична особа, яка має вади зору або зорового сприйняття, або порушення здатності до читання, зорова функція або здатність до читання якої не може бути відновлена повністю так, щоб читати друковані твори нарівні з особами без таких порушень, а також інша особа, яка через фізичні порушення чи психічні розлади, не може тримати в руках книгу чи користуватися книгою або фокусувати погляд чи рухати очима в тій мірі, в якій це необхідно для читання;

Під «копією твору у доступному форматі для осіб з обмеженнями сприймати друковану інформацію з причин інвалідності» розуміється копія твору в альтернативному вигляді або формі, яка забезпечує для осіб з обмеженнями сприймати друковану інформацію з причин інвалідності доступ до твору, в тому числі дозволяє йому мати такий самий реальний і зручний доступ, як і особі без відповідних обмежень сприймати друковану інформацію з причин інвалідності. Копія в доступному форматі використовується виключно особами з обмеженнями сприймати друковану інформацію з причин інвалідності, і вона повинна забезпечувати цілісність оригінального твору з належним урахуванням змін, необхідних для того, щоб зробити твір

доступним в альтернативному форматі, і потреби осіб з обмеженнями сприймати друковану інформацію з причин інвалідності щодо доступності.

2. Використання твору способами, зазначеними у частині першій цієї статті, допускається через уповноважений заклад (установу, організацію), що відповідно до законодавства здійснює навчання, організацію виховного та освітнього процесу, надає спеціалізовані послуги для адаптивного читання і доступу до інформації для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність. Уповноваженим закладом також може бути державна установа або неприбуткова організація, яка надає аналогічні послуги особам з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність в якості основного напрямку своєї діяльності або інституційного обов'язку.

Використання твору способами, зазначеними у частині першій цієї статті, допускається за дотримання таких умов:

1) уповноважений заклад, який має намір здійснювати зазначені дії, отримав законний доступ до примірника твору;

2) копія твору в доступному форматі і (або) прилади, комп'ютерні програми, призначені для використання цієї копії особами з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність, можуть включати в себе будь-які засоби, необхідні для здійснення навігації у творі в доступному форматі, однак без внесення змін у твір, крім тих, внесення яких зумовлено необхідністю забезпечити доступ до твору особам з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність (тифлокоментування тощо);

3) копія твору в доступному форматі надається у користування виключно для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність;

4) дії, зазначені у пунктах 1-3 цієї частини, здійснюються без комерційної мети;

5) уповноважений заклад вживає належних заходів, в тому числі із застосуванням засобів технологічного захисту, з метою обмеження подальшого відтворення, розповсюдження, інтерактивного надання доступу до відповідних творів, копії яких надаються особам з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність.

3. Без дозволу суб'єкта авторського права та безоплатно уповноваженим закладам дозволяється відчужувати або надавати у користування копії творів у доступному форматі виключно особам з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність та (або) закладам, які надають аналогічні послуги таким особам, в іншій країні за умови, що така копія буде використовуватися виключно в інтересах зазначених осіб.

4. Особа з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність має право виготовити або замовити особисто чи через свого представника виготовлення копії правомірно оприлюдненого твору в доступному форматі для використання в особистих цілях.

5. Правомірно виготовлені копії творів у доступному форматі мають містити інформацію про ім'я автора і джерело запозичення, а також напис про

те, що їх використання призначене виключно для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність.

Стаття 24. Вільне використання твору організаціями з охорони культурної спадщини

1. Допускається без дозволу суб'єкта авторського права та безоплатно відтворення, у тому числі репрографічне відтворення твору некомерційними організаціями з охорони культурної спадщини за таких умов:

1) у разі, коли відтворюваним твором є окрема опублікована стаття та інші невеликі за обсягом твори чи уривки з письмових творів (за винятком комп'ютерної програми чи бази даних), з ілюстраціями чи без них, і коли це відтворення здійснюється за запитами фізичних осіб за умови, що:

а) некомерційні організації з охорони культурної спадщини мають достатньо підстав вважати, що копія відтвореного твору використовуватиметься з метою навчання, наукового або приватного дослідження;

б) обсяг такого відтворення відповідає зазначеній меті;

в) відтворення твору не має систематичного характеру.

При цьому, бібліотеки, архіви та музеї мають право на відшкодування господарських витрат, пов'язаних з наданням послуг на передбачене цією частиною відтворення твору;

2) у разі, коли відтворення здійснюється в будь-якому форматі та на будь-якому носії для збереження або заміни загубленого, пошкодженого чи непридатного примірника твору з фонду даної некомерційної організації з охорони культурної спадщини або для відновлення загубленого, пошкодженого чи непридатного оригіналу чи копії твору з фонду аналогічної некомерційної організації з охорони культурної спадщини, надання такого примірника іншій некомерційній організації з охорони культурної спадщини за умови, що виготовлення відповідного примірника іншим шляхом неможливе і примірник виготовляється в обсязі, необхідному для такого збереження.

Під «організацією з охорони культурної спадщини» розуміється бібліотека або музей з відкритим доступом для відвідувачів, архів або організація зі збереження фондів аудіо-, відеозаписів.

2. Допускається без дозволу суб'єкта авторського права позичка некомерційними бібліотеками правомірно опублікованих примірників творів у друкованому вигляді, крім примірників комп'ютерних програм, баз даних.

3. Допускається без дозволу суб'єкта авторського права позичка некомерційними бібліотеками примірника правомірно опублікованого твору, вираженого в електронній (цифровій) формі, крім примірників комп'ютерних програм, баз даних, за таких умов:

а) надання одночасно доступу лише до однієї копії цього твору;

б) розповсюдження дії цієї частини лише на твори, щодо яких відсутні умови використання на підставі публічного ліцензійного договору на використання об'єктів авторського права;

в) відсутність можливості у користувача користуватися копією твору за межами терміну надання копії твору у позичку.

4. Допускається без дозволу суб'єкта авторського права та безоплатно інтерактивне надання доступу до твору в електронній (цифровій) формі за допомогою терміналів у приміщенні некомерційної організації з охорони культурної спадщини за запитом фізичної особи з метою навчання, наукового або приватного дослідження, за таких умов:

а) виключення можливості створення копій цього твору для використання поза приміщенням закладів, зазначених в цьому пункті;

б) надання одночасно доступу лише до однієї копії цього твору.

5. Допускається без дозволу суб'єкта авторського права та безоплатно публічний показ оригіналів творів образотворчого і (або) ужиткового мистецтва музеями, у яких вони зберігаються.

6. Діяльність організації з охорони культурної спадщини вважається некомерційною, в тому числі якщо цією організацією стягується плата, розмір якої не перевищує суму, необхідну для відшкодування господарських витрат, пов'язаних з наданням послуг на передбачені цією статтею відтворення, позичку та інтерактивним наданням доступу до твору, або вказані послуги надаються безоплатно.

Стаття 25. Вільне використання комп'ютерних програм

1. Без дозволу суб'єктів авторського права на комп'ютерну програму і безоплатно законний користувач комп'ютерної програми має право:

1) виготовити резервну копію, якщо це необхідно для використання цієї комп'ютерної програми;

2) декомпілювати комп'ютерну програму (перетворити її з об'єктного коду у вихідний текст) з метою одержання інформації, необхідної для досягнення її взаємодії з іншою незалежно розробленою комп'ютерною програмою, за дотримання таких умов:

а) інформація, необхідна для досягнення здатності до взаємодії, раніше не була доступною цій особі з інших джерел;

б) зазначена декомпіляція здійснюється виключно щодо тих частин комп'ютерної програми, які необхідні для досягнення здатності до взаємодії;

в) інформація, одержана в результаті декомпіляції, може використовуватися лише для досягнення здатності до її взаємодії з іншими програмами, але не може передаватися іншим особам, крім випадків, якщо це необхідно для досягнення здатності до взаємодії з іншими комп'ютерними програмами, а також не може використовуватися для розроблення, виготовлення чи продажу комп'ютерної програми, суттєво подібної за своїм вираженням до декомпільованої комп'ютерної програми, або для вчинення будь-якої іншої дії, що порушує авторське право;

3) спостерігати, вивчати, досліджувати функціонування комп'ютерної програми з метою визначення ідей і принципів, що лежать в її основі, за умови, що це робиться в процесі виконання будь-якої дії із завантаження, показу, функціонування, передачі чи записування в пам'ять (збереження) комп'ютерної програми.

Під «законним користувачем комп'ютерної програми» розуміється особа, яка правомірно володіє копією комп'ютерної програми, виготовленою правомірно.

2. Без дозволу суб'єктів авторського права на комп'ютерну програму, якщо договором не передбачено інше та якщо зазначені у цій частині дії необхідні виключно для належного використання копії комп'ютерної програми за призначенням, в тому числі для виправлення помилок, законний користувач комп'ютерної програми має право:

1) здійснювати відтворення комп'ютерної програми в цілому або частково, будь-яким способом та в будь-якій формі;

2) здійснювати переклад, адаптацію або будь-яку іншу зміну (модифікацію) комп'ютерної програми і відтворення результатів цих дій.

Стаття 26. Вільне використання баз даних

1. Без дозволу суб'єктів авторського права на цю базу даних та безоплатно законний користувач бази даних, крім випадків вільного використання творів, визначених статтею 22 цього Закону, має право:

1) здійснювати будь-які дії, необхідні для забезпечення доступу до вмісту бази даних та нормального використання цього вмісту з тієї метою, для якої законний користувач правомірно отримав копію бази даних. Якщо законний користувач отримав дозвіл на використання тільки частини бази даних, це положення застосовується тільки до такої частини;

2) відтворювати неелектронні бази даних виключно в особистих цілях або для членів сім'ї цієї особи без комерційної мети;

3) відтворювати бази даних без комерційної мети для ілюстрації в освітній або науковій діяльності, за умови:

а) що, обсяг такого відтворення відповідає меті освітньої або наукової діяльності;

б) відтворення не має систематичного характеру;

в) зазначення джерела запозичення.

Під «законним користувачем бази даних» розуміється особа, яка правомірно володіє копією бази даних, виготовленою правомірно.

2. Законний користувач бази даних має право вилучати і (або) повторно використовувати для будь-яких цілей незначні у якісному чи кількісному вимірі частини вмісту бази даних без згоди виробника такої бази даних, якщо договором між суб'єктом майнових прав на базу даних і таким законним користувачем не передбачено інше. Якщо законному користувачу бази даних згідно з умовами використання бази даних дозволено вилучати чи повторно

використовувати лише частини бази даних, положення цієї частини застосовується відповідно до такого договору.

3. Щодо неоригінальної бази даних, законний користувач бази даних може без згоди виробника такої бази даних вилучати чи повторно використовувати значну частину її вмісту у разі:

- 1) вилучення для особистих цілей вмісту неелектронної бази даних;
- 2) вилучення для цілей ілюстрації в освітній або науковій діяльності, за умови зазначення джерела і здійснення цих дій без комерційної мети;
- 3) вилучення та повторного використання для цілей громадської безпеки чи для цілей судового, адміністративного або кримінального провадження.

4. Не дозволяється багаторазове та систематичне вилучення і повторне використання незначних частин вмісту бази даних, що включає дії, які суперечать нормальному використанню бази даних чи які невинновато завдають шкоди законним інтересам розробника такої бази даних.

Стаття 27. Вільне тимчасове відтворення творів

1. Допускаються без дозволу суб'єктів авторського права та безоплатно дії з тимчасового відтворення твору, які мають перехідний або випадковий (додатковий) характер і є невід'ємною складовою частиною технологічного процесу, а також єдина мета яких полягає в тому, щоб сприяти переданню електронної копії твору посередником у мережі між третіми сторонами, або правомірному використанню твору.

Зазначені у цій статті дії з тимчасового відтворення твору допускаються за умов, що вони здійснюватимуться без комерційної мети.

Стаття 28. Вільне відтворення творів у особистих цілях

1. Без дозволу суб'єктів авторського права та безоплатно допускається приватне копіювання творів, крім:

- 1) творів архітектури у формі будівель і споруд, за винятком випадку, передбаченого пунктом 8 частини другої статті 22 цього Закону;
- 2) комп'ютерних програм, за винятком випадків, передбачених статтею 26 цього Закону;
- 3) електронних баз даних, за винятком випадків, передбачених статтею 27 цього Закону.

2. Допускається з урахуванням частини четвертої цієї статті приватне копіювання творів, зафіксованих у фонограмах, відеограмах, а також аудіовізуальних творів без дозволу суб'єктів авторського права, але з виплатою їм справедливої винагороди.

Порядок виплати винагороди у передбачених цією частиною випадках визначено Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

3. Допускається з урахуванням частини четвертої цієї статті репрографічне відтворення творів без дозволу суб'єктів авторського права, але з виплатою їм справедливої винагороди, виключно в особистих цілях або для кола сім'ї, за винятком випадків, передбачених статтями 22, 25 цього Закону.

Порядок виплати винагороди у передбачених цією частиною випадках визначено Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

4. Не допускається вільне відтворення твору в особистих цілях з копії твору, виготовленої з порушенням авторського права.

Стаття 29. Сирітські твори

1. Дозволяється використання сирітських творів організаціями з охорони культурної спадщини способами відтворення з метою оцифрування, індексації, каталогізації, збереження або відновлення копії після вжиття заходів із ідентифікації та належного розшуку авторів, інших суб'єктів авторського права, які не призвели до ідентифікації відповідних суб'єктів авторського права або віднайдення ідентифікованих суб'єктів.

2. Набути статусу сирітського може оприлюднений на території України:

1) твір, опублікований у книзі, журналі, газеті або інших письмових виданнях, що міститься в колекціях некомерційних організацій з охорони культурної спадщини;

2) аудіовізуальний твір, що міститься в колекціях некомерційних організацій з охорони культурної спадщини.

3. Твір, який набув статусу сирітського, втрачає цей статус, а його використання способами, зазначеними в частині першій цієї статті, не дозволяється, у встановленому порядку на підставі заяви, яка містить вмотивоване твердження про наявність у заявника майнових прав на твір, зазначений у такій заяві, про підстави виникнення прав у суб'єкта (суб'єктів) авторського права на цей твір та строк їх чинності, а також контактні дані заявника.

Твір, що втратив статус сирітського твору, охороняється відповідно до цього Закону.

4. Порядок та умови дозволеного використання сирітських творів, що включають порядок та умови вжиття заходів щодо ідентифікації та належного розшуку відповідних суб'єктів авторського права, набуття та втрати статусу сирітського твору, визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 30. Спеціальні випадки обмеження майнових прав на твори

1. Майнові права, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, обмежуються в частині права дозволяти комерційне використання музичного недраматичного твору способами публічного виконання і публічного сповіщення та права перешкоджати неправомірному використанню музичного недраматичного твору, в тому числі забороняти його використання зазначеними способами, з урахуванням частини дев'ятої статті 13 Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Право на справедливу винагороду, право на іншу винагороду суб'єктів авторського права, яким належать передбачені частиною першою статті 12

цього Закону майнові права на музичний недраматичний твір, щодо комерційного використання зазначеного твору способами публічного виконання і публічного сповіщення, здійснюється відповідно до статті 54 цього Закону.

2. Майнові права, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, обмежуються в частині права дозволяти комерційне використання музичного кліпу способами публічного демонстрування і публічного сповіщення та права перешкоджати неправомірному використанню музичного кліпу, в тому числі забороняти його використання зазначеними способами, з урахуванням частини дев'ятої статті 13 Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Право на справедливую винагороду, право на іншу винагороду суб'єктів авторського права, яким належать передбачені частиною першою статті 12 цього Закону майнові права на музичний кліп щодо комерційного використання зазначеного твору способами публічного демонстрування і публічного сповіщення, здійснюється відповідно до статті 54 цього Закону.

3. Майнові права, передбачені пунктом 1 частини першої статті 12 цього Закону, не поширюються на ретрансляцію творів у складі програм організацій мовлення.

Право на справедливую винагороду, право на іншу винагороду за ретрансляцію творів поширюється на суб'єктів авторського права на публічне сповіщення творів і здійснюється відповідно до статті 54 цього Закону.

4. Майнові права, передбачені пунктом 2 частини першої статті 12 цього Закону, не поширюються на використання аудіовізуальних творів, які є рекламним засобом для популяризації торговельної марки, фірмового найменування, імені фізичної або найменування юридичної особи (рекламне відео).

Стаття 31. Право слідування

1. Автор твору мистецтва, а у разі його смерті — спадкоємці та спадкоємці цих спадкоємців впродовж встановленого статтею 33 цього Закону строку чинності майнових прав на твір, користуються щодо твору мистецтва невідчужуваним правом на одержання справедливої винагороди, з урахуванням частини третьої цієї статті, як частки нарахувань від ціни кожного наступного продажу оригіналу твору мистецтва, що йде за першим його відчуженням, здійсненим автором твору мистецтва або спадкоємцем такого автора (право слідування), яка виплачується в порядку, передбаченому законом.

Продаж оригіналу твору мистецтва вважається наступним продажем такого оригіналу, якщо продаж здійснюється іншим власником оригіналу твору мистецтва, ніж автор такого твору або спадкоємець такого автора.

Під «твором мистецтва» розуміється твір образотворчого мистецтва, ужиткового мистецтва, такого як картина, колаж, живопис, малюнок, гравюра,

естамп, літографія, скульптура, килимовий, керамічний виріб, ювелірний виріб, виріб зі скла та фотографічний твір.

Під «оригіналом твору мистецтва» розуміється оригінал або копія такого твору, що виготовлена в обмеженій кількості самим автором чи під його керівництвом і пронумерована, підписана або іншим чином засвідчена автором такого твору.

2. Залежно від ціни наступного продажу оригіналу твору мистецтва без врахування податків, розмір справедливої винагороди, передбачений частиною першою цієї статті, становить:

1) 6 відсотків для ціни продажу, еквівалентної від 50 євро до 3000 євро включно;

2) 5 відсотків для ціни продажу, еквівалентної від 3000,01 євро до 50 000 євро включно;

3) 3 відсотка для діапазону цін продажу, еквівалентної від 50 000,01 євро до 200 000 євро;

4) 1 відсоток для діапазону цін продажу, еквівалентної від 200 000,01 євро до 350 000 євро;

5) 0,5 відсотка для діапазону цін продажу, еквівалентної від 350 000,01 євро до 500 000 євро;

6) 0,25 відсотка для ціни продажу вище еквівалентної 500 000 євро;

При цьому, загальний розмір справедливої винагороди за кожний наступний продаж одного оригіналу твору мистецтва, що йде за першим його відчуженням, не може перевищувати суму, еквівалентну 12 500 євро.

Визначення еквівалентної у євро ціни продажу здійснюється за курсом, встановленим Національним банком України на день продажу твору мистецтва.

3. Сплата справедливої винагороди за право слідування не здійснюється, якщо:

1) наступний продаж оригіналу твору мистецтва та його придбання здійснюється фізичними особами без участі осіб, що здійснюють торгівлю творами мистецтва, крім випадків, коли відчуження (наступний продаж) оригіналу твору мистецтва здійснюється внаслідок публічної пропозиції наступного продажу оригіналу твору мистецтва за допомогою мережі Інтернет (через соціальні мережі, Інтернет-форуми, групи, платформи онлайн-оголошень, торгові майданчики, маркетплейси, торги, тендери тощо);

2) ціна наступного продажу оригіналу твору мистецтва складає суму, яка не перевищує еквівалент 50 євро.

4. У разі наступного продажу оригіналу твору мистецтва через аукціони, галереї, салони, крамниці тощо, обов'язок щодо сплати автору (спадкоємцям автора) справедливої винагороди за право слідування покладено на осіб, що здійснюють торгівлю творами мистецтва (аукціони, галереї, салони, крамниці тощо), незалежно від того, чи дана особа діє від свого імені, чи від імені власника оригіналу твору мистецтва, а у випадку відчуження оригіналу твору

мистецтва внаслідок публічної пропозиції продажу оригіналу твору мистецтва за допомогою мережі Інтернет (через соціальні мережі, Інтернет-форуми, групи, платформи онлайн-оголошень, онлайн-аукціони, торгові майданчики (маркетплейси), торги, тендери тощо), сплата справедливої винагороди за право слідування проводиться безпосередньо особами, що здійснюють публічну пропозицію оригіналу твору мистецтва за допомогою мережі Інтернет (через соціальні мережі, Інтернет-форуми, групи, платформи онлайн-оголошень, онлайн-аукціони торгові майданчики, маркетплейси, торги, тендери тощо).

5. Особи, які здійснюють наступний продаж (публічну пропозицію) оригіналу твору мистецтва, зобов'язані повідомляти організацію колективного управління, акредитовану у сфері обов'язкового колективного управління щодо право слідування згідно Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав», про наступний продаж оригіналу твору мистецтва в місячний строк з дати такого продажу, надавати цій організації відомості, які необхідні для збирання і розподілу винагороди, і сплачувати цій організації справедливую винагороду протягом 10 днів з моменту надання інформації про наступний продаж оригіналу твору мистецтва.

6. У разі неповідомлення про наступний продаж твору в строк, передбачений частиною п'ятою цієї статті, і (або) ненадання відомостей, які необхідні для збирання і розподілу справедливої винагороди, особи, які здійснюють наступний продаж (публічну пропозицію) оригіналу твору мистецтва, зобов'язані сплати організації колективного управління, акредитованій у сфері обов'язкового колективного управління щодо права слідування, штраф у розмірі 10 відсотків вартості за кожну одиницю відчужуваного оригіналу твору мистецтва.

У разі несплати справедливої винагороди в строк, передбачений частиною п'ятою цієї статті, продавець, через якого здійснювався наступний продаж (публічна пропозиція) оригіналу твору мистецтва, зобов'язаний сплати організації колективного управління, акредитованій у сфері обов'язкового колективного управління щодо права слідування, штраф у розмірі 10 відсотків вартості за кожну одиницю проданого оригіналу твору мистецтва.

Стаття 32. Порядок ведення електронного реєстру творів мистецтва.
Порядок наступного продажу оригіналів творів мистецтва

1. На організацію колективного управління, акредитовану у сфері обов'язкового колективного управління щодо права слідування, покладається обов'язок з розробки, формування та ведення електронного реєстру творів мистецтва. Порядок ведення електронного реєстру творів мистецтва проваджується зазначеною організацією колективного управління за власні кошти.

2. При здійсненні наступного продажу оригіналу твору мистецтва відповідно до частини другої статті 31 цього Закону через аукціони, галереї, салони, крамниці тощо, а у випадку відчуження оригіналу твору мистецтва внаслідок публічної пропозиції продажу оригіналу твору мистецтва за допомогою мережі Інтернет (через соціальні мережі, Інтернет-форуми, групи, платформи онлайн-оголошень, онлайн-аукціони, торгові площадки (маркетплейси), торги, тендери тощо), власник оригіналу твору мистецтва до початку такого відчуження зобов'язаний надати відомості (прізвище, ім'я, по-батькові автора твору мистецтва (за можливості) та власника оригіналу твору мистецтва, назву цього твору, його цифрове фотографічне зображення, до організації колективного управління, акредитованої у сфері обов'язкового колективного управління щодо права слідування, для проведення реєстрації оригіналу твору мистецтва у електронному реєстрі творів мистецтва.

Після реєстрації власником оригіналу твору мистецтва у передбаченому цією частиною реєстрі творів мистецтва, передбачена цією частиною акредитована організація колективного управління зобов'язана надати витяг про реєстрацію оригіналу твору мистецтва, який є невід'ємною умовою для здійснення продажу оригіналу твору мистецтва на території України.

3. У разі порушення умов продажу оригіналу твору мистецтва, передбачених другою першою цією статтю, власники оригіналу твору і (або) особи, через яких здійснювався продаж (публічна пропозиція) оригіналу твору мистецтва, зобов'язані сплатити організації колективного управління, акредитованій у сфері обов'язкового колективного управління щодо права слідування, штраф у розмірі 10 відсотків вартості за кожну незареєстровану одиницю проданого оригіналу твору мистецтва.

Стаття 33. Строк чинності авторського права

1. Авторське право на твір є чинним від дня створення твору.

2. Майнові права на твір є чинними протягом усього життя автора від дня створення твору і 70 років після його смерті, крім випадків, передбачених частинами третьою-дев'ятою цієї статті.

3. Для творів, оприлюднених анонімно або під псевдонімом, строк чинності майнових прав на твір закінчується через 70 років після того, як твір було оприлюднено.

Якщо взятий автором псевдонім не викликає сумніву щодо особи автора або якщо авторство твору, оприлюдненого анонімно або під псевдонімом, розкривається не пізніше ніж через 70 років після оприлюднення твору, застосовується строк, передбачений частиною другою цієї статті.

4. Майнові права на твір, створений у співавторстві, є чинними протягом життя співавторів і 70 років після смерті останнього співавтора.

Строк чинності авторського права на аудіовізуальні твори спливає через 70 років після смерті останньої особи з авторів, визначених у частині першій статті 16 цього Закону.

5. У разі, коли твір у його повному обсязі оприлюднюється не водночас, а послідовно у часі томами, частинами, випусками, серіями тощо, строк чинності майнових прав на такий твір визначається окремо для кожної оприлюдненої частини твору.

6. Майнові права на твір посмертно реабілітованого автора є чинними протягом 70 років після реабілітації автора.

7. Майнові права на твір, який правомірно оприлюднено протягом 30 років після смерті автора, є чинними протягом 70 років від дати його оприлюднення.

8. Будь-яка особа, яка після закінчення строку чинності майнових прав на неоприлюднений твір, окрім твору науки чи твору критичного характеру, його правомірно оприлюднить, користується охороною, що є рівноцінною охороні майнових прав автора. Строк чинності таких прав становить 25 років від дати, коли твір було правомірно оприлюднено.

9. Будь-яка особа, яка після закінчення строку чинності майнових прав на неоприлюднений твір науки чи твір критичного характеру його правомірно оприлюднить, користується охороною, що є рівноцінною охороні майнових прав на твір. Строк чинності цих прав становить 30 років від дати, коли твір науки чи твір критичного характеру було правомірно оприлюднено.

10. Строк чинності майнових прав на твори, зазначені в частинах другій-п'ятій, цієї статті, спливає в останній день календарного року, в якому виповнюється 70 років від дня смерті автора чи останнього з авторів (співавторів), який пережив інших авторів (співавторів).

Строки чинності майнових прав на твори, зазначені в частинах шостій-дев'ятій цієї статті, спливають в останній день календарного року, в якому виповнюються передбачені зазначеними частинами події.

11. Особисті немайнові права автора, передбачені статтею 11 цього Закону, охороняються безстроково.

Стаття 34. Перехід прав на твір у спадщину. Перехід твору у суспільне надбання. Захист особистих немайнових прав автора

1. Майнові права на твір переходять у спадщину.

Особисті немайнові права автора у спадщину не переходять.

2. У разі спадкування майнових прав на твір за законом, спадкоємець набуває майнові права у повному складі на всі твори спадкодавця, разом з правом на одержання передбаченої законом справедливої винагороди за використання відповідних творів.

У разі наявності декількох спадкоємців відповідної черги, такі спадкоємці набувають майнові права на твір у повному складі спільно на всі твори спадкодавця, разом з правом на одержання передбаченої законом справедливої винагороди за використання відповідних творів у рівних частках, якщо у договорі між такими спадкоємцями не зазначено інше.

3. Закінчення строку чинності майнових прав на твір означає перехід твору у суспільне надбання.

Твори, які стали суспільним надбанням, можуть вільно без сплати винагороди використовуватися будь-якою особою за умови дотримання особистих немайнових прав автора, передбачених статтею 11 цього Закону.

4. Захист особистих немайнових прав автора, твір якого перейшов у суспільне надбання, здійснюється його спадкоємцями, а у випадку їх відсутності, — центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Спадкоємці автора мають право захищати особисті немайнові права автора, зокрема протидіяти перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору, а також будь-якому іншому посяганню на твір, що може завдати шкоди честі та репутації автора.

Стаття 35. Право *sui generis* на неоригінальні об'єкти, згенеровані комп'ютерною програмою (програмами)

1. Неоригінальним об'єктом, згенерованим комп'ютерною програмою (програмами), є об'єкт, що відрізняється від існуючих подібних об'єктів та утворений у результаті функціонування комп'ютерної програми (програм) без безпосередньої участі фізичної особи в утворенні цього об'єкта.

Твори, створені фізичними особами з використанням комп'ютерних технологій, не вважаються неоригінальними об'єктами, згенерованими комп'ютерною програмою (програмами).

2. Суб'єктами права *sui generis* на неоригінальні об'єкти, згенеровані комп'ютерною програмою (програмами), є особи, яким, з урахуванням частини сьомої цієї статті, належать майнові права або які мають ліцензійні повноваження на передбачену частиною першою цієї статті комп'ютерну програму (програми) — автори такої комп'ютерної програми (програм), їх спадкоємці, особи, яким автори чи їх спадкоємці передали (відчужили) майнові права на комп'ютерну програму (програми) або правомірні

користувачі комп'ютерної програми. При цьому, піцензійним договором на використання передбачених частиною першою цієї статті комп'ютерних програм можуть визначатися інші умови належності прав *sui generis* на неоригінальні об'єкти, згенеровані відповідними комп'ютерними програмами.

3. У результаті утворення неоригінального об'єкта, згенерованого комп'ютерною програмою (програмами), особисті немайнові права не виникають.

4. Обсяг майнових прав суб'єкта права *sui generis* на неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), є аналогічним обсягу майнових прав суб'єкта авторського права згідно статті 12 цього Закону.

5. Право *sui generis* на неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), виникає внаслідок факту утворення цього об'єкта і починає діяти від дня його утворення.

6. Строк дії прав *sui generis* на неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), складає 25 років і спливає в останній день календарного року, в якому неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), було утворено.

7. У разі якщо неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), є результатом переробки об'єктів авторського права і (або) об'єктів суміжних прав, відповідний суб'єкт користується правом *sui generis* на цей неоригінальний об'єкт за умови дотримання ним прав суб'єкта (суб'єктів) авторського права або суміжного права, твір (твори) або об'єкт (об'єкти) суміжного права якого зазнав (зазнали) переробки в процесі утворення такого неоригінального об'єкта.

У разі якщо неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), є результатом переробки іншого охоронюваного неоригінального об'єкта, згенерованого комп'ютерною програмою (програмами), відповідний суб'єкт користується правом *sui generis* на цей об'єкт за умови дотримання ним прав суб'єкта (суб'єктів) на неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), неоригінальний об'єкт, якого зазнав переробки в процесі утворення нового неоригінального об'єкта.

8. Суб'єкт права *sui generis* на неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), протягом строку дії права *sui generis* має виключне право надавати іншим особам дозвіл на використання цього об'єкта будь-якими способами на підставі договору. Дозвіл на використання неоригінального об'єкта, згенерованого комп'ютерною програмою (програмами), отримується в порядку, передбаченому статтею 52 цього Закону.

9. Права *sui generis* на об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), відчужуються на користь іншої особи в порядку, передбаченому статтею 51 цього Закону.

10. Вільне використання неоригінального об'єкта, згенерованого комп'ютерною програмою (програмами), допускається в порядку, передбаченому статтями 22-29 цього Закону.

11. Порухенням права *sui generis* на неоригінальний об'єкт, згенерований комп'ютерною програмою (програмами), що дає підстави для захисту таких прав, у тому числі судового, визнаються дії, передбачені статтею 57 цього Закону, з урахуванням особливостей, встановлених цією статтею.

Розділ III СУМІЖНІ ПРАВА

Стаття 36. Зміст і суб'єкти суміжних прав

1. Суміжні права становлять:

1) суміжне право виконавця — особисті немайнові права виконавця і майнові права на виконання;

2) суміжне право виробника фонограми — право на ім'я (найменування) виробника фонограми і майнові права на фонограму;

3) суміжне право виробника відеограми — право на ім'я (найменування) виробника відеограми і майнові права на відеограму;

4) суміжне право організації мовлення — право на ім'я (найменування) організації мовлення і майнові права на передачу організації мовлення.

2. Суб'єктами суміжних прав щодо майнових прав на об'єкти суміжних прав є:

1) виконавець (первинний суб'єкт суміжного права на виконання) або спадкоємець виконавця. Особа, яка не є виконавцем або спадкоємцем виконавця, може набути у власність майнові права на виконання, зазначені в пункті 1 частини першої статті 40 цього Закону, шляхом їх передання (відчуження), переходу або розподілу на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі передбачені законом способи використання виконання) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі способи використання виконання). Особа, яка набула майнові права на виконання у повному складі або у неповному складі, є суб'єктом суміжного права на виконання у межах набутих прав;

2) виробник фонограми (первинний суб'єкт суміжного права на фонограму) або спадкоємці (правонаступники) виробника фонограми. Особа, яка не є виробником фонограми або спадкоємцем виробника фонограми, може набути у власність майнові права на фонограму, зазначені в пункті 1 частини першої статті 41 цього Закону, шляхом їх передання (відчуження), переходу або розподілу на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі передбачені законом способи використання фонограми) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі способи використання

фонограми). Особа, яка набула майнові права на фонограму у повному складі або у неповному складі, є суб'єктом суміжного права на фонограму у межах набутих прав;

3) виробник відеограми (первинний суб'єкт суміжного права на відеограму) або спадкоємці (правонаступники) виробника відеограми. Особа, яка не є виробником відеограми або спадкоємцем виробника відеограми, може набути у власність майнові права на відеограму, зазначені в пункті 1 частини першої статті 42 цього Закону, шляхом їх передання (відчуження), переходу або розподілу на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі передбачені законом способи використання відеограми) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі способи використання фонограми). Особа, яка набула майнові права на відеограму у повному складі або у неповному складі, є суб'єктом суміжного права на відеограму у межах набутих прав;

4) організація мовлення (первинний суб'єкт суміжного права на програму організації мовлення) або правонаступники організації мовлення. Особа, яка не є організацією мовлення або правонаступником організації мовлення, може набути у власність майнові права на програму організації мовлення, зазначені у частині першій статті 43 цього Закону, шляхом їх передання (відчуження), переходу або розподілу на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі передбачені законом способи використання програми організації мовлення) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі способи використання програми організації мовлення). Особа, яка набула майнові права на програму організації мовлення у повному складі або у неповному складі, є суб'єктом суміжного права на програму організації мовлення у межах набутих прав;

Стаття 37. Об'єкти суміжних прав

1. Об'єктами суміжних прав, незалежно від призначення, змісту, способу і форми вираження, є оригінальні:

- 1) виконання;
- 2) фонограма;
- 3) відеограма;
- 4) програма організації мовлення.

2. Об'єктами суміжних прав не визнаються:

1) звукоутворення і (або) пластичні рухи, що не мають ознак оригінальності (не є виконаннями);

2) звукозаписи, що не мають ознак оригінальності (не є фонограмами);

3) відеозаписи, що не мають ознак оригінальності (не є відеограмами).

Стаття 38. Виникнення і здійснення суміжних прав

1. Суміжне право виникає внаслідок факту відповідно:

- 1) кожного здійснення виконання;
- 2) вироблення фонограми;
- 3) вироблення відеограми;

4) першого публічного сповіщення програми організації мовлення.

2. Суміжне право і право власності на матеріальний об'єкт, в якому втілено (зафіксовано) об'єкт суміжного права, не залежать одне від одного. Відчуження матеріального об'єкта, в якому втілено об'єкт суміжного права, не означає відчуження майнових прав на об'єкт суміжного права і навпаки.

3. Для виникнення і здійснення суміжного права не вимагається виконання будь-яких формальностей.

За відсутності доказів іншого, виконавцем, виробником фонограми, виробником відеограми вважаються особи, імена (найменування) яких зазначено у фонограмі, відеограмі та їх копіях або на упаковці, що містить примірники фонограми, відеограми.

4. Суб'єкт суміжного права на виконання або на фонограму, або на відеограму для повідомлення про власні майнові права на відповідний об'єкт суміжного права, має право використовувати спеціальний знак, що складається з латинської літери «р», обведеної колом — ®, поряд з яким зазначаються ім'я (найменування) суб'єкта майнових прав, рік першого опублікування об'єкта суміжного права, та зазначається у фонограмі, відеограмі, у кожній їх копії або на упаковці, що містить примірник фонограми або відеограми.

5. Суб'єкти суміжних прав при відповідно здійсненні виконання, виробленні фонограми або відеограми, першому публічному сповіщенні програми організації мовлення зобов'язані не порушувати авторське право і (або) суміжні права інших осіб.

Майнові права на об'єкт суміжного права, який включено до складу іншого об'єкта, не обмежуються у зв'язку з виникненням і використанням такого іншого об'єкта та здійснюються відповідно до закону.

6. Майнові права на виконання, на фонограму, на відеограму, відповідно, здійснене виконавцем, вироблену виробником фонограми, вироблену виробником відеограми у порядку виконання службових обов'язків за трудовим договором (контрактом) (службовий об'єкт суміжного права — службове виконання, службова фонограма, службова відеограма) між таким суб'єктом суміжного права і роботодавцем, виникають і здійснюються на умовах і в порядку, передбачених статтею 14 цього Закону щодо авторського права на службові твори. Порядок сплати справедливої винагороди за використання службового об'єкта суміжного права можуть визначатися у договорі такого суб'єкта суміжного права з роботодавцем або з організацією колективного управління.

7. Майнові права на виконання, на фонограму, на відеограму, відповідно, здійснене виконавцем, вироблену виробником фонограми, вироблену виробником відеограми за договором про створення за замовленням і право використання об'єкта суміжного права, виникають і здійснюються умовах і в порядку, передбачених статтею 15 цього Закону щодо авторського права на твори, створені за замовленням. Порядок сплати справедливої винагороди за використання службового об'єкта суміжного права можуть визначатися у

договорі такого суб'єкта суміжного права з замовником або з організацією колективного управління.

8. Права суб'єктів суміжних прав здійснюються в межах прав відповідно до закону або набутих майнових прав відповідно до договору.

Майнові права на об'єкт суміжного права, які належать кільком суб'єктам суміжного права, здійснюються на умовах і в порядку, передбачених статтею 12 цього Закону щодо майнових прав на твір.

Співвиконавці (особи, спільною творчою діяльністю яких здійснено виконання) здійснюють власні права на виконання на умовах і в порядку, передбачених статтею 13 цього Закону щодо прав співавторів.

Спадкування прав на виконання за законом або у разі наявності декількох спадкоємців відповідної черги здійснюються на умовах і в порядку, передбачених частинами першою, другою статті 34 цього Закону щодо переходу майнових прав на твір у спадщину.

9. Суб'єкт суміжного права має право на винагороду за використання об'єкта суміжного права, з урахуванням обмежень у сфері суміжних прав щодо використання об'єкта суміжного права, вичерпний перелік яких встановлено у статтях 45, 46 цього Закону, які здійснюються за умови, що об'єкт суміжного права, який використовується, було оприлюднено правомірно, а обмеження не завдаватимуть шкоди іншому звичайному використанню такого об'єкта суміжного права і не обмежуватимуть безпідставно законні інтереси відповідних суб'єктів суміжних прав.

У разі, якщо один або декілька видів майнових прав на об'єкт суміжного права належать декільком суб'єктам суміжного права спільно, винагорода за відповідне використання такого об'єкта розподіляється між такими особами у рівних частках, якщо інше не встановлено договором між цими суб'єктами або цим Законом.

Винагорода співвиконавців за використання виконання, здійсненого спільно, належить цим співвиконавцям у рівних частках, якщо інше не встановлено договором між цими співвиконавцями.

10. У разі порушення спільного суміжного права, будь-який суб'єкт суміжного права має право забороняти неправомірне використання відповідного об'єкта суміжного права і захищати відповідне суміжне право в судовому порядку.

Стаття 39. Особисті немайнові права виконавця, немайнові права виробника фонограми, виробника відеограми, організації мовлення

1. Особисті немайнові права виконавця означають право вимагати:

1) визнання того, що він є виконавцем відповідного виконання;

2) зазначення чи повідомлення його ім'я (або псевдонім) у зв'язку з кожним його виконанням, записуванням і опублікуванням виконання (у разі, якщо це практично можливо);

3) забезпечення належної якості запису його виконання і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій суттєвій зміні виконання, запису виконання, що може завдати шкоди його честі і репутації;

2. Немайнові права виробника фонограми, виробника відеограми, інших осіб, які зробили творчий внесок у вироблення фонограми (звукорежисер тощо), у вироблення відеограми (режисер монтажу тощо) означають право вимагати:

1) зазначення свого імені (найменування) у оригіналі та кожній копії фонограми, відеограми або на її (їх) упаковці поряд із зазначенням назви твору, імен автора (авторів), виконавця (виконавців);

2) згадування свого імені (найменування) у процесі використання фонограми, відеограми (у разі, якщо це практично можливо).

3. Організація мовлення має право зазначати свої назву (найменування) та іншу ідентифікацію у зв'язку із використанням програми організації мовлення, має інші немайнові права, передбачені законодавством, яке регулює діяльність організацій мовлення.

4. Особисті немайнові права виконавця не можуть бути передані (відчужені) іншим особам і не переходять у спадщину.

Немайнові права виробника фонограми, виробника відеограми, організацій мовлення не можуть бути передані (відчужені) іншим особам.

Стаття 40. Майнові права на виконання

1. Майновими правами на виконання (майновими правами суб'єкта суміжного права на виконання), з урахуванням частин четвертої, п'ятої цієї статті, є:

1) право використовувати виконання особисто, виключне право дозволяти використання виконання, право перешкоджати неправомірному використанню свого виконання, в тому числі забороняти таке використання виконання наступними способами, як:

а) публічне сповіщення незафіксованого виконання (прямий ефір);

б) фіксування у фонограмі чи відеограмі;

в) відтворення запису виконання;

г) включення зафіксованого виконання до складу іншого об'єкта авторського права або суміжного права;

г) розповсюдження примірників запису виконання, зафіксованого у фонограмі чи відеограмі;

д) майновий найм примірників запису виконання, зафіксованого у фонограмі, відеограмі, аудіовізуальному творі;

е) інтерактивне надання доступу зафіксованого виконання;

Право використання виконання певним способом особисто, виключне право дозволяти використання виконання, право перешкоджати неправомірному використанню виконання, в тому числі забороняти його

використання таким способом є відповідним видом майнових прав на виконання.

2) право на справедливу винагороду за використання виконання (запису виконання) у випадках, передбачених цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

2. Виконання може використовуватися іншими, ніж зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способами, встановленими законом.

Право дозволяти використання виконання, право перешкоджати неправомірному використанню свого виконання, в тому числі забороняти таке використання виконання не поширюються на використання виконання іншими способами, ніж зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті.

3. Майнові права на виконання, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті, можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способи використання виконання) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способи використання виконання) іншим особам, після чого особа-набувач майнових прав на виконання стає суб'єктом суміжного права у межах набутих прав.

Незалежно від відчуження зазначених у пункті 1 частини першої цієї статті майнових прав на виконання згідно закону або договору, виконавець має право на справедливу винагороду за відповідні способи використання виконання, визначене цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Майнове право на виконання, зазначене у пункті 2 частини першої цієї статті, належить виконавцю, переходить лише до спадкоємців виконавця і не може бути передане (відчужене) іншим особам.

4. У разі, коли виконання правомірно використовується в аудіовізуальному творі, вважається, що виконавець передає продюсеру аудіовізуального твору майнові права на виконання, передбачені пунктом 1 частини першої цієї статті, у повному складі, якщо інше не передбачено договором між такими виконавцем і продюсером.

5. У разі, коли виконавець при здійсненні запису виконання надає згідно договору дозвіл виробнику фонограми, виробнику відеограми на відтворення примірників фонограми, відеограми, вважається, що виконавець надав виробнику фонограми чи виробнику відеограми виключне повноваження на розповсюдження запису виконання, на прокат примірників запису виконання, якщо інше не зазначено у договорі між такими виконавцем і виробником фонограми.

6. Якщо примірники записаного виконання законним чином введено у цивільний оборот шляхом їх першого продажу в Україні, допускається подальше відчуження цих примірників без згоди суб'єктів суміжного права на таке виконання і без сплати винагороди.

Стаття 41. Майнові права на фонограму

1. Майновими правами на фонограму (майновими правами суб'єкта суміжного права на фонограму) є:

1) право використовувати фонограму, виключне право дозволяти використання фонограми та право перешкоджати неправомірному використанню фонограми, в тому числі забороняти використання фонограми наступними способами, як:

- а) відтворення у будь-якій формі і будь-яким способом;
- б) включення до аудіовізуального твору, відеограми, іншої фонограми;
- в) розповсюдження примірників фонограми;
- г) майновий найм примірників фонограми;
- г) інтерактивне надання доступу;
- д) будь-яка видозміна;
- е) імпорт примірників фонограми;

Право використання фонограми певним способом особисто, виключне право дозволяти використання фонограми, право перешкоджати неправомірному використанню фонограми, в тому числі забороняти її використання таким способом є відповідним видом майнових прав на фонограму.

2) право на справедливу винагороду за використання фонограми у випадках, передбачених цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

2. Фонограма може використовуватися іншими ніж зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способами, встановленими законом.

Право дозволяти використання фонограми, право перешкоджати неправомірному використанню свого фонограми, в тому числі забороняти таке використання фонограми не поширюються на використання фонограми іншими способами, ніж зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті.

3. Майнові права на фонограму, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті, можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способи використання фонограми) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі зазначені у частині першій цієї статті способи використання фонограми) іншим особам, після чого особа-набувач майнових прав на фонограму стає суб'єктом суміжного права у межах набутих прав.

Незалежно від відчуження зазначених в пункті 1 частини першої цієї статті майнових прав на фонограму згідно закону або договору, виробник фонограми має право на справедливу винагороду за відповідні способи використання фонограми, визначене цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Майнове право на фонограму, зазначене у пункті 2 частини першої цієї статті, належить виробнику фонограми, переходить лише до спадкоємців (правонаступників) такого виробника фонограми і не може бути передане (відчужене) іншим особам.

4. Якщо примірник фонограми правомірно введено у цивільний оборот шляхом першого продажу в Україні, допускається подальше відчуження цих примірників без згоди суб'єктів суміжного права на таку фонограму і без сплати винагороди. При цьому, право дозволяти чи забороняти прокат примірників фонограм залишається виключно за відповідним суб'єктом майнових прав на фонограму.

Стаття 42. Майнові права на відеограму

1. Майновими правами на відеограму (майновими правами суб'єкта суміжного права на відеограму) є:

1) право використовувати відеограму, виключне право дозволяти використання відеограми та право перешкоджати неправомірному використанню відеограми, в тому числі забороняти використання відеограми наступними способами, як:

- а) відтворення у будь-якій формі і будь-яким способом;
- б) включення до аудіовізуального твору, іншої відеограми;
- в) розповсюдження примірників відеограми;
- г) майновий найм примірників відеограми;
- г) інтерактивне надання доступу;
- д) будь-яка видозміна;
- е) імпорт примірників відеограми;

Право використання відеограми певним способом особисто, виключне право дозволяти використання відеограми, право перешкоджати неправомірному використанню відеограми, в тому числі забороняти її використання таким способом є відповідним видом майнових прав на відеограму.

2) право на справедливую винагороду за використання відеограми у випадках, передбачених цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

2. Відеограма може використовуватися іншими, ніж зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способами, встановленими законом.

Право дозволяти використання відеограми, право перешкоджати неправомірному використанню свого відеограми, в тому числі забороняти таке використання відеограми не поширюються на використання відеограми іншими способами, ніж зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті.

3. Майнові права на відеограму, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті, можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті способи використання відеограми) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі зазначені у частині першій цієї статті

способи використання відеограми) іншим особам, після чого особа-набувач майнових прав на відеограму стає суб'єктом суміжного права у межах набутих прав.

Незалежно від відчуження зазначених в пункті 1 частини першої цієї статті майнових прав на відеограму згідно закону або договору, виробник відеограми має право на справедливую винагороду за відповідні способи використання відеограми, визначене цим Законом і Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Майнове право на відеограму, зазначене у пункті 2 частини першої цієї статті, належить виробнику відеограми, переходить лише до спадкоємців (правонаступників) такого виробника відеограми і не може бути передане (відчужене) іншим особам.

4. Якщо примірник відеограми правомірно введено у цивільний оборот шляхом першого продажу в Україні, допускається подальше відчуження цих примірників без згоди суб'єктів суміжного права на таку відеограму і без сплати винагороди. При цьому, право дозволяти чи забороняти прокат примірників відеограм залишається виключно за відповідним суб'єктом майнових прав на відеограму.

Стаття 43. Майнові права на програму організації мовлення

1. Майновими правами на програму організації мовлення (майновими правами суб'єкта суміжного права на програму організації мовлення) є право використовувати програму організації мовлення, виключне право дозволяти використання програми організації мовлення та право перешкоджати неправомірному використанню програми організації мовлення, в тому числі забороняти використання програми організації мовлення наступними способами, як:

- а) публічне сповіщення;
- б) ретрансляція;
- в) фіксування;
- г) відтворення запису програми організації мовлення;
- г) розповсюдження примірників запису програми організації мовлення;
- д) публічне демонстрування запису програми організації мовлення;
- е) інтерактивне надання доступу.

Право використання програми організації мовлення певним способом особисто, виключне право дозволяти використання програми організації мовлення, право перешкоджати неправомірному використанню програми організації мовлення, в тому числі забороняти її використання таким способом є відповідним видом майнових прав на програму організації мовлення.

2. Майнові права на програму організації мовлення можуть передаватися (відчужуватися) іншим особам на підставі закону чи договору у повному складі видів майнових прав (на всі зазначені у частині першій цієї статті способи використання програми організації мовлення) або у неповному складі видів майнових прав (на окремі зазначені у частині першій цієї статті способи

використання програми організації мовлення), після чого особа-набувач майнових прав на програму організації мовлення стає суб'єктом суміжного права у межах набутих прав.

3. Програма організації мовлення може використовуватися іншими ніж зазначені у частині першій цієї статті способами, встановленими законом.

4. Одержання права на використання програми організації мовлення не звільняє користувача від обов'язку сплати винагороди за використання об'єктів авторського права, виконань, фонограм, відеограм, що містяться в такій програмі, в порядку, передбаченому Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Стаття 44. Правові засади публічного сповіщення програм організацій мовлення

1. У разі публічного сповіщення програм організацій мовлення зі станції зв'язку, розташованої на території України, на супутник таким чином, що публічне сповіщення такої програми організацій мовлення, а також інших об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, що передаються організацією мовлення, з супутника поширюється за межі території України, для цілей цього Закону вважається, що таке публічне сповіщення відбувається в Україні, а права та обов'язки, передбачені цим Законом, зокрема, обов'язок з сплати винагороди за використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, а також відповідальність за дотримання авторського права і (або) суміжних прав несе особа, яка здійснює публічне сповіщення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав на супутник.

2. У разі, коли організацією мовлення-резидентом України здійснюється або доручено іншій особі здійснювати публічне сповіщення програми організації мовлення через супутник зі станції зв'язку, розташованої за межами території України, для цілей цього Закону вважається, що таке публічне сповіщення здійснюється на території України за місцезнаходженням такої організації мовлення і така організація мовлення має відповідні права та несе обов'язки, передбачені цим Законом, зокрема, обов'язок щодо сплати винагороди за використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, а також несе відповідальність за дотримання авторського права і (або) суміжних прав під час такого сповіщення.

3. Організація мовлення, що здійснює передачу закодованих сигналів, засоби для декодування яких надаються для використання організацією мовлення або з її дозволу, а також особа, що реалізує (здає в оренду) пристрої (засоби) для декодування і (або) відповідає за використання декодувального пристрою (засобу), несуть обов'язки, передбачені цим Законом, зокрема, обов'язок щодо сплати винагороди за використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, а також несуть солідарну відповідальність за дотримання авторського права і (або) суміжних прав під час такого публічного сповіщення.

Стаття 45. Вільне використання об'єктів суміжних прав

1. Допускається без дозволу відповідного суб'єкта суміжного права та безоплатно наступне використання об'єктів суміжних прав:

1) відтворення об'єктів суміжних прав для судового, адміністративного і кримінального провадження, забезпечення громадської безпеки в обсязі, виправданому цією метою;

2) публічне виконання і публічне сповіщення виконань, фонограм, відеограм під час офіційних церемоній, організованих органами державної влади і (або) органами місцевого самоврядування, релігійних церемоній, а також похоронів в обсязі, виправданому характером таких церемоній;

3) відтворення у зв'язку з демонструванням, налаштуванням або ремонтом обладнання, перевірка функціонування якого неможлива без використання об'єктів суміжних прав, за умови що таке відтворення та його обсяг відповідають зазначеній меті;

4) дії з тимчасового відтворення об'єкта суміжного права, які мають перехідний або випадковий (додатковий) характер і є невід'ємною складовою частиною технологічного процесу, а також єдина мета яких полягає в тому, щоб сприяти переданню електронної копії об'єкта суміжного права посередником у мережі між третіми особами, або правомірному використанню об'єкта суміжного права. Зазначені дії з тимчасового відтворення об'єкта суміжного права допускаються за умов, що вони не мають комерційної мети;

5) приватне копіювання правомірно оприлюднених виконань, зафіксованих у фонограмах, відеограмах, а також примірників фонограм, відеограм. Особливості та порядок виплати винагороди за приватне копіювання визначені Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

2. Допускається без дозволу відповідного суб'єкта суміжного права та безоплатно, але із зазначенням імені виконавця, імені (найменування) виробника фонограми, виробника відеограми відповідно до статті 39 цього Закону щодо особистих немайнових прав виконавців і немайнових прав виробників фонограм, виробників відеограм, організацій мовлення, наступне використання об'єктів суміжних прав:

1) використання цитат з записаних виконань, фонограм, відеограм, записаних програм організацій мовлення в обсязі, виправданому поставленою метою, на умовах, передбачених пунктом 1 частини другої статті 22 цього Закону щодо вільного використання творів;

2) використання без комерційної мети коротких уривків об'єктів суміжних прав, як ілюстрацій для забезпечення та реалізації освітнього процесу чи з метою наукових досліджень у обсязі, виправданому поставленою метою;

3) фіксування засобами фотографування, звукозапису, відеозапису, публічне сповіщення коротких уривків об'єктів суміжних прав, побачених або

почутих під час перебігу поточних подій з метою висвітлення цих подій в обсязі, виправданому інформаційною метою;

4) використання фонограм у випадках, передбачених статтею 23 цього Закону щодо вільного використання творів, для осіб з обмеженнями сприйняття друкованої інформації через інвалідність;

5) адаптація відеограм шляхом аудіодискрипції (тифлокоментування);

6) використання об'єктів суміжних прав некомерційними організаціями з охорони культурної спадщини, у випадках, передбачених статтею 24 цього Закону щодо вільного використання творів.

3. Зазначений у цій статті перелік вільного використання об'єктів суміжних прав є вичерпним.

4. Винятки та обмеження майнових прав на об'єкти суміжних прав допускається застосовувати виключно у випадках, передбачених частинами першою і другою цієї статті, за умови, що вони не завдаватимуть шкоди нормальному використанню цих об'єктів і не обмежуватимуть безпідставно законні інтереси відповідних суб'єктів суміжних прав.

Стаття 46. Сирітські об'єкти суміжних прав

1. Дозволяється використання сирітських фонограм, відеограм та зафіксованих у них виконань організаціями з охорони культурної спадщини у випадках, передбачених частиною першою статті 30 цього Закону щодо сирітських творів.

2. Умови втрати фонограмами, відеограмами та зафіксованими у них виконаннями статусу сирітських визначаються частиною третьою статті 30 цього Закону щодо сирітських творів.

3. Порядок та умови дозволеного використання сирітських фонограм, відеограм та зафіксованих у них виконань, що включають порядок та умови вжиття заходів щодо ідентифікації і належного розшуку відповідних суб'єктів суміжних прав, набуття і втрати статусу сирітського виконання, фонограми, відеограми визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 47. Строк чинності суміжних прав

1. Суміжне право на виконання є чинним від моменту здійснення виконання.

Строк чинності майнових прав на виконання спливає через 50 років з моменту здійснення його публічного виконання. Якщо запис виконання протягом цього строку правомірно опубліковано, строк чинності майнових прав на виконання спливає через 70 років з моменту першого його опублікування.

2. Суміжне право на фонограму є чинним від моменту вироблення фонограми.

Строк чинності майнових прав на фонограму спливає через 50 років з моменту вироблення фонограми. Якщо фонограму протягом цього строку

правомірно опубліковано, строк чинності майнових прав на фонограму спливає через 70 років з моменту її першого опублікування.

3. Суміжне право на відеограму є чинним від моменту вироблення відеограми.

Строк чинності майнових прав на відеограму спливає через 50 років з моменту вироблення відеограми. Якщо відеограму протягом цього строку правомірно опубліковано, строк чинності майнових прав на відеограму спливає через 50 років з моменту її першого опублікування.

4. Суміжне право на програму організації мовлення є чинним від моменту першого публічного сповіщення програми організації мовлення.

Строк чинності майнових прав на програму організації мовлення спливає через 50 років з моменту першого публічного сповіщення програми організації мовлення незалежно від використаних технічних засобів.

5. Строки чинності майнових прав на об'єкти суміжних прав, зазначені у частинах першій-четвертій цієї статті, спливають в останній день календарного року від дня настання подій, передбачених, відповідно, абзацами другими частин першої-четвертої цієї статті.

6. Особисті немайнові права виконавців, немайнові права виробників фонограм, виробників відеограм, організацій мовлення, передбачені частиною першою статті 39 цього Закону, охороняються безстроково.

Стаття 48. Перехід об'єкта суміжного права у суспільне надбання.
Захист особистих немайнових прав виконавця

1. Закінчення строку чинності майнових прав на об'єкт суміжного права означає його перехід у суспільне надбання.

Об'єкти суміжних прав, які стали суспільним надбанням, можуть вільно без сплати винагороди використовуватися будь-якою особою, за умови дотримання прав відповідних суб'єктів, передбачених статтею 39 цього Закону.

2. Захист особистих немайнових прав виконавця, виконання якого перейшло у суспільне надбання, здійснюється виконавцем або на умовах і в порядку, передбачених частиною четвертою статті 34 цього Закону щодо захисту особистих немайнових прав автора, твір якого перейшов у суспільне надбання.

Захист немайнових прав виробника фонограми, виробника відеограми, організації мовлення, об'єкт суміжного права якого перейшов у суспільне надбання, здійснюється відповідно виробником фонограми, виробником відеограми, організацією мовлення або (у разі смерті чи припинення такої особи) суб'єктом майнових прав на відповідно фонограму, відеограму, програму організації мовлення.

Розділ IV

ЗДІЙСНЕННЯ МАЙНОВИХ ПРАВ НА ОБ'ЄКТИ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І ОБ'ЄКТИ СУМІЖНИХ ПРАВ

Стаття 49. Здійснення майнових прав на об'єкти авторського права і об'єкти суміжних прав

1. Суб'єкт авторського права або суміжного права може здійснювати майнові права, що належать такому суб'єкту, шляхом:

- 1) використання самостійно відповідного об'єкта авторського права або суміжного права;
- 2) розпоряджання майновими правами на відповідний об'єкт авторського права або суміжного права;
- 3) колективного управління майновими правами на відповідний об'єкт авторського права або суміжного права згідно закону.

Стаття 50. Розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав

1. Розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав на підставі:

1) трудового договору (контракту) щодо службового твору, передбаченого статтею 14 цього Закону, щодо службового об'єкта суміжного права стосовно будь-якого з об'єктів, зазначених у частині шостій статті 38 цього Закону, у якому передбачено розпоряджання майновими правами відповідно на службовий твір або на службовий об'єкт суміжного права. Право на справедливу винагороду за використання службового твору, службового об'єкта суміжного права зберігає чинність протягом строку чинності майнових прав на об'єкти авторського права або суміжних прав незалежно відстроку дії відповідного трудового договору;

2) договору про створення за замовленням і право використання об'єкта авторського права, передбаченого статтею 15 цього Закону, об'єкта суміжного права стосовно будь-якого з об'єктів, зазначених у частині сьомій статті 38 цього Закону;

3) договору про передання (відчуження) майнових прав на об'єкт авторського права, на об'єкт суміжного права;

4) ліцензійного договору з надання повноваження (дозволу) на використання об'єкта авторського права, об'єкта суміжного права;

5) субліцензійного договору з надання повноваження (дозволу) на використання об'єкта авторського права, об'єкта суміжного права;

6) іншого договору щодо розпоряджання майновими правами на об'єкт авторського права, на об'єкт суміжного права;

7) ліцензії.

Умови договорів щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав стосовно передання (відчуження) або надання повноваження (дозволу) на використання (ліцензії)

щодо майнового права на справедливу винагороду, передбаченого відповідно пунктом 2 частини першої статей 12, 40-42 цього Закону, є нікчемними.

2. Договори щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав, передбачені частиною першою цієї статті, укладаються у письмовій (електронній) формі, крім договору щодо використання твору в періодичних виданнях (газетах, журналах, електронних засобах масової інформації тощо), договору щодо використання інтерв'ю, які можуть укладатися в усній формі.

У разі недодержання форми договору щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав, передбаченої цією частиною, такий договір є нікчемним.

3. Договір щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав вважається укладеним, якщо сторонами досягнуто згоди щодо всіх істотних умов відповідно до закону, а також інших умов, щодо яких за вимогою однієї зі сторін повинно бути досягнуто згоди.

Істотними умовами для всіх договорів щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав є:

1) відомості, що дозволяють ідентифікувати відповідний об'єкт (назва і (або) інші характерні ознаки);

2) обсяг майнових прав на відповідний об'єкт:

а) майнові права у повному складі — всі передбачені цим Законом види майнових прав на такий об'єкт;

б) майнові права у неповному складі — окремий (окремі) з передбачених цим Законом вид (види) майнових прав на такий об'єкт;

в) часткові майнові права — частка у всіх або окремому (окремих) з передбачених цим Законом виду (видів) майнових прав на такий об'єкт;

3) відомості (за наявності) про всіх суб'єктів майнових прав щодо об'єкта, права на який є предметом договору;

4) розмір або спосіб визначення (зокрема, як частка) винагороди і умови її виплати;

5) територія, на яку поширюється дія договору.

4. Умови договорів щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав, що обмежують право творця цього об'єкта на створення (здійснення, вироблення) інших об'єктів авторського права або суміжного права, є нікчемними.

5. Якщо за договором згідно пунктів 1, 2 частини першої цієї статті автор створює твір, виконавець здійснює виконання, виробник фонограми, виробник відеограми виробляє фонограму або відеограму, у якому передбачається відповідно використання твору іншого автора, використання виконання іншого виконавця, використання фонограми або відеограми іншого виробника фонограми, виробника відеограми, відповідальність за дотримання відповідного у такому випадку авторського права або суміжного несе відповідно роботодавець, замовник.

6. Автор, виконавець, має право отримувати не рідше одного разу на рік від роботодавця або замовника, до якого перейшли майнові права на відповідно твір або виконання, від суб'єкта майнових прав на відповідно твір або виконання, якому передано (відчужено) майнові права на відповідно твір або виконання, від ліцензіата, якому надано повноваження (ліцензію) на використання відповідно твору або виконання, інформацію щодо фактичного використання твору, виконання, щодо винагороди, яка підлягає виплаті автору, виконавцю і, на вимогу цієї особи, копії укладених з третіми особами договорів про передання (відчуження) майнових прав на твір даного автора (на виконання даного виконавця) або субліцензійних договорів на використання твору (виконання), за наявності таких договорів.

Автор, виконавець має право на отримання від роботодавця, замовника, суб'єкта майнових прав на твір або на виконання, ліцензіата, передбачених абзацом першим цієї частини, інформації про доходи даних осіб від використання твору (виконання), а дані особи зобов'язані надавати зазначеному автору (виконавцю) таку інформацію з умовою дотримання автором (виконавцем) конфіденційності зазначеної інформації.

7. Автор, виконавець має право вимагати від передбачених абзацом першим частини шостої цієї статті роботодавця, замовника, суб'єкта майнових прав на твір або на виконання, ліцензіата (надалі — інша сторона договору) виплати додатково пропорційної винагороди за використання твору (виконання), якщо розмір винагороди за використання твору (виконання), передбачений в укладених між цими сторонами договорах щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав став непропорційно низьким у порівнянні з доходами іншої сторони договору, пов'язаними з використанням твору (виконання), а інша сторона договору зобов'язана виплачувати автору (виконавцю) відповідну додаткову пропорційну винагороду.

8. Автор, виконавець має право на розірвання в односторонньому порядку договору щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав з іншою стороною договору відповідно до частини сьомою цієї статті в повному обсязі або частково після спливу 3-річного строку з моменту його укладання (якщо таким договором не визначено інший строк), у випадку, якщо інша сторона договору не вжила належних заходів, результатом чого стало невикористання твору (виконання), що завдало шкоди майновим інтересам автора (виконавця). У випадку укладання автором (виконавцем) договору щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав щодо твору або виконання відповідно створеного або здійсненого у результаті спільної творчої діяльності (у результаті співавторства або співвиконавства), розірвання такого договору допускається виключно з урахуванням законних інтересів усіх відповідно співавторів, співвиконавців, на які може вплинути факт розірвання цього договору.

Автор, виконавець перед направленням іншій стороні договору вимоги про розірвання договору щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав, зобов'язаний письмово повідомити іншу сторону договору про намір розірвати договір, з зазначенням обґрунтованого строку, протягом якого може бути вжито заходи, спрямовані на дотримання іншою стороною договору умов договору.

У випадку невжиття іншою стороною договору до спливу зазначеного у повідомленні автора (виконавця) строку заходів, спрямованих на дотримання умов відповідного договору щодо розпоряджання майновими правами на

об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав, автор (виконавець) має право направити письмову вимогу щодо розірвання в односторонньому порядку такого договору в повному обсязі або частково.

Вимогу про розірвання договору щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав може бути оскаржено іншою стороною договору в суді.

Положення цієї частини не застосовуються до авторів комп'ютерних програм, аудіовізуальних творів, а також виконавців драматичних, циркових і аудіовізуальних творів.

9. Якщо за трудовим договором або договором замовлення створюється об'єкт, який не відповідає передбаченим цим Законом визначенням об'єктів авторського права або суміжних прав, якщо стосовно об'єкта, який не відповідає передбаченим цим Законом визначенням об'єктів авторського права або суміжних прав, укладається договір передання (відчуження) прав на такий об'єкт або договір надання повноважень (дозволу) на використання такого об'єкта, передбачені цією частиною договори не вважаються договорами щодо розпоряджання майновими правами на об'єкти авторського права і об'єкти суміжного права.

Стаття 51. Передання (відчуження) майнових прав на об'єкти авторського права або об'єкти суміжних прав

1. Суб'єкт авторського права або суміжного права може передати (відчужити) свої майнові права на об'єкт авторського права або об'єкт суміжного права, передбачені відповідно пунктом 1 частини першої статей 12, 40–43 цього Закону будь-якій іншій особі у повному складі, у неповному складі або частково. У випадку передання (відчуження) майнових прав на об'єкт авторського права або суміжного права у неповному складі або частково, майнові права в обсязі, що не передбачений у договорі, є такими, що не передані (не відчужені).

Предметом договору про передання (відчуження) майнових прав на об'єкти авторського права і об'єкти суміжного права не можуть бути об'єкти і майнові права, яких не існувало на момент укладання договору.

2. Майнові права на об'єкт авторського права або об'єкт суміжного права, що належать юридичній особі, можуть бути передані (відчужені) іншій особі у порядку припинення юридичної особи.

3. Особа, яка набуває майнові права на об'єкт авторського права або суміжного права, стає суб'єктом майнових прав у межах набутого нею обсягу майнових прав на такий об'єкт протягом визначеного законом строку чинності відповідних майнових прав на такий об'єкт. Умова договору про передання (відчуження) майнових прав на об'єкти авторського права або суміжного права на інший, ніж передбачено законом строк чинності набутих майнових прав, є нікчемною.

Особа, яка передає (відчужує) майнові права на об'єкт авторського права або об'єкт суміжного права, зобов'язана надати особі, яка набуває такі права, відомості про наявність ліцензійних, субліцензійних договорів та інших прав і зобов'язань щодо прав, які передаються.

Укладення договору про передання (відчуження) майнових прав на об'єкт авторського права і об'єкти суміжного права не впливає на чинність ліцензійних, субліцензійних договорів, які було укладено раніше, якщо інше не передбачено відповідним ліцензійним договором.

4. Договори про передання (відчуження) майнових прав на об'єкт авторського права або суміжного права мають відповідати вимогам, визначеним Цивільним кодексом України щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності.

Стаття 52. Ліцензійні договори з надання повноважень на використання об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права

1. Повноваження (дозвіл) на використання об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права надається відповідно суб'єктом майнових прав на об'єкт авторського права або об'єкт суміжного права, передбачених відповідно пунктом 1 частини першої статей 12, 40–43 цього Закону (ліцензіаром), будь-якій іншій особі (ліцензіату) на підставі ліцензійного договору (дво- або багатостороннього правочину) або ліцензії (одностороннього правочину).

Ліцензійний договір не може бути укладено стосовно майнових прав на об'єкти авторського права або суміжних прав і (або) об'єктів авторського права або суміжних прав, які не визначено договором або законом.

У випадку, якщо за ліцензійним договором надаються повноваження (дозвіл) на використання об'єкта авторського права або суміжного права у неповному складі або частково, обсяг майнових прав, що не передбачений у договорі, є таким, що ненаданий.

Ліцензійний договір може бути укладено як договір приєднання. Таким договором може бути передбачений статтею 53 цього Закону публічний ліцензійний договір на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

2. Ліцензійний договір, згідно якого ліцензіар надає ліцензіату повноваження (дозвіл) на виготовлення і опублікування примірників зафіксованого або записаного твору, записаного виконання, фонограми, відеограми (примірників відповідних об'єктів) у кількості (тиражем), здатній задовольнити розумні потреби публіки, є ліцензійним видавничим договором. Ліцензіат ліцензійного видавничого договору, який забезпечує опублікування зазначеного у цій частині об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права, вважається видавцем.

Якщо ліцензійним видавничим договором визначено тираж примірників відповідних об'єктів, при цьому ліцензіатом було введено у цивільний оборот (реалізовано) весь тираж раніше спливу строку дії такого договору, даний договір припиняється з моменту реалізації зазначеного тиражу, якщо договором не передбачено інше.

Якщо ліцензійним видавничим договором визначено тираж примірників відповідних об'єктів, але ліцензіатом на момент спливу строку дії такого договору не було введено у цивільний оборот (реалізовано) весь тираж,

передбачена таким договором винагорода повинна бути ліцензіатом сплачена ліцензіару у повному обсязі до завершення дії договору, якщо договором не передбачено інше.

Якщо ліцензійним видавничим договором передбачено обмежений тираж видання об'єкта авторського права або суміжного права, ліцензіат має право відтворити більшу кількість примірників такого об'єкта, ніж передбачено таким договором, виключно з метою дотримання ліцензіатом вимог Закону України «Про обов'язковий примірник документів».

3. У випадках, передбачених ліцензійним договором, повноваження (дозвіл) на використання об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права може надаватися ліцензіатом іншій особі (субліцензіату) на підставі субліцензійного договору в обсязі, що не може бути більшим за обсяг повноважень, які було надано ліцензіату на підставі ліцензійного договору, зокрема щодо території і строку дії субліцензійного договору.

Субліцензіат має право укладати наступні субліцензійні договори, якщо таке повноваження передбачено для наступних субліцензіатів основним ліцензійним договором.

4. За відсутності визначення у ліцензійному (субліцензійному) договорі виду ліцензійного договору (ліцензії), надане повноваження вважається невиключним (невиключною ліцензією).

За відсутності визначення у ліцензійному договорі території дії ліцензійного договору (ліцензії), застосовується положення частини сьомої статті 1109 Цивільного кодексу України.

За відсутності визначення у ліцензійному договорі строку, на який поширюється дія ліцензійного договору (ліцензії), застосовується положення частини третьої статті 1110 Цивільного кодексу України.

Ліцензіат (субліцензіат) здійснює свої повноваження виключно за умови дотримання особистих немайнових прав автора і (або) виконавця, немайнових прав виробника фонограми і (або) виробника відеограми, і (або) організації мовлення відповідно до статей 11 і 39 цього Закону.

Умова ліцензійного договору про неможливість односторонньої відмови ліцензіатом від такого договору є нікчемною.

5. Якщо інше не передбачено ліцензійним договором (ліцензією), ліцензіат має право:

1) вчиняти дії допоміжного характеру (інші допоміжні способи використання) щодо визначених у такому договорі видів майнових прав на відповідні об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, якщо без вчинення таких дій здійснення ліцензіатом передбачених договором прав і обов'язків є об'єктивно неможливим або суттєво ускладненим;

2) залучати під власну відповідальність третю особу (третіх осіб) без права укладання субліцензійного договору (субліцензійних договорів), якщо без участі такої третьої особи (таких третіх осіб) здійснення ліцензіатом передбачених договором прав і обов'язків є об'єктивно неможливим або суттєво ускладненим.

6. Ліцензійні договори (ліцензії) не можуть укладатися щодо майнових прав, передбачених відповідно пунктом 1 частини першої статей 12, 40-42 цього Закону, в частині використання відповідних об'єктів авторського права і (або) суміжних прав способами, зазначеними у частині першій статті 54 цього Закону. Такі умови ліцензійних договорів (ліцензій) є нікчемними.

7. Ліцензійні договори (ліцензії), субліцензійні договори мають відповідати вимогам та умовам, визначеним Цивільним кодексом України щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності та цим Законом.

Стаття 53. Публічний ліцензійний договір на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав

1. Ліцензіар та ліцензіат мають право укласти ліцензійний договір щодо використання об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права на основі публічної пропозиції (оферти).

Поширенням публічної пропозиції є її оприлюднення ліцензіаром разом з наданням можливості дистанційного ознайомлення з відповідним об'єктом авторського права або суміжного права необмеженому колу осіб з використанням інформаційно-телекомунікаційних систем.

2. Публічний ліцензійний договір вважається укладеним з моменту прийняття публічної пропозиції (оферти) іншою стороною (ліцензіатом).

Прийняттям іншою стороною (ліцензіатом) публічної пропозиції (оферти) вважається вчинення дій, які виражають згоду з умовами публічної пропозиції у спосіб, передбачений публічною пропозицією, в тому числі за допомогою технічних засобів зв'язку.

3. Ліцензіат за ліцензійним договором на основі публічної пропозиції (оферти) має право в будь-який момент в односторонньому порядку відмовитися від такого ліцензійного договору, зокрема шляхом припинення використання відповідного об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права.

4. Публічний ліцензійний договір, в якому не передбачено сплату винагороди за використання об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права, або передбачено, що така сплата може здійснюватися ліцензіатом добровільно на власний розсуд, вважається безоплатним.

5. Публічний ліцензійний договір, за яким надається виключна або одинична ліцензія, є нікчемним.

Стаття 54. Право на справедливу винагороду. Колективне управління майновими правами на об'єкти авторського права і суміжних прав

1. Право авторів, виконавців, виробників фонограм, виробників відеограм на справедливу винагороду, право на винагороду суб'єктів щодо майнових прав передбачених відповідно пунктом 1 частини першої статей 12, 40-42 цього Закону за передбачені цією частиною способи використання відповідних творів, виконань, фонограм, відеограм здійснюється спільно через організації колективного управління з сум зібраної такими організаціями

винагороди, за вирахуванням сум збору за управління відповідно до закону, у наступних пропорціях (частках):

1) за публічне виконання, публічне сповіщення музичних недраматичних творів:

- авторам — 50 відсотків;

- суб'єктам майнових прав відповідно до пункту 1 частини першої статті 12 цього Закону на публічне виконання, на публічне сповіщення музичних недраматичних творів— 50 відсотків.

2) за публічне виконання, публічне сповіщення фонограм і зафіксованих у них виконань, опублікованих для використання з комерційною метою:

а) у випадку наявності у фонограмі зафіксованого виконання:

- виконавцям — 50 відсотків;

- виробникам фонограм — 50 відсотків;

б) у випадку відсутності у фонограмі зафіксованого виконання, виробникам фонограм — 100 відсотків;

3) за публічне демонстрування, публічне сповіщення аудіовізуальних творів, за винятком музичних кліпів:

а) у випадку наявності в аудіовізуальному творі зафіксованих виконань:

- авторам — 50 відсотків;

- виконавцям головних ролей — 40 відсотків;

- виконавцям музичних творів — 10 відсотків;

б) у випадку відсутності в аудіовізуальному творі виконання музичних творів:

- авторам — 60 відсотків;

- виконавцям головних ролей— 40 відсотків;

в) у випадку відсутності в аудіовізуальному творі виконання головних ролей:

- авторам— 90 відсотків;

- виконавцям музичних творів — 10 відсотків;

г) у випадку відсутності в аудіовізуальному творі виконань, авторам — 100 відсотків;

4) за публічне демонстрування, публічне сповіщення музичних кліпів:

- авторам музичних кліпів, за винятком музичних творів, які включено до складу музичних кліпів — 5 відсотків;

- авторам музичних творів, які включено до складу музичних кліпів — 20 відсотків;

- виконавцям музичних творів, виконання яких включено до складу музичних кліпів — 12,5 відсотків;

- виробникам фонограм, фонограми яких включено до складу музичних кліпів — 12,5 відсотків;

- суб'єктам майнових прав відповідно до пункту 1 частини першої статті 12 цього Закону на публічне демонстрування, на публічне сповіщення музичних кліпів, за винятком музичних творів, які включено до складу музичних кліпів — 5 відсотків;

- суб'єктам майнових прав відповідно до пункту 1 частини першої статті 12 цього Закону на відповідно публічне демонстрування, на публічне сповіщення музичних кліпів, які включено до складу музичних кліпів — 45 відсотків;

5) за ретрансляцію творів, виконань, фонограм, відеограм у складі програм організацій мовлення:

а) авторам — 30 відсотків, з них:

- авторам аудіовізуальних творів, включно з музичними кліпами — 17 відсотків,

- авторам музичних недраматичних творів — 10 відсотків,

- авторам інших творів (драматичних, хореографічних тощо) — 3 відсотки;

б) суб'єктам майнових прав відповідно до пункту 1 частини першої статті 12 цього Закону на публічне сповіщення аудіовізуальних творів, включно з музичними кліпами — 30 відсотків,

в) виконавцям — 30 відсотків, з них:

- виконавцям головних ролей аудіовізуальних творів — 17 відсотки,

- виконавцям музичних недраматичних творів — 10 відсотків,

- виконавцям інших творів (драматичних, хореографічних тощо) — 3 відсотки;

г) виробникам фонограм — 5 відсотків,

г) виробникам відеограм — 5 відсотків;

6) за прокат примірників творів і записаних виконань:

а) у випадку літературних творів, авторам — 100 відсотків;

б) у випадку музичних і аудіовізуальних творів:

- авторам — 50 відсотків;

- виконавцям — 50 відсотків;

7) за репрографічне відтворення творів:

а) авторам — 60 відсотків, з них:

- Національній академії наук України на користь авторів літературних наукових письмових творів — 30 відсотків;

- авторам художніх письмових творів — 20 відсотків;

- авторам образотворчих, фотографічних та інших подібних творів — 10 відсотків;

б) державній установі, створеній центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, з метою підтримки книговидавничої справи, на користь суб'єктів майнових прав на відтворення літературних, образотворчих, фотографічних творів, відповідно до пункту 1 частини першої статті 12 цього Закону (видавців) — 40 відсотків;

8) за відтворення у домашніх умовах і в особистих цілях (приватне копіювання) творів, виконань, фонограм, відеограм:

а) авторам — 40 відсотків, з них:

- авторам аудіовізуальних творів — 20 відсотків;

- авторам музичних недраматичних творів — 12 відсотків;

- авторам драматичних і хореографічних творів — 4 відсотка;

- авторам літературних творів — 4 відсотка;

б) виконавцям аудіовізуальних, музичних недраматичних, драматичних, хореографічних творів — 20 відсотків;

в) виробникам фонограм, виробникам відеограм — 20 відсотків;

г) суб'єктам майнових прав відповідно до пункту 1 частини першої статті 12 цього Закону на відтворення творів згідно цього пункту — 20 відсотків;

9) за наступний продаж оригіналу твору мистецтва, що йде за першим його відчуженням, здійсненим автором твору мистецтва або спадкоємцем такого автора (право слідування) — 100 відсотків.

2. Право авторів, виконавців, виробників фонограм, виробників відеограм на справедливую винагороду і право на винагороду інших осіб, передбачені частиною першою цієї статті, здійснюється шляхом відповідно розширеного або обов'язкового колективного управління майновими правами на об'єкти авторського права і суміжних прав.

Право авторів, виконавців, виробників фонограм, виробників відеограм на справедливую винагороду у визначених законом випадках, крім передбачених частиною першою цієї статті, може здійснюватися шляхом добровільного колективного управління майновими правами на об'єкти авторського права і суміжних прав.

Колективне управління майновими правами на об'єкти авторського права і суміжних прав здійснюється виключно організаціями колективного управління відповідно до Закону України «Про ефективне управління

майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Розділ V

ЗАХИСТ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ

Стаття 55. Порухення авторського права і суміжних прав

1. Порухенням авторського права або суміжного права, що дає підстави для захисту таких прав, у тому числі судового, є:

1) вчинення дій, які порушують особисті немайнові права суб'єктів авторського права або суміжного права, визначені статтями 11 і 39 цього Закону;

2) вчинення дій, які порушують майнові права суб'єктів авторського права або суміжного права, визначені статтями 12, 16, 31, 40-43, 47 цього Закону;

3) зловживання посадовими особами організації колективного управління службовим становищем, що призвело до невиплати або неналежних розподілу і виплати винагороди суб'єкту авторського права або суб'єкту суміжного права;

4) піратство у сфері авторського права і суміжних прав — відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження піратських (контрафактних) копій творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, незаконне використання програм організації мовлення, камкординг, а також Інтернет-піратство, тобто незаконне використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав із застосуванням мережі Інтернет.

Під «піратською (контрафактною) копією твору, фонограми, відеограми» розуміється примірник відповідно твору, фонограми, відеограми, відтворений і (або) розповсюджений з порушенням авторського права і (або) суміжних прав.

Під «камкордингом» розуміється фіксування аудіовізуального твору під час публічного демонстрування аудіовізуального твору в кінотеатрах, інших кіновидовищних закладах особами, які перебувають у тому самому приміщенні, де відбувається таке публічне демонстрування, для будь-яких цілей без дозволу суб'єктів авторського права або суміжних прав, чії об'єкти складають аудіовізуальний твір;

5) плагіат;

6) ввезення на митну територію України без дозволу суб'єктів авторського права і (або) суб'єктів суміжного права примірників відповідно творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, записів програм організації мовлення;

7) будь-які дії з недозволеного обходу технологічного засобу захисту об'єкта авторського права або суміжного права, в тому числі кардшейрінг, а також виготовлення, реклама, розповсюдження, ввезення з метою розповсюдження і застосування засобів для такого обходу.

Під «кардшейрінгом» розуміється забезпечення у будь-якій формі та в будь-який спосіб доступу до програми організації мовлення, доступ до якої обмежено суб'єктом авторського права або суміжного права застосуванням технологічних засобів захисту (абонентська карта, код тощо) або в інший спосіб, в обхід таких форм захисту, в результаті чого зазначена програма може бути сприйнята публікою;

8) вчинення дій, що створюють загрозу порушення авторського права або суміжного права, в тому числі:

а) розповсюдження, ввезення на митну територію України технічних пристроїв, обладнання, що включає програмне забезпечення та надає доступ користувачам до об'єктів авторського права і (або) суміжних прав без дозволу суб'єктів авторського права або суміжного права (в тому числі коли програмне забезпечення, застосунки та додатки до нього, технології або технічні пристрої використовують сигнали інших інтернетресурсів);

б) налаштування програмного забезпечення, застосунків, додатків до них, технологій, технічних пристроїв, які надають доступ до об'єктів авторського права і (або) суміжних прав без дозволу суб'єктів авторського права або суміжного права таких об'єктів (в тому числі коли програмне забезпечення, застосунки та додатки до нього, технології або технічні пристрої використовують сигнали інших інтернетресурсів);

в) надання інструкцій щодо налаштування програмного забезпечення, застосунків та додатків до нього, технологій, технічних пристроїв для отримання доступу до об'єктів авторського права і (або) суміжних прав без дозволу суб'єктів авторського права або суміжного права таких об'єктів в будь-якій формі з метою отримання винагороди від надання таких інструкцій.

Положення цього пункту не поширюються на випадки, передбачені статтями 22-30, 45-46 цього Закону, а також на твори, об'єкти суміжних прав, які стали суспільним надбанням, у разі якщо суб'єкти авторського права і (або) суб'єкти суміжних прав надали особі, яка використовує правомірно виготовлену копію об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права, право вжити дії для обходу технологічних засобів захисту;

8) підроблення, зміна чи вилучення інформації, зокрема в електронній формі, про управління правами без дозволу відповідного суб'єкта авторського права або суміжного права.

Під «інформацією про управління правами» розуміється інформація, в тому числі в електронній (цифровій) формі, що ідентифікує об'єкт авторського права або суміжного права і автора чи іншу особу, яка має на цей об'єкт авторське право і (або) суміжні права, або інформація про умови використання об'єкта авторського права і (або) суміжних прав, або будь-які цифри чи коди, у яких представлена така інформація, коли будь-який із цих елементів інформації прикладений до копії об'єкта авторського права і (або) суміжних прав або вміщений у нього чи з'являється у зв'язку з його повідомленням до загального відома;

9) імпорт, розповсюдження примірників об'єктів авторського права і (або) об'єктів суміжних прав, з яких без дозволу суб'єктів майнових прав на ці

об'єкти вилучено чи у яких змінено інформацію про управління правами, зокрема в електронній формі;

10) фінансування дій, передбачених пунктами 5, 7-10 цієї частини.

11) управління веб-сайтом, що призначений для онлайн-обміну, який шляхом індексації метаданих твору або об'єкта суміжного права та наданням пошукової системи, дозволяє користувачам цього веб-сайту знаходити та поширювати твір або об'єкт суміжного права в межах однорангової мережі без дотримання майнових прав суб'єктів авторського права і (або) суб'єктів суміжних прав.

Стаття 56. Захист прав суб'єктів авторського права і суміжних прав

1. Захист особистих немайнових прав і майнових прав суб'єктів авторського права і (або) суб'єктів суміжних прав здійснюється в порядку, встановленому адміністративним, цивільним і кримінальним законодавством.

Стаття 57. Цивільно-правовий захист авторського права і суміжних прав

1. За захистом авторського права або суміжного права, а також права *sui generis* у встановленому порядку до суду та інших органів відповідно до їх компетенції мають право звертатися:

1) суб'єкти авторського права і суб'єкти суміжного права для захисту свого авторського права або суміжного права;

2) особи, яким надано виключне повноваження (дозвіл) на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав і (або) які мають право на отримання частки винагороди за використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав щодо захисту своїх інтересів у межах договору із суб'єктом авторського права або суміжного права від протиправних посягань будь-якої третьої особи на права такого ліцензіата або права отримувача частки зазначеної винагороди;

3) повірені осіб, зазначених в пунктах «а» і «б» цієї частини;

4) організації колективного управління відповідно до доручення правовласників-контрагентів з добровільного колективного управління відповідно до Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав», з урахуванням сфери їх діяльності, зазначеної в реєстрі організацій колективного управління;

5) акредитовані організації колективного управління, з урахуванням сфери їх акредитації, зазначеної в реєстрі організацій колективного управління;

6) особи, яким належить право особливого роду (*sui generis*).

2. Особи, зазначені в частині першій цієї статті, мають право звертатися за захистом авторського права або суміжного права до суду з будь-якими вимогами, не забороненими законом, зокрема про:

1) визнання авторського права або суміжного права;

2) поновлення авторського права або суміжного права;

3) припинення і (або) заборону вчиняти дії, що порушують авторське право або суміжне право чи створюють загрозу його порушення;

4) стягнення винагороди, передбаченої законодавством про авторське право і суміжні права;

5) відшкодування моральної шкоди;

6) відшкодування збитків, завданих порушенням авторського права або суміжного права, включаючи упущену вигоду, або стягнення доходу, отриманого порушником внаслідок порушення ним авторського права або суміжного права, або стягнення компенсації;

7) припинення підготовчих дій до порушення авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), у тому числі шляхом призупинення митних процедур, якщо є підстави вважати, що на митну територію України чи з її митної території можуть бути пропущені піратські (контрафактні) примірники творів, фонограм, відеограм, засоби обходу технологічного засобу захисту об'єктів авторського права і (або) суміжних прав тощо;

8) надання особами, які порушують авторське право і (або) суміжне право (суміжні права) позивача, інформації про третіх осіб, задіяних у виробництві та розповсюдженні піратських (контрафактних) примірників об'єктів авторських і (або) суміжних прав, засобів обходу технологічних засобів захисту та про канали їх розповсюдження;

9) опублікування за рахунок порушника в засобах масової інформації даних про допущені порушення авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) та судові рішення щодо цих порушень;

10) вжиття інших передбачених законодавством заходів, пов'язаних із захистом авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав).

3. Суд має право постановити рішення про:

1) відшкодування моральної (немайнової) шкоди, завданої порушенням авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), з визначенням розміру відшкодування;

2) відшкодування збитків, завданих порушенням авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав);

3) стягнення із порушника авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) доходу, отриманого внаслідок порушення;

4) стягнення компенсації, що визначається судом замість відшкодування збитків або стягнення доходу на розсуд позивача:

а) у розмірі від 2 до 2000 прожиткових мінімумів для працездатних осіб або

б) як фіксована подвоєна, а у разі умисного порушення, - як потроєна сума винагороди, яка була б сплачена за надання дозволу на використання об'єкта авторського права або об'єкта суміжного права, з приводу якого виник спір.

Розмір компенсації має бути ефективним, співрозмірним і стримуючим та має застосовуватись таким чином, щоб уникнути створення перешкод законній діяльності користувача та водночас забезпечити захист від зловживань користувача.

При визначенні розміру компенсації судом враховується тривалість та систематичність порушення, обсяг порушення (зокрема, з врахуванням території його поширення), сфера господарювання та наміри порушника, а також інші об'єктивні обставини.

5) припинення і заборону опублікування творів, виконань, фонограм, відеограм, вилучення (конфіскацію) контрафактних примірників творів, фонограм, відеограм чи записів програм організації мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення, публікацію у пресі інформації про допущене порушення тощо, якщо у ході судового розгляду буде доведено факт порушення авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) або факт наявності дій, що створюють загрозу порушення цих прав;

6) витребування від осіб, які порушують авторське право і (або) суміжне право (суміжні права) позивача, інформації про третіх осіб, задіяних у виробництві та розповсюдженні піратських примірників об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, засобів обходу технологічних засобів захисту та про канали їх розповсюдження.

4. Суд може постановити рішення про накладення на порушника штрафу у розмірі 10 відсотків суми, присудженої судом на користь позивача. Сума штрафів передається у встановленому порядку до Державного бюджету України.

5. Суд може постановити рішення про вилучення чи конфіскацію всіх піратських (контрафактних) примірників творів, фонограм, відеограм чи записів програм організації мовлення, щодо яких встановлено, що вони були виготовлені або розповсюджені з порушенням авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), а також засобів обходу технологічного засобу захисту об'єкта авторського права або суміжного права. Це стосується також усіх кліше, матриць, форм, оригіналів, магнітних стрічок, фотонегативів та інших предметів, за допомогою яких відтворюються примірники творів, фонограм, відеограм, записи програм організації мовлення, а також матеріалів і обладнання, що використовуються для їх відтворення і для виготовлення засобів обходу технологічного засобу захисту об'єкта авторського права або суміжного права.

За рішенням суду вилучені піратські (контрафактні) примірники об'єктів авторського права і (або) суміжних прав на вимогу особи, яка є суб'єктом авторського права або суб'єктом суміжного права і права якої порушено, можуть бути передані цій особі. Якщо ця особа не вимагає такої передачі, то контрафактні примірники підлягають знищенню за рахунок правопорушника, а матеріали і обладнання, що використовувалися для відтворення піратських (контрафактних) примірників, підлягають відчуженню із зарахуванням виручених коштів до Державного бюджету України.

Суд може постановити рішення про конфіскацію матеріалів і обладнання, що використовувалися для відтворення піратських (контрафактних) примірників об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, та їх знищення за рахунок правопорушника.

6. Постачальник послуг проміжного характеру в інформаційній сфері несе відповідальність за зміст переданої та отриманої інформації та за шкоду, завдану суб'єктам авторського права і (або) суміжних прав внаслідок використання результатів таких послуг, на загальних підставах за умови відсутності в його діях обставин, що звільняють його від відповідальності, встановлених в Законі України «Про електронну комерцію», з урахуванням особливостей, передбачених статтями 58-60 цього Закону.

Стаття 58. Порядок припинення порушень авторського права і суміжних прав з використанням мережі Інтернет

1. При порушенні будь-якою особою авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), вчиненому з використанням мережі Інтернет, суб'єкт авторського права або суб'єкт суміжного права (надалі — заявник) має право звернутися до власника веб-сайту і (або) веб-сторінки, на якому (якій) розміщено або в інший спосіб використано відповідний цифровий контент, із заявою про припинення порушення авторського права і (або) суміжного права. Заява про припинення порушення подається в порядку, передбаченому цією статтею.

Під «цифровим контентом» розуміється будь-які відомості чи дані в електронній (цифровій) формі, що містять у собі об'єкти авторського права і (або) суміжних прав і можуть зберігатися і (або) поширюватися у вигляді одного або декількох файлів (частин файлів), записів у базі даних на зберігаючих пристроях комп'ютерів, серверів тощо у мережі Інтернет.

2. Заява про припинення порушення авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) повинна містити:

1) відомості про заявника, необхідні для його ідентифікації: ім'я (найменування), місце проживання (перебування) або місцезнаходження, адреса електронної пошти або поштова адреса, на яку власник веб-сайту або інші особи в передбачених цим Законом випадках мають направляти інформацію; для заявників-юридичних осіб — ідентифікаційні дані про реєстрацію юридичної особи у країні місцезнаходження, зокрема в торговельному, банківському, судовому або державному реєстрі, у тому числі реквізити реєстру, реєстраційний номер.

Під «власником веб-сайту» розуміється особа, яка є володільцем облікового запису, що використовується для розміщення веб сторінки на веб-сайті, та яка управляє і (або) розміщує цифровий контент в межах такої веб сторінки. Власник веб сторінки, навіть якщо володіє обліковим записом, що дозволяє йому самотійно, незалежно від власника веб-сайту, розміщувати інформацію на веб сторінці та управляти нею, не вважається власником веб-сайту;

2) вид і назву об'єкта (об'єктів) авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), іншу інформацію, що дозволяє ідентифікувати об'єкт, про порушення права на який (які) йдеться у заяві;

3) вмотивоване твердження, зазначене у відповідній заяві про наявність у заявника майнових прав на об'єкт авторського права або суміжного права або виключних повноважень на використання такого об'єкта, з посиланням на підстави виникнення таких прав чи виключних повноважень та строк чинності таких повноважень (підстави не вказуються, якщо заявник є первинним суб'єктом відповідних майнових прав);

4) гіперпосилання на електронну (цифрову) інформацію, розміщену або в інший спосіб використану на веб-сайті або гіперпосилання на веб-сторінку, до якої здійснювалося інтерактивне надання доступу об'єкта авторського права або суміжного права, про порушення майнових прав на який (які) йдеться у заяві;

Під «гіперпосиланням» розуміється формалізований відповідно до стандартів мережі Інтернет запис адреси веб-сайту або його частини (веб сторінки, даних). У разі якщо гіперпосилання адресує до частини веб-сайту (веб сторінки), то, крім домену і (або) числової адреси за Інтернет-протоколом, гіперпосилання може містити додаткові записи про каталоги або виклики і умови доступу до веб сторінки, що може бути відтворена або збережена на пристроях, які можуть зчитувати та відтворювати цифровий контент з використанням мережі Інтернет;

5) вимогу до власника веб-сайту про унеможливлення доступу до цифрового контенту на веб-сайті і (або) вимогу до власника веб-сайту і провайдера послуг обміну контентом, щодо недопущення ними (ним) подальшого розміщення на веб-сайті зазначеного цифрового контенту.

Під «цифровим контентом» розуміється будь-які відомості чи дані в електронній (цифровій) формі, що містять у собі об'єкти авторського права і (або) суміжних прав і можуть зберігатися і (або) поширюватися у вигляді одного або декількох файлів (частин файлів), записів у базі даних на зберігаючих пристроях комп'ютерів, серверів тощо у мережі Інтернет;

6) відомості про постачальника послуг хостингу, який надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту, а саме: найменування; адреса електронної пошти або поштова адреса, на яку в передбачених цим Законом випадках власник веб-сайту або інші особи мають надсилати інформацію.

Під «постачальника послуг хостингу» розуміється особа, яка надає власникам веб-сайтів послуги і (або) ресурси для розміщення веб-сайтів або їх частин у мережі Інтернет та із забезпечення доступу до них через мережу Інтернет. Власник веб-сайту, який розміщує свій веб-сайт або його частину в

мережі Інтернет на власних ресурсах і (або) самостійно забезпечує доступ до нього з використанням мережі Інтернет, який надає можливість іншим особам розміщувати цифровий контент на його веб-сайті, є постачальником послуг хостингу;

7) твердження заявника, що наведена в заяві інформація є достовірною, а наявність у заявника прав, про порушення яких заявлено, перевірена адвокатом, за представництвом (посередництвом) якого подається заява.

Заявник, який є юридичною особою, звертається із заявою про припинення порушення виключно за представництвом (посередництвом) адвоката. Адвокат надсилає відповідну заяву, за умови ідентифікації заявника, встановлення його контактних даних та підтвердження наданими заявником документами факту наявності в заявника прав, про припинення порушення яких висувається вимога.

До заяви додається копія одного з документів, що відповідно до законодавства посвідчує повноваження адвоката.

Заявник (посадова особа заявника) несе відповідальність за надання завідомо недостовірної інформації щодо наявності у нього майнових прав на об'єкт авторського права або суміжного права, про порушення яких йдеться у заяві.

Заява про припинення порушень надсилається власнику веб-сайту та (або) веб сторінки з одночасним направленням її копії постачальнику послуг хостингу, який надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту.

Під «власником веб-сторінки» розуміється особа, яка є володільцем облікового запису, що використовується для розміщення веб сторінки на веб-сайті, та яка управляє і (або) розміщує цифровий контент в межах такої веб сторінки. Власник веб сторінки, навіть якщо володіє обліковим записом, що дозволяє йому самостійно, незалежно від власника веб-сайту, розміщувати інформацію на веб сторінці та управляти нею, не вважається власником веб-сайту.

3. За відсутності обставин, передбачених частиною четвертою цієї статті, власник веб-сайту і (або) веб сторінки невідкладно, не пізніше 48 годин з моменту отримання заяви про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав, з урахуванням частини четвертої цієї статті, зобов'язаний унеможливити доступ до цифрового контенту, щодо якої подано заяву, та надати заявнику і постачальнику послуг хостингу інформацію про вжиті заходи відповідно до вимог цієї статті.

4. Власник веб-сайту і (або) веб-сторінки, який отримав заяву про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав, може відмовити в її задоволенні у разі, якщо:

1) він має право на використання цифрового контенту, зазначеного в заяві, і надав документальне підтвердження (за винятком випадку, коли він є первинним суб'єктом відповідних майнових прав) наявності у нього відповідних майнових прав чи повноважень;

2) заяву про припинення порушення оформлено з порушенням вимог, визначених цією статтею.

5. Про відмову у задоволенні заяви про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав з підстав, передбачених частиною четвертою цієї статті, власник веб-сайту і (або) веб-сторінки впродовж 48 годин з моменту її отримання направляє повідомлення про відмову заявнику, а також постачальнику послуг хостингу згідно з відомостями, зазначеними у відповідній заяві згідно з пунктом 6 частини другої цієї статті.

Повідомлення про відмову повинно містити таку інформацію:

1) відомості про власника веб-сайту і (або) веб-сторінки в обсязі, достатньому для пред'явлення позовної заяви: ім'я (найменування) власника веб-сайту і (або) веб-сторінки; місце проживання (перебування) або місцезнаходження, адреса електронної пошти або поштова адреса; якщо власник веб-сайту є юридичною особою, - ідентифікаційні дані про реєстрацію юридичної особи у країні місцезнаходження, зокрема в торговельному, банківському, судовому або державному реєстрі, у тому числі реквізити реєстру, реєстраційний номер;

2) зазначення цифрового контенту щодо унеможливлення доступу до якого відмовлено;

3) зазначення відповідного положення частини четвертої цієї статті, на підставі якого власник веб-сайту відмовив у задоволенні заяви про припинення порушення.

6. У разі якщо власник веб-сайту, який отримав заяву про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав, не є власником веб-сторінки, на якій розміщено цифровий контент, щодо унеможливлення доступу до якої заявлено, права і обов'язки між власником веб-сайту і заявником встановлюються з урахуванням особливостей, передбачених цією частиною.

Власник веб-сайту невідкладно, але не пізніше 24 годин з моменту отримання заяви про припинення порушення зобов'язаний направити її копію засобами електронної пошти (або іншою прийнятою на відповідному веб-сайті

системою відправлення повідомлень) власнику веб сторінки. Заява направляється за контактними даними, які власник веб сторінки повідомив власнику веб-сайту.

Власник веб-сайту одночасно з направленням заяви про припинення порушення власнику веб сторінки надсилає заявнику повідомлення, в якому інформує, що він не є власником веб-сторінки, зазначає час відправлення копії заяви власнику веб сторінки та надає гіперпосилання на умови публічного правочину, який визначає правила користування веб-сайтом третіми особами.

Власник веб сторінки розглядає отриману від власника веб-сайту заяву про припинення порушення та зобов'язаний надати відповідь власнику веб-сайту в порядку та строки, встановлені частинами третьою-п'ятою цієї статті, із зазначенням гіперпосилання на веб-сторінку, на якій розміщено відповідний цифровий контент. При цьому власник веб-сторінки здійснює права і виконує обов'язки, встановлені частинами третьою-п'ятою цієї статті для власника веб-сайту.

Власник веб-сайту впродовж 24 годин з моменту отримання від власника веб сторінки відповіді на заяву про припинення порушення, надсилає її заявнику та постачальнику послуг хостингу за реквізитами, зазначеними у відповідній заяві. У разі якщо впродовж 48 годин з моменту направлення власнику веб-сторінки заяви про припинення порушення власник веб сторінки не направив власнику веб-сайту повідомлення про відмову згідно з частиною п'ятою цієї статті, власник веб-сайту самостійно унеможливорює доступ до цифрового контенту, зазначеного у заяві про припинення порушення. Про вжиті заходи власник веб-сайту повідомляє заявника та постачальника послуг хостингу впродовж 96 годин з моменту отримання власником веб-сайту заяви про припинення порушення та надає відомості про себе в обсязі, визначеному пунктом 1 частини п'ятої цієї статті.

У разі, якщо впродовж 48 годин з моменту направлення власнику веб сторінки заяви про припинення порушення власник веб сторінки надав власнику веб-сайту повідомлення про відмову згідно з частиною п'ятою цієї статті, копія такого повідомлення надсилається власником веб-сайту заявнику не пізніш як упродовж 96 годин з моменту отримання власником веб-сайту заяви про припинення порушення.

7. Заявник має право звернутися безпосередньо до постачальника послуг хостингу, який надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту, із заявою про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав, допущеного власником веб-сайту, в таких випадках:

1) власник веб-сайту у встановлені цією статтею строки не вчинив або вчинив не в повному обсязі дії, передбачені частиною третьою або п'ятою цієї статті, або якщо власник веб-сайту, який не є власником веб-сторінки, не

вчинив дій або вчинив не в повному обсязі дії, передбачені частиною шостою цієї статті;

2) на веб-сайті та в публічних базах даних записів про доменні імена (WHOIS) відсутні відомості про власника веб-сайту в обсязі, що дає змогу звернутися до нього із заявою про припинення порушення, передбаченою частиною другою цієї статті. Такими відомостями є інформація про адресу електронної пошти для зв'язку з власником веб-сайту та інші відомості, розміщення яких передбачено частиною одинадцятою цієї статті.

Заява про припинення порушення, допущеного власником веб-сайту, повинна містити обґрунтування наявності підстав для звернення до постачальника послуг хостингу, передбачених пунктом 1 або 2 цієї частини.

Заявник звертається до постачальника послуг хостингу, який надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту, з відповідною заявою за представництвом (посередництвом) адвоката. Адвокат надсилає заяву, за умови ідентифікації заявника, встановлення його контактних даних, підтвердження наданими заявником документами факту наявності у заявника прав, про припинення порушення яких йдеться у відповідній заяві.

Заява про припинення порушень, допущених власником веб-сайту, має містити відомості, передбачені пунктами 1, 4, 5, 7 частини другої цієї статті. До заяви додається копія одного з документів, що відповідно до законодавства про адвокатуру та адвокатську діяльність посвідчує повноваження адвоката на надання правової допомоги заявнику.

У випадках, передбачених пунктом 1 цієї частини, у заяві зазначаються час направлення власнику веб-сайту та постачальнику послуг хостингу заяви про припинення порушення, час, коли власник веб-сайту мав вчинити передбачені цією статтею дії, а також пояснення, яким чином заявник визначав контактні дані власника веб-сайту.

За відсутності підстав для залишення заяви про припинення порушення з боку власника веб-сайту без розгляду, встановлених частиною восьмою цієї статті, постачальник послуг хостингу зобов'язаний невідкладно, не пізніше 24 годин з моменту отримання такої заяви, надіслати власнику веб-сайту її копію. Надсилаючи власнику веб-сайту копію заяви, постачальник послуг хостингу повинен пояснити власнику веб-сайту його права і обов'язки, пов'язані з цією заявою, а також правові наслідки невчинення ним дій, передбачених цією статтею.

Власник веб-сайту впродовж 24 годин з моменту отримання від постачальника послуг хостингу копії заяви про припинення порушення з боку власника веб-сайту, вчиняє дії, передбачені частиною третьою або п'ятою цієї статті, і повідомляє про це постачальника послуг хостингу шляхом

направлення повідомлення про вжиті заходи згідно з вимогами частини дванадцятої цієї статті або повідомлення про відмову згідно з частиною п'ятою цієї статті.

У разі якщо впродовж 24 годин з моменту направлення власнику веб-сайту копії заяви про припинення порушення власник веб-сайту не вчинив дій, передбачених абзацом восьмим цієї частини, постачальник послуг хостингу самостійно унеможливорює доступ до цифрового контенту, зазначеної у заяві про припинення порушення, допущеного власником веб-сайту. Про вжиті заходи постачальник послуг хостингу повідомляє заявника і власника веб-сайту впродовж 48 годин з моменту отримання постачальником послуг хостингу заяви про припинення порушення, допущеного власником веб-сайту.

У разі неможливості встановлення заявником коректних даних, достатніх для належного надсилання ним заяви про припинення порушення, такий заявник може звернутись до Установи для сприяння у визначенні власника веб-сайту і (або) до постачальника послуг хостингу.

8. Постачальник послуг хостингу вправі залишити без розгляду заяву про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав, допущеного власником веб-сайту, у разі, якщо:

1) заява не відповідає вимогам, встановленим частиною сьомою цієї статті;

2) постачальник послуг хостингу не надає послуги, ресурси для розміщення веб-сайту, щодо якого подана заява;

3) заявник звернувся до постачальника послуг хостингу за відсутності підстав, передбачених частиною сьомою цієї статті.

Постачальник послуг хостингу повідомляє заявника про залишення без розгляду заяви про припинення порушення із зазначенням відповідних правових підстав, передбачених цією частиною, впродовж 24 годин з моменту її отримання.

Якщо заявник на належно оформлену та надіслану заяву своєчасно не отримав відповідь від власника веб-сайту і (або) постачальника послуг хостингу про вжиті заходи щодо припинення порушення або повідомлення про відмову в задоволенні заяви, такий заявник звертається із доданням копій підтверджуючих документів до Установи для розгляду питання про ініціювання притягнення до відповідальності відповідного власника веб-сайту і (або) постачальника послуг хостингу.

9. Власник веб-сайту має право звернутися до постачальника послуг хостингу, від якого він отримав інформацію про вжиті заходи відповідно до частини сьомої цієї статті, з повідомленням про відмову згідно з частиною

п'ятою цієї статті, вимагаючи відновлення доступу до цифрового контенту. Якщо таке повідомлення відповідає вимогам, встановленим частиною п'ятою цієї статті для повідомлення про відмову, постачальник послуг хостингу повинен невідкладно, не пізніше як через 48 годин після його отримання, надіслати заявнику копію такого повідомлення. У разі якщо повідомлення не відповідає вимогам, передбаченим частиною п'ятою цієї статті для повідомлення про відмову, постачальник послуг хостингу інформує про це власника веб-сайту.

10. Постачальник послуг хостингу відновлює доступ до цифрового контенту на десятий робочий день з дня надсилання заявнику копії повідомлення, передбаченого частиною дев'ятою цієї статті, якщо протягом цього часу заявник не надав йому підтвердження відкриття судового провадження про захист його прав на об'єкт (об'єкти) авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), розміщених як цифровий контент, щодо якого (яких) подавалася заява про припинення порушення.

11. Власники веб-сайтів та постачальники послуг хостингу, крім фізичних осіб, які не є суб'єктами господарювання, зобов'язані розміщувати у вільному доступі на власних веб-сайтах і (або) в публічних базах даних записів про доменні імена (WHOIS) таку достовірну інформацію про себе:

1) повне ім'я або найменування власника веб-сайту та постачальника послуг хостингу;

2) повну адресу місця проживання або місцезнаходження власника веб-сайту та постачальника послуг хостингу;

3) контактну інформацію власника веб-сайту та постачальника послуг хостингу, в тому числі адресу електронної пошти, номер телефону, за якими з ними можливо оперативно зв'язатися.

Фізичні особи, які не є суб'єктами господарювання, розміщують у вільному доступі на веб-сайтах, власниками яких вони є, або в публічних базах даних записи про доменні імена (WHOIS) контактну інформацію власника веб-сайту, передбачену пунктом 3 цієї частини.

12. Повідомлення про вжиті заходи, яке направляється заявнику відповідно до цієї статті, крім іншого, повинно містити достовірну та повну інформацію про зазначеного в заяві власника веб-сайту.

У разі направлення повідомлення про вжиті заходи постачальником послуг хостингу, в повідомленні також повинна міститися інформація про цього постачальника та повна інформація, надана йому власником веб-сайту, без будь-яких змін або спотворень. Інформація про власника веб-сайту складається з відомостей про його повне ім'я (найменування), адресу проживання (місцезнаходження), адресу для листування, номер телефону,

адресу електронної пошти і, за наявності, іншу контактну інформацію для зв'язку.

У разі отримання від власника веб-сайту (або власника веб-сторінки при здійсненні процедур, передбачених частиною шостою або сьомою цієї статті) повідомлення про відмову, його копія має бути додана до повідомлення про вжиті заходи.

13. На підставі цього Закону, допускається унеможливлення доступу виключно до цифрового контенту, зазначеного в заяві про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав.

У разі, якщо доступ до цифрового контенту не може бути унеможливленим з технічних причин, власник веб-сайту або постачальник послуг хостингу може унеможливити доступ до веб-сторінки, яка містить відповідний цифровий контент.

14. Заява про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав та заява про припинення порушення власником веб-сайту викладаються письмово у паперовій і (або) електронній формі.

Заява в електронній формі оформляється згідно з вимогами законодавства у сфері електронних документів та електронного документообігу з обов'язковим використанням технічних засобів засвідчення електронного цифрового підпису адвоката, який надає правову допомогу заявнику. Одночасно з направленням такої заяви в електронній формі, заявник направляє за тією самою адресою її копію в звичайній електронній формі без використання електронного цифрового підпису.

У разі якщо заява в електронній формі з використаними в ній технічними засобами засвідчення електронного цифрового підпису адвоката за змістом відрізняється від заяви в звичайній електронній формі, надісланої одному й тому самому адресату, така заява вважається неподаною.

Заява в паперовій формі оформлюється з обов'язковим власноручним підписом адвоката та надсилається рекомендованим листом з повідомленням про вручення.

Датою та часом отримання заяви, передбаченої цією статтею, вважаються:

1) у разі направлення електронною поштою, - дата і час відправки засобами електронного зв'язку;

2) у разі направлення рекомендованим листом з повідомленням про вручення, — дата і час, зазначені в повідомленні про вручення.

У разі якщо адресат відмовляється від отримання заяви або відсутній за вказаною адресою, днем та датою отримання заяви є день та дата проставлення оператором поштового зв'язку у повідомленні про вручення інформації — про відмову адресата отримати заяву або інформації про відсутність адресата за вказаною адресою.

Відповідь (повідомлення) на заяву, пересилання копії заяви, передбачені цією статтею, викладаються письмово у паперовій і (або) електронній формі.

Датою і часом отримання відповіді (повідомлення) на заяву, передбачену цією статтею, і (або) направленої заяви вважаються:

1) у разі направлення електронною поштою, — дата і час відправки засобами електронного зв'язку;

2) у разі направлення рекомендованим листом з повідомленням про вручення, - дата і час, зазначені в повідомленні про вручення.

У разі якщо адресат відмовляється від отримання відповіді (повідомлення) на заяву або відсутній за вказаною адресою, днем та датою отримання відповіді (повідомлення) на заяву є день та дата проставлення оператором поштового зв'язку у повідомленні про вручення інформації - про відмову адресата отримати відповідь (повідомлення) на заяву або інформації про відсутність адресата за вказаною адресою.

15. Власник веб-сайту, веб-сторінки не несе відповідальності за порушення авторського права і (або) суміжних прав, вчинені з використанням мережі Інтернет, якщо він вчасно вчинив дії, передбачені частиною третьою цієї статті.

Положення абзацу першого цієї частини не застосовуються, якщо:

1) власник веб-сайту впродовж трьох місяців, незважаючи на отримані та задоволені ним заяви про припинення порушень, допустив не менше двох випадків використання на одній чи декількох веб сторінках, власником яких він є, одного й того самого об'єкта авторського права або суміжного права на одному й тому самому веб-сайті;

2) власник веб-сторінки, який не є власником веб-сайту, впродовж трьох місяців, незважаючи на отримані та задоволені ним заяви про припинення порушень, допустив не менше двох випадків використання одного й того самого об'єкта авторського права або суміжного права на одному й тому самому веб-сайті.

16. Якщо заяву про припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав подано особі, яка не є власником веб-сайту та (або) веб-сторінки, то ця особа впродовж 24 годин з моменту отримання такої заяви

зобов'язана повідомити заявника про залишення її без розгляду із зазначенням правової підстави, передбаченої цією частиною.

Стаття 59. Зобов'язання постачальників послуг хостингу щодо забезпечення захисту авторського права і суміжних прав з використанням мережі Інтернет

1. Постачальники послуг хостингу зобов'язані передбачати у договорах про надання послуг хостингу умови і правила, що забороняють замовникам послуг вчиняти дії з розміщення цифрового контенту з порушенням авторського права і (або) суміжних прав третіх осіб, а також зобов'язують замовників послуг вказувати достовірну і коректну інформацію про себе, у тому числі свої контактні дані, а у разі їх зміни, — невідкладно інформувати про це в порядку, визначеному законодавством.

2. Постачальник послуг хостингу не несе перед замовником послуг хостингу відповідальності за наслідки вжиття заходів, передбачених статтею 58 цього Закону, за умови виконання вимог частини першої цієї статті.

Постачальник послуг хостингу не несе відповідальності за порушення авторського права і (або) суміжних прав за умови виконання вимог статті 57 цього Закону.

Стаття 60. Відповідальність провайдерів послуг обміну контентом щодо порушення авторського права і (або) суміжних прав

1. Власники веб-сайтів, єдиним або одним з основних видів послуг яких є зберігання та надання публіці доступу до значної кількості об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, розміщених на веб-сайтах їх користувачами, які зазначені власники веб-сайтів упорядковують і популяризують (провайдери послуг обміну контентом), залежно від характеру цих послуг, надають зазначені послуги шляхом інтерактивного надання доступу і (або) публічного сповіщення об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав).

2. Провайдери послуг обміну контентом, у разі відсутності у них відповідного дозволу на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав шляхом інтерактивного надання доступу і (або) публічного сповіщення об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), несуть відповідальність за порушення авторського права і (або) суміжних прав, незалежно від виконання зобов'язань, які покладаються на постачальників послуг хостингу, статтями 58-59 цього Закону, з урахуванням особливостей, визначених цією статтею.

3. Провайдери послуг обміну контентом не несуть відповідальності за порушення авторського права і (або) суміжних прав за умови, що вони:

- 1) вжили усіх можливих заходів щодо отримання відповідного дозволу;
- 2) вжили усіх можливих заходів щодо унеможливлення обміну контентом відносно об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), щодо яких суб'єкти авторського права і (або) суміжного

права (суміжних прав) подали в порядку, передбаченому статтею 58 цього Закону, заяву з вимогою унеможливлення доступу до цифрового контенту та недопущення подальшого розміщення на веб-сайті відповідного контенту;

3) вжили заходів щодо припинення порушень авторського права і (або) суміжних прав з використанням мережі Інтернет, передбачених статтею 58 цього Закону, а також для недопущення повторного розміщення на веб-сайті (веб-сторінці) відповідних об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), доступ до яких було унеможливлено.

При цьому, за відсутності інформації, отриманої від суб'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) щодо порушення прав на конкретні об'єкти цих прав, провайдери послуг обміну контентом не зобов'язані здійснювати загальний моніторинг контенту, тобто, пошук фактів та обставин, які вказують на порушення авторського права і (або) суміжних прав.

4. При визначенні, чи було вчинено належні заходи, передбачені частиною третьою цієї статті, зокрема враховується:

- 1) кількість користувачів відповідних послуг обміну контентом;
- 2) кількість об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), які використовуються;
- 3) наявність та ефективність технічних засобів, необхідних для реалізації заходів, передбачених пунктами 2 та 3 частини третьої цієї статті.

5. Пункти 2 та 3 частини третьої цієї статті не застосовуються до провайдерів послуг обміну контентом, які здійснюють свою діяльність менше трьох років і мають річний дохід до 10 мільйонів гривень, за винятком випадків, коли середня кількість щомісячних у попередньому календарному році унікальних відвідувачів відповідних послуг у передбачених цією частиною провайдерів послуг обміну контентом перевищує 5 мільйонів осіб. При цьому на зазначених у цьому абзаці провайдерів послуг обміну контентом поширюються зобов'язання, передбачені пунктом 1 частини третьої цієї статті, а також зобов'язання, які покладаються на провайдерів послуг обміну контентом як постачальників послуг хостингу, передбачені статтями 58-59 цього Закону.

6. Провайдери послуг обміну контентом на запит суб'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) зобов'язані надавати їм інформацію щодо застосування заходів, передбачених частиною третьою цієї статті, і, якщо було укладено договори з суб'єктами авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), — інформацію про використання об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) відповідно до цих договорів.

7. Провайдери окремих послуг, такі як неприбуткові онлайн-енциклопедії, неприбуткові освітні та наукові сховища інформації, платформи для розробки та спільного використання програмного забезпечення з відкритим вихідним кодом, онлайн-ринки, хмарні сервіси «бізнес для бізнесу» та хмарні сервіси, які дозволяють користувачам розміщувати контент у

сховищі інформації для власного використання, не вважаються провайдерами послуг обміну контентом у значенні цієї статті.

Розділ VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Визнати такими що втратили чинність:

1) Закон України «Про авторське право і суміжні права» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 43, ст. 214 із наступними змінами);

2) Закон України «Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 24, ст. 183 із наступними змінами).

3. Закони та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

Кабінету Міністрів України протягом 3 місяців з дня набрання чинності цим Законом:

1) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

2) забезпечити приведення нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом.

Центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, утворити Національний орган інтелектуальної власності (НОІВ) в організаційно правовій формі державної організації протягом 3 місяців з дати набрання чинності цим Законом.

4. Установити, що, починаючи з дня набрання чинності цим Законом:

1) застосовуються строки чинності авторського права, передбачені статтею 33 цього Закону;

2) застосовуються строки чинності суміжних прав, передбачені статтею 48 цього Закону;

3) фотографічні твори, які було створено до 1 січня 1992 року в рамках діяльності органів влади, державних установ, організацій та підприємств, зареєстрованих на території України (Української РСР), переходять у суспільне надбання і є національною історичною та культурною спадщиною;

4) майнові авторські права на кінофільми, телефільми, анімаційні, неігрові та інші фільми, які було створено до 1 січня 1992 року організаціями (кіностудіями, іншими суб'єктами), зареєстрованими на території України

(Української РСР), належать їх авторам, передбаченим частиною першою статті 16 цього Закону, або спадкоємцям таких авторів та здійснюються з врахуваннями положень цього Закону. Окрім випадків, якщо за спільним рішенням (письмовою згодою) кожного з авторів або їх спадкоємців майнові авторські права на зазначені фільми здійснюються такими особами спільно або передаються третій особі, майнові авторські права на зазначені фільми здійснюються в інтересах всіх авторів відповідних фільмів від власного імені організацією, визначеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Держава забезпечує зберігання вихідних матеріалів та фільмокопій зазначених фільмів відповідно до законодавства. За використання зазначених фільмів, авторам та їх спадкоємцям сплачується справедлива винагорода відповідно до цього Закону. Переробка, відновлення (реставрація), кольоризація, дубляж, озвучування та субтитрування зазначених фільмів можуть здійснюватися виключно за умови дотримання немайнових та майнових авторських прав щодо відповідного фільму.

Майнові суміжні права на фонограми та відеограми, які було створено (вироблено) до 1 січня 1992 року організаціями, зареєстрованими на території України (Української РСР), включно з тими, що увійшли до складу фільмів, а також майнові суміжні права на телепередачі та радіопередачі, створені (вироблені) до 1 січня 1992 року особами, правонаступником яких є Акціонерне товариство "Національна суспільна телерадіокомпанія України" (далі - "НСТУ") або майнові комплекси яких передані НСТУ, належать та здійснюються НСТУ відповідно до цього Закону.

5. Після з дня набрання чинності цим Законом, Державна організація «Українське агентство з авторських та суміжних прав» (ідентифікаційний код юридичної особи 31025266) (далі — ДО УААСП):

1) протягом 2 робочих днів з дня набрання чинності цим Законом розміщує на своєму офіційному веб-сайті повідомлення про припинення збору винагороди суб'єктів авторського права;

2) протягом 10 робочих днів у письмовій формі повідомляє усіх осіб, з якими у ДО УААСП укладено договори щодо використання майнових прав на об'єкти авторського права, про припинення таких договорів з дати направлення ДО УААСП зазначеного повідомлення, з посиланням на зобов'язання таких осіб, визначене у частині сьомій розділу VI Прикінцеві та перехідні положення цього Закону, та надає організації колективного управління, утвореній відповідно до частини четвертої розділу VI Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав», засвідчені підписом посадової особи ДО УААСП відомості:

- про укладені ДО УААСП на день набрання чинності цим Законом договори щодо використання майнових прав на об'єкти авторського права, із зазначенням строку дії договору, найменування юридичної особи, її

місцезнаходження (прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання фізичної особи-підприємця), номерів контактних телефонів;

- про здійснені ДО УААСП повідомлення про припинення передбачених цим пунктом договорів відповідно до цієї частини і частини четвертої статті 19 Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав», з наданням копій підтверджуючих документів;

- інші належні ДО УААСП відомості, інформацію, у тому числі інформаційні бази даних;

3) протягом 60 календарних днів розподіляє і виплачує суб'єктам авторського права перераховує організаціям колективного управління, які представляють суб'єктів авторського права, належну цим суб'єктам винагороду;

4) протягом 10 робочих днів з дня закінчення строку, зазначеного у пункті 3 цієї частини, подає до Установи звіт про дотримання вимог, передбачених цією частиною;

5) суб'єкти авторського права, правами яких управляє ДО УААСП, мають право припинити договори з ДО УААСП, які вважаються припиненими з дати отримання ДО УААСП повідомлення суб'єктів авторського права про припинення таких договорів, про що ДО УААСП розміщує відповідну інформацію на своєму офіційному веб-сайті протягом 2 робочих днів з дня отримання повідомлення від кожного суб'єкта авторського права.

6. Особи, договори яких з ДО УААСП щодо використання об'єктів авторського права припинено відповідно до пункту 2 частини п'ятої розділу VI Прикінцеві та перехідні положення цього Закону, зобов'язані упродовж 30 календарних днів після отримання від ДО УААСП повідомлення про припинення договорів, вчинити дії з укладання договорів згідно пункту 3 частини першої статті 10¹ цього Закону з організацією колективного управління, утвореною відповідно до частини четвертої розділу VI Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав». Такі договори не можуть поширюватись на майнові права суб'єктів авторського права, які не надали такі права даній організації у колективне управління, а також на майнові права, щодо яких здійснюється розширене або обов'язкове колективне управління відповідно до Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

7. Державна організація «Українське агентство з авторських та суміжних прав» (ідентифікаційний код юридичної особи 31025266) припиняється

шляхом приєднання до Національного органу інтелектуальної власності, створеного Кабінетом Міністрів України.

8. З дня набрання чинності цим Законом, права держателя і адміністратора Реєстра організацій колективного управління, передбачене Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав», а також майнові права інтелектуальної власності на даний Реєстр передаються від центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, до Установи.

9. Організації колективного управління, внесені до Реєстру організацій колективного управління до дня набрання чинності цим Законом, мають протягом 9 місяців з дня набрання чинності цим Законом привести свої статутні документи у відповідність з Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав». Організації колективного управління, які не вчинили передбачені цією частиною дії у встановлений строк, припиняються в порядку, визначеному статтею 18 зазначеного Закону, крім акредитованих, додатково акредитованих організацій колективного управління, які здійснюють діяльність відповідно до абзацу другого частини десятої розділу VI Прикінцеві та перехідні положення цього Закону.

10. Ліцензійні договори (ліцензії) щодо майнових прав, передбачених відповідно пунктом 1 частини першої статей 12, 40-42 цього Закону, на використання відповідних об'єктів авторського права і (або) суміжних прав способами, визначеними частиною першою статті 54 цього Закону, укладені до набрання чинності цим Законом, припиняються через 3 місяці після набрання чинності цим Законом.

11. Комісія з акредитації організацій колективного управління оголошує відкриті конкурси на акредитацію і додаткову акредитацію організацій колективного управління в усіх сферах розширеного і обов'язкового колективного управління в порядку, встановленому Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав» протягом 6 місяців після набрання чинності цим Законом.

Рішення про акредитацію, про додаткову акредитацію організацій колективного управління, затверджені центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, до набрання чинності цим Законом, залишаються чинними до затвердження Установою рішень комісії з акредитації організацій

колективного управління про акредитацію організації колективного управління у відповідній сфері в порядку, встановленому Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

Організації колективного управління, акредитація і (або) додаткова акредитація яких завершилася відповідно до цієї частини і які не було акредитовано, додатково акредитовано на новий строк, припиняють діяльність акредитованої організації в порядку, передбаченому частиною п'ятнадцятою статті 16 Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

12. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Цивільному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 40—44, ст. 356 із наступними змінами) такі зміни:

1) частину третю статті 12 викласти у такій редакції:

“3. Особа може відмовитися від свого майнового права, майнового права інтелектуальної власності, крім випадків, коли законом прямо встановлено невідчужуваність відповідного права.”;

2) частину першу статті 190 викласти у такій редакції:

“1. Майном як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність речей, майнові права та обов'язки, майнові права інтелектуальної власності.”;

3) статтю 307 викласти у такій редакції:

“Стаття 307. Захист інтересів фізичної особи при проведенні фотозйомки, аудіо-, відеозапису такої особи

1. Фізичну особу може бути знято (зафіксовано) засобами фотозйомки, аудіо-, відеозапису лише за її згодою. Згода фізичної особи на фотозйомку, аудіо-, відеозапис припускається, якщо зйомка (фіксування) проводиться відкрито на вулиці, на зборах та інших заходах публічного характеру, а також якщо фізичній особі відомо про мету зйомки (фіксування) та своїми діями (бездіяльністю) така особа не заперечує проти зйомки (фіксування).

2. Фізична особа, яка погодилася на фотозйомку, аудіо-, відеозапис, може вимагати припинення їх публічного використання в тій частині, яка стосується її особистого життя. Витрати, пов'язані з демонтажем виставки чи запису, відшкодовуються цією фізичною особою.

3. Фотозйомку, аудіо-, відеозапис фізичної особи без згоди особи може бути проведено лише у випадках, встановлених законом.”;

4) статтю 308 викласти у такій редакції:

“Стаття 308. Охорона інтересів фізичної особи, яку зображено на фотографіях або знято (зафіксовано) засобами відео-, звукозапису

1. Фотографія, на якій зображено фізичну особу, відеозапис, звукозапис, на яких зафіксовано відповідно зображення або голос фізичної особи, можуть бути публічно використані (публічно демонстровані, публічно показані, публічно сповіщені тощо), відтворені, розповсюджені лише за згодою цієї особи, а в разі її смерті - за згодою осіб, визначених частиною четвертою статті 303 цього Кодексу.

Згода фізичної особи на публічне використання, відтворення та розповсюдження фотографії, відеозапису, звукозапису вважається наданою, якщо така особа надала згоду особисто або її згода на фотозйомку, відеозапис, звукозапис припускається відповідно до статті 307 цього Кодексу.

2. Якщо фізична особа позувала авторові за плату, фотографія, відеозапис можуть бути публічно показані, відтворені або розповсюджені без її згоди.

3. Фотографія, на якій зображено фізичну особу, відеозапис, звукозапис, на якому зафіксовано відповідно зображення або голос фізичної особи, можуть бути розповсюджені без дозволу фізичної особи, яку зображено або голос якої записано, якщо це викликано необхідністю захисту її інтересів або інтересів інших осіб.”;

5) частину першу статті 420 викласти в такій редакції:

“1. До об'єктів права інтелектуальної власності, зокрема, належать:

об'єкти авторського права, в тому числі літературні та художні твори, комп'ютерні програми, бази даних (компіляції даних);

об'єкти суміжних прав, (виконання, фонограми, відеограми, програми організацій мовлення);

об'єкти, що охороняються правом особливого роду (*sui generis*);

наукові відкриття;

винаходи, корисні моделі, промислові зразки;

компонування (топографії) інтегральних мікросхем;

раціоналізаторські пропозиції;

сортів рослин, породи тварин;

комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки (знаки для товарів і послуг), географічні зазначення;

комерційні таємниці.”;

6) частини другу, третю статті 425 викласти в такій редакції:

“2. Майнові права інтелектуальної власності є чинними протягом строків, встановлених цим Кодексом чи іншим законом.

3. Майнові права інтелектуальної власності може бути припинено достроково у випадках, встановлених цим Кодексом чи іншим законом.”;

7) у статті 429:

у частині першій після слів “який створив” доповнити знаками і словами “(виконав, виробив тощо)”;

у частині другій після слів “який створив” доповнити знаками і словами “(виконав, виробив тощо)”;

слово “договором” замінити словами “законом або договором”;

8) у статті 430:

у частині другій слова “творцеві цього об'єкта” замінити словами “особі, яка створила (виконала, виробила тощо) цей об'єкт”;

у частині другій слова “творцеві цього об'єкта” замінити словами “особі, яка створила (виконала, виробила тощо) цей об'єкт”;

слово “договором” замінити словами “законом або договором”;

9) у статті 433:

частину першу викласти в такій редакції:

“1. Об'єкти авторського права визначаються відповідно до закону про авторське право і суміжні права.”;

частину другу виключити;

10) статтю 434 викласти в такій редакції:

“Стаття 434. Об'єкти цивільних прав, що не є об'єктами авторського права

1. Об'єкти цивільних прав, що не є об'єктами авторського права, визначаються відповідно до закону про авторське право і суміжні права.”;

11) частину другу статті 435 викласти в такій редакції:

“2. Суб'єктами авторського права є автори або їх спадкоємці, правонаступники, а також інші особи, які набули майнові права інтелектуальної власності на твір на підставі закону або договору, за яким передбачено передання, перехід або розподіл майнових прав на твір.”;

12) частину другу статті 437 викласти в такій редакції:

“2. Суб'єкти авторського права для повідомлення про свої майнові права можуть використовувати спеціальний знак, встановлений законом.”;

13) частину першу статті 438 викласти в такій редакції:

“1. Автору твору належать особисті немайнові права, встановлені статтею 423 цього Кодексу і законом про авторське право і суміжні права.”;

14) пункт 2 частини першої статті 440 доповнити словами “способами, передбаченими законом”;

15) статтю 441 викласти у такій редакції:

“Стаття 441 Здійснення майнових прав інтелектуальної власності на твір

1. Суб'єкти авторського права здійснюють власні майнові права інтелектуальної власності на твір особисто або через організацію колективного управління відповідно до закону.

2. Повноваження, порядок створення організацій колективного управління, умови і порядок визначення акредитованих організацій колективного управління, додатково акредитованих організацій колективного управління встановлюються законом.”;

16) статтю 442 викласти у такій редакції:

“Стаття 442 Оприлюднення твору

1. Оприлюдненням твору вважається будь-яка дія, що вперше робить твір доступним для необмеженого кола осіб.

2. Твір не може бути оприлюднений, якщо це порушує права людини на таємницю її особистого і сімейного життя, завдає шкоди громадському порядку, фізичному і моральному здоров'ю населення.

3. У разі смерті автора, його правонаступники мають право на опублікування твору, якщо це не суперечить волі автора.”;

17) у статті 443:

у назві статті слово “автора” замінити словами “суб'єкта майнових прав на твір”;

частину першу статті 443 викласти в такій редакції:

“1. Використання твору здійснюється виключно за згодою суб'єкта майнових прав на твір відповідно до договору зазначеним у договорі способом (зазначеними у договорі способами) або закону, крім випадків правомірного використання твору без такої згоди, встановлених законом.”;

18) у статті 444:

у назві статті слова “згоди автора” замінити словами “дозволу суб'єкта авторського права”;

частину першу викласти в такій редакції:

“1. Твір може бути використано без дозволу суб'єкта авторського права та безоплатно (вільне використання) або без дозволу суб'єкта авторського права, але з виплатою винагороди, виключно у випадках, передбачених законом.”;

частину другу виключити;

19) у статті 445:

у назві слово “автора” замінити словами “суб'єкта авторського права”, слово “плату” замінити словом “винагороду”

частину першу викласти в такій редакції:

“1. Суб’єкт авторського права має право на винагороду за використання твору, якщо інше не встановлено цим Кодексом та іншим законом”;

20) статтю 446 викласти в такій редакції:

“1. Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на твір починається від дня настання подій, передбачених законом про авторське право і суміжні права, та спливає через 70 років, що відліковуються з 1 січня року, наступного за роком смерті автора, крім випадків, передбачених законом про авторське право і суміжні права.”;

21) у статті 448:

у назві після слова “оригіналу твору” замінити словами і знаками “твору мистецтва (право слідування)”;

статтю викласти в такій редакції:

“1. Автор твору мистецтва, а у разі його смерті, - спадкоємці та спадкоємці цих спадкоємців впродовж встановленого статтею 446 цього Кодексу строку чинності майнових прав інтелектуальної власності на твір користуються щодо твору мистецтва невідчужуваним правом на одержання справедливої винагороди у вигляді відрахувань від ціни кожного наступного продажу твору мистецтва, що відбувається за першим його відчуженням, здійсненим автором твору мистецтва чи спадкоємцем цього автора (право слідування), яка виплачується в порядку, передбаченому законом.”;

22) пункт “г” частини першої статті 449 викласти в такій редакції:

“г) програми організацій мовлення.”;

23) у статті 450:

частини першу, другу викласти в такій редакції:

“1. Суміжні права становлять особисті немайнові права виконавця і майнові права на виконання, немайнові права відповідно виробника фонограми, виробника відеограми, організації мовлення і майнові права на відповідно фонограму, відеограму, програму організації мовлення.

Суб’єктами суміжних прав є:

1) виконавці або їх спадкоємці, а також інші особи, які набули майнові права на виконання на підставі закону або договору, за яким передбачено передання, перехід або розподіл майнових прав на виконання;

2) виробники фонограм або їх спадкоємці (правонаступники), а також інші особи, які набули майнові права на фонограму на підставі закону або договору, за яким передбачено передання, перехід або розподіл майнових прав на фонограму;

3) виробники відеограм або їх спадкоємці (правонаступники), а також інші особи, які набули майнові права на відеограму на підставі закону або договору,

за яким передбачено передання, перехід або розподіл майнових прав на відеограму;

4) організації мовлення або їх правонаступники, а також інші особи, які набули майнові права на програму організації мовлення на підставі закону або договору, за яким передбачено передання, перехід або розподіл майнових прав на програму організації мовлення.

2. Первинним суб'єктом суміжного права є відповідно виконавець, виробник фонограми, виробник відеограми, організація мовлення. За відсутності доказів іншого, виконавцем, виробником фонограми, виробником відеограми вважаються особи, імена (найменування) яких зазначені у фонограмі, відеограмі та їх копіях або на упаковці, що містить примірники фонограми, відеограми.”;

додати частину третю такого змісту:

“3. Суб'єкт суміжного права для повідомлення про свої майнові права може використовувати спеціальний знак, встановлений законом про авторське право і суміжні права.”;

24) у статті 451:

частину першу викласти в такій редакції:

“1. Суміжне право виникає з моменту:

1) здійснення виконання;

2) вироблення фонограми;

3) вироблення відеограми;

4) першого публічного сповіщення програми організації мовлення.”;

частини другу—четверту виключити;

25) у статті 452:

у назві статті слова “суміжних прав” замінити словами “суміжного права”;

у статті слова “суміжних прав” замінити словами “суміжного права”;

пункт 2 частини першої доповнити словами “способами, передбаченими законом”;

26) статтю 453 викласти у такій редакції:

Стаття 453 Здійснення майнових прав інтелектуальної власності суб'єктів суміжних прав

1. Суб'єкти суміжних прав здійснюють власні майнові права інтелектуальної власності особисто або через організації колективного управління відповідно до закону.

Створення, порядок визначення і повноваження організацій колективного управління, акредитованих організацій колективного управління, додатково

акредитованих організацій колективного управління встановлюються законом.”;

27) статті 454 – 455 виключити;

28) статтю 456 викласти в такій редакції:

“Стаття 456. Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на об’єкти суміжних прав

1. Строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на відповідно виконання, фонограму, відеограму, програму організації мовлення починається від дня настання подій, передбачених законом та спливає через 50 років в останній день календарного року від дня настання подій, передбачених законом про авторське право і суміжні права. Законом про авторське право і суміжні права в окремих випадках можуть встановлюватися інші строки чинності суміжних прав.”;

29) у частині першій статті 1030 після слів “майнові права” додати знаки та слова “, крім майнових прав інтелектуальної власності,”;

30) у статті 1107:

у назві статті та абзаці першому частини першої слово “договорів” замінити словом “правочинів”;

у абзаці пункті п’ятому частини першої слово “договір” замінити словом “правочин”;

частину другу викласти в такій редакції:

“2. Договір щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності укладається у письмовій (електронній) формі, за винятком випадків, визначених законом.

У разі недодержання письмової (електронної) форми договору щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, такий договір є нікчемним.

Законом може бути встановлено випадки, в яких договір щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності може укладатись усно або як договір приєднання на основі публічної пропозиції (оферти).”;

31) у статті 1108:

у частині першій додати абзац другий такого змісту

“Ліцензіат не має права використовувати об’єкт права інтелектуальної власності в іншій сфері, ніж визначено ліцензією на використання об’єкта права інтелектуальної власності.”;

32) у статті 1109:

частину першу викласти в такій редакції:

“1. За ліцензійним договором одна сторона (особа, що є суб'єктом майнових прав на об'єкт права інтелектуальної власності - ліцензіар) надає другій стороні (ліцензіату) повноваження (дозвіл) на використання об'єкта права інтелектуальної власності (ліцензію) на умовах, визначених за взаємною згодою сторін, з урахуванням вимог цього Кодексу та іншого закону.”;

у частині восьмій слова “договорі про видання” замінити словами “видавничому договорі”;

33) у частині третій статті 1112 слова “залишаються за його автором, якщо інше не встановлено договором” замінити словами “належать (розподіляються) відповідно до закону”;

34) статтю 1113 викласти у такій редакції:

“Стаття 1113. Договір про передання майнових прав інтелектуальної власності

1. За договором про передання майнових прав інтелектуальної власності одна сторона (особа, що є суб'єктом майнових прав на об'єкт права інтелектуальної власності) передає другій стороні частково або у повному складі ці права відповідно до закону та на визначених договором умовах.

Предметом договору про передання майнових прав інтелектуальної власності не можуть бути об'єкти і майнові права, яких не існувало на момент укладання договору.

2. Умови договору про передання майнових прав інтелектуальної власності на інший строк, ніж визначений законом строк чинності відповідних майнових прав, або що погіршують становище творця відповідного об'єкта або його спадкоємців порівняно з становищем, передбаченим цим Кодексом та іншим законом, чи обмежують право творця на створення інших об'єктів, є нікчемними.

3. Укладення договору про передання майнових прав інтелектуальної власності не впливає на ліцензійні договори, які було укладено раніше.”.

2. У Господарському кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 18, ст. 144)

частину четверту статті 27 викласти в такій редакції:

“4. Не вважається монопольним становище суб'єкта господарювання, зумовлене правомірним набуттям чи використанням майнових прав на об'єкти права інтелектуальної власності. ”,

у зв'язку з чим, діючі частини четверту, п'яту вважати частинами відповідно п'ятою, шостою.

3. У Законі України «Про видавничу справу» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 32, ст. 206 із наступними змінами)

у статті 20 після частини другої доповнити новою частиною такого змісту:

«Видавцям енциклопедій, енциклопедичних словників, періодичних збірок, газет, журналів та інших періодичних видань належать права на використання таких видань у цілому. Видавець має право за будь-якого використання таких видань зазначати в них своє ім'я (найменування) або вимагати такого зазначення.»

4. У Законі України «Про кінематографію» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 22, ст. 114 із наступними змінами)

1) абзац тридцять сьомий статті 3 викласти у такій редакції:

«фільм — аудіовізуальний твір (у тому числі, кінематографічний твір, телевізійний серіал та його окремі серії), що складається з епізодів, поєднаних між собою творчим задумом і зображувальними засобами, та втілює результати спільної діяльності його авторів, виконавців і виробників»;

2) статтю 4 викласти у такій редакції:

«Стаття 4. Регулювання відносин, що виникають у процесі виробництва та використання фільму як об'єкта авторського права і суміжних прав

Відносини, що виникають у процесі виробництва та використання фільму як об'єкта авторського права і суміжних прав, в тому числі продукту спільного виробництва, регулюються цим Законом, Законом України «Про авторське право і суміжні права» та іншими нормативно-правовими актами України.

Договір про спільне виробництво фільму, який укладається продюсером і(або) виробником фільму, в тому числі з іноземними суб'єктами кінематографії (копродукція), не є договором про спільну діяльність.»;

3) статтю 16 викласти у такій редакції:

«Стаття 16. Майнові права інтелектуальної власності на фільм

Майнові авторські права і майнові суміжні права на фільм можуть належати державі, юридичним та фізичним особам відповідно до закону або договору.

У разі створення фільму за рахунок коштів державного бюджету, держава виступає суб'єктом майнових авторських прав і (або) майнових суміжних прав на фільм відповідно до умов договору, укладеного з автором (авторами), виробником (виробниками) і, за наявності, виконавцем (виконавцями) фільму.»;

4) у статті 17:

1) назву статті викласти у такій редакції:

«17. Право власності на вихідні матеріали фільму та фільмокопії і їх зберігання»;

2) доповнити частину першу абзацом першим такого змісту:

«1. Вихідні матеріали фільму та фільмокопії фільму належать виробнику фільму, іншим особам відповідно до закону. Суб'єктами права власності на вихідні матеріали фільму, фільмокопії можуть бути держава, юридичні та фізичні особи.»

у зв'язку з чим, абзаци перший-восьмий вважати абзацами другим-дев'ятим;

3) в частині третій слова і знак «загальнодержавною власністю України -» вилучити.»;

5. У Законі України «Про захист економічної конкуренції» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 12, ст. 64 із наступними змінами)

статтю 5 доповнити частиною третьою такого змісту:

«3. Участь суб'єктів господарювання в утворенні організації колективного управління чи їх членство у такій організації в порядку і на умовах, передбачених Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав», не вважаються узгодженими діями.»;

частину третю статті 22 доповнити пунктом 6 такого змісту:

«6) участь суб'єктів господарювання в утворенні організації колективного управління чи їх членство у такій організації в порядку і на умовах, передбачених Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».

6. У Законі України «Про гастрольні заходи в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 7, ст. 56 з подальшими змінами)

статтю 2 доповнити абзацом такого змісту:

«Здійснення гастрольного заходу на території України із запланованим використанням об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) допускається на підставі укладеного організатором гастрольного заходу договору, яким визначено умови сплати винагороди за публічне виконання відповідних об'єктів під час гастрольного заходу.».

7. У Законі України «Про театри і театральну справу» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2005, № 26, ст. 350)

у статті 12:

абзац другий після слів «що надаються театром,» доповнити словами «ставки сплачуваної театрами справедливої винагороди авторам, виконавцям, іншим належним суб'єктам авторського і (або) суміжних прав»;

абзац восьмий викласти в такій редакції:

«укладати договори щодо розпорядження майновими правами на об'єкти права інтелектуальної власності із авторами, виконавцями, іншими

належними суб'єктами авторського і (або) суміжних прав або договори з організаціями колективного управління відповідно до закону».

8. У Законі України «Про телебачення і радіомовлення» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 18, ст. 155 з подальшими змінами)

1) абзац третьої частини першої статті 1 виключити;

2) частину третю статті 24 після абзацу одинадцятого доповнити новим абзацом такого змісту:

«копії договорів, укладених з організаціями колективного управління відповідно до закону.»;

у зв'язку з цим, абзаци дванадцятий і тринадцятий вважати відповідно абзацами тринадцятим і чотирнадцятим;

3) абзац перший частини третьої статті 40 доповнити пунктом «г» такого змісту:

«г) копії договорів, укладених з організаціями колективного управління відповідно до закону.»;

4) частину першу статті 47 викласти в такій редакції:

«1. Використання телерадіоорганізаціями, провайдерами програмної послуги об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав) здійснюється за умови дотримання законодавства у сфері авторського права і суміжних прав.»;

5) частину третю статті 59 викласти в такій редакції:

«3. Телерадіоорганізація зобов'язана щороку, до 31 березня, подавати до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, звіт за попередній (звітний) рік діяльності про використання об'єктів авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), зокрема, музичних творів, аудіовізуальних творів, фонограм (відеограм) та зафіксованих у них виконань, у телерадіоефірі телерадіоорганізації.».

9. У Законі України «Про Український культурний фонд» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 19, ст. 238 з подальшими змінами)

1) частину 2 статті третьої доповнити абзацом сімнадцятим такого змісту: «отримує відрахування та виплачує державні субсидії відповідно до Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».»;

2) частину 1 статті тринадцятої доповнити абзацом п'ятим такого змісту: «відрахування, встановлені Законом України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».»;

у зв'язку з чим, абзац п'ятий вважати абзацом шостим;

3) частину 1 статті чотирнадцятої доповнити абзацом п'ятим такого змісту:

«виплати субсидій, як частини отриманих сум відрахувань відповідно до Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав»»,

10. У Законі України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 48, ст. 405)

1) статтю 1 доповнити з урахуванням алфавітного порядку термінами такого змісту:

«довідка про оплату за право слідування — довідка, що видана організацією колективного управління, акредитованою відповідно до закону за сферою — право слідування щодо творів мистецтва;

право слідування — право автора твору мистецтва (спадкоємця автора) на одержання справедливої винагороди за продаж твору мистецтва автора відповідно до закону;

організація колективного управління — юридична особа, внесена центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, до реєстру організацій колективного управління;

2) абзац другий статті 15 викласти у такій редакції:

«До клопотання додаються:

документ, що підтверджує право власності на культурні цінності;

висновок державної експертизи, що включає в себе обов'язкову наявність довідки про оплату за право слідування, виданої організацією колективного управління, акредитованою за сферою - право слідування щодо творів мистецтва.».

11. У Законі України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 52, ст. 312)

статтю 6 доповнити абзацом такого змісту:

«Творчим працівникам, які є авторами і (або) виконавцями, гарантується справедлива винагорода за використання об'єктів авторського права або суміжних прав в порядку і на умовах, визначених законом.».

12. У Законі України «Про Національний архівний фонд та архівні установи» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 15, ст. 86)

статтю 8 доповнити абзацами дев'ятим-одинадцятим такого змісту:

«Право інтелектуальної власності на об'єкти інтелектуальної власності, які містяться в архівних документах, не залежить від права власності на архівний документ як матеріальний (в тому числі електронний) об'єкт, в якому вони містяться або зафіксовані. Здійснення права власності на документи Національного архівного фонду не може порушувати або обмежувати право інтелектуальної власності на об'єкти інтелектуальної власності, які містяться або зафіксовані в таких документах, окрім визначених цим Законом випадків. Зберігання та доступ до документів Національного архівного фонду та користування такими документами відповідно до цього Закону не є порушенням відповідного права інтелектуальної власності.

Грошова оцінка документів Національного архівного фонду не є оцінкою прав інтелектуальної власності на об'єкти інтелектуальної власності, які містяться або зафіксовані в таких документах.

Об'єкти інтелектуальної власності, які містяться або зафіксовані в архівній інформації репресивних органів або у архівній інформації структур та діячів українського визвольного руху, можуть використовуватися шляхом відтворення, включення до інших об'єктів авторського права і суміжних прав, опублікування без згоди (дозволу) власників відповідних майнових прав інтелектуальної власності.

Примітка.

1. Термін «архівна інформація репресивних органів» вживається у значенні, наведеному у Законі України «Про доступ до архівів репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму».

2. Структури та діячі українського визвольного руху означають органи влади, організації, структури та формування, зазначені у частині першій статті 1 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у XX столітті» та осіб, які брали участь у всіх формах політичної, збройної та іншої колективної чи індивідуальної боротьби за незалежність України у XX столітті у складі таких органів влади, організацій, структур та формувань.».

у пункті п'ятому частини першої статті 20 слова і знак «та не порушує авторські та суміжні права,» — виключити.

13. У Законі України «Про громадські об'єднання» (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 1, ст. 1)

абзац другий частини шостої статті 3 – виключити.

14. У Законі України «Про архітектурну діяльність» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 31, ст. 246)

у абзаці другому статті 30 слово «або» замінити словом «та»;

15. У Законі України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 1, ст. 1 із змінами, внесеними згідно із Законами № 485-IV від 06.02.2003, ВВР, 2003, № 14, ст. 104 з подальшими змінами)

частину третю статті другої доповнити абзацом п'ятим такого змісту:

«діяльність організацій колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і суміжних прав відповідно до Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав».»;

16. У Законі України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав» (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 32, ст. 242)

1) у статті 1:

абзац перший викласти у такій редакції:

«добровільне колективне управління — колективне управління, що здійснюється організацією колективного управління щодо об'єкта (об'єктів) авторського права і (або) суміжного права (суміжних прав), повноваження на колективне управління майновими правами щодо яких надані правовласником на підставі договору;»;

абзац третій «договір про партнерство» виключити;

абзац четвертий «договір про представництво прав» виключити;

абзац шостий «електронна система адміністрування» виключити;

абзац п'ятий викласти у такій редакції:

«дохід від прав — грошові кошти, отримані організацією колективного управління від користувачів як справедлива винагорода і (або) інші види винагороди на користь відповідних правовласників за пряме або опосередковане використання користувачами об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, а також як державні субсидії згідно закону;»;

абзац востмий виключити;

абзац дев'ятий викласти у такій редакції:

«колективне управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав (колективне управління майновими правами на об'єкти авторського права і (або) суміжних прав; колективне управління) — діяльність організацій колективного управління зі збору, розподілу доходу від прав та виплати правовласникам або перерахування організаціям

колективного управління належних часток доходу від прав на користь правовласників на умовах та з дотриманням принципів, передбачених цим Законом;»;

абзац десятий викласти у такій редакції:

«користувач — будь-яка юридична особа, фізична особа-підприємець, фізична особа, яка вчиняє дії, за які відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права» і цього Закону мають сплачуватися дохід від прав;»;

абзац дванадцятий викласти у такій редакції:

«обов'язкове колективне управління — збір з користувачів у визначених цим Законом сферах колективного управління доходу від прав акредитованими організаціями колективного управління і перерахування іншим організаціям колективного управління належних часток доходу від прав, а також сплата користувачами відрхувань до Українського культурного фонду і перерахування організаціям колективного управління належних державних субсидій згідно цього Закону;»;

абзац тринадцятий викласти у такій редакції:

«організація колективного управління — юридична особа, що не має на меті отримання прибутку, утворена виключно правовласниками з метою колективного управління і внесена Установою до реєстру організацій колективного управління;»;

абзац чотирнадцятий викласти в такій редакції:

«правовласник — суб'єкт авторського права або суб'єкт суміжного права або інша особа, яка має право на отримання власної частки доходу від прав на підставі договору з суб'єктом авторського права або суб'єктом суміжного права чи згідно закону, крім організації колективного управління;»;

абзац п'ятнадцятий викласти в такій редакції:

«розширене колективне управління — збір з користувачів у визначених цим Законом сферах колективного управління доходу від прав акредитованими організаціями колективного управління, з урахуванням вилучених правовласниками майнових прав, і перерахування іншим організаціям колективного управління або безпосередньо правовласникам належних часток доходу від прав;»;

абзац шістнадцятий викласти в такій редакції:

«Установа — центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;»;

абзац сімнадцятий викласти в такій редакції:

«член організації колективного управління — правовласник, який відповідно до законодавства та статуту організації колективного управління набув статус члена організації колективного управління;»;

статтю 1 доповнити за абеткою наступними термінами:

«виплата — сплата організацією колективного управління належної частки доходу від прав кожному правовласнику безпосередньо або через його повіреного на підставі договору про управління майновими правами на колективній основі;

відрахування — грошові кошти, які сплачуються користувачами до Українського культурного фонду за репрографічне відтворення творів і приватне копіювання творів, виконань, фонограм, відеограм відповідно до цього Закону;

перерахування (перерахування частки доходу від прав) — сплата Українським культурним фондом належної державної субсидії організаціям колективного управління або сплата організацією колективного управління належної частки доходу від прав іншій організації колективного управління, з метою виплати таких грошових коштів правовласникам відповідно до закону;»;

розподіл — визначення належної грошової суми на користь певного правовласника, як сукупності часток доходу від прав, зібраних організацією колективного управління від кожного відповідного користувача і (або) перерахованих іншою організацією колективного управління або Українським культурним фондом;»;

2) у статті 2:

назву статті доповнити знаком і словами «. Відносини, що регулюються цим Законом»;

доповнити статтю частиною другою наступного змісту:

«2. Цей Закон регулює:

1) порядок створення, реєстрації, акредитації, діяльності і припинення організацій колективного управління;

2) відносини між організаціями колективного управління і правовласниками;

3) відносини між організаціями колективного управління і користувачами;

4) відносини між організаціями колективного управління.»;

3) у статті 4:

у назві додати знак і слова: «. Повноваження Національного органу інтелектуальної власності»;

у частині першій:

абзац перший викласти у такій редакції:

«1. Установа забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері колективного управління і виконує такі функції:»;

у пункті 1 слова «та акредитації» виключити;

пункти 3-7 викласти у такій редакції:

«3) призначення тимчасового адміністратора у випадках, передбачених цим Законом;

4) отримання від органів державної влади, місцевого самоврядування, Національного органу інтелектуальної власності (надалі — НОІВ) інформації, документів і матеріалів, необхідних для здійснення колективного управління;

5) опублікування на офіційному веб-сайті Установи:

а) інформації НОІВ щодо аналізу дотримання вимог законодавства у сфері колективного управління;

б) результатів моніторингу НОІВ щодо діяльності організацій колективного управління;

в) рішень Установи, які стосуються організацій колективного управління, і рішень комісії з акредитації організацій колективного управління.

6). надання витягів про виключення організації колективного управління з реєстру організацій колективного управління.

7) здійснення інших функцій, передбачених цим Законом.»;
частину другу викласти у такій редакції:

«2. Установа затверджує:

1) форму заяви про реєстрацію організації колективного управління та вимоги до електронної форми додатків до цієї заяви;

2) форму щорічного звіту про діяльність організації колективного управління та вимоги до електронної форми цього звіту;

3) порядок подання та форму звіту телерадіоорганізацій про використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав в ефірі телерадіоорганізації способом публічного сповіщення.»;

доповнити частинами третьою і четвертою такого змісту:

«3. НОІВ здійснює владні повноваження у сфері колективного управління шляхом:

1) здійснення щорічних і позапланових перевірок діяльності організацій колективного управління і складання у встановленому Установою порядку відповідних актів;

2) видання за результатами щорічних і позапланових перевірок діяльності організацій колективного управління приписів цим організаціям.

4. НОІВ здійснює наступні функції у сфері колективного управління:

1) моніторинг діяльності організацій колективного управління, у тому числі, акредитованих і додатково акредитованих організацій;

2) аналіз дотримання вимог законодавства учасниками відносин у сфері колективного управління;

3) надання методичної допомоги організаціям колективного управління та профільним асоціаціям і об'єднанням користувачів;

4) інші функції, визначені цим Законом.»;

4) статтю 5 викласти у такій редакції:

«Стаття 5. Основні засади колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав

1. Колективне управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав здійснюють у встановленому цим Законом порядку виключно організації колективного управління.

Організація колективного управління є юридичною особою, що створюється відповідно до цього Закону, як непідприємницьке товариство, для здійснення визначених цим Законом функцій.

Основним предметом діяльності організації колективного управління є здійснення колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

Організація колективного управління є неприбутковою організацією і не має на меті одержання прибутку. Підстави та умови надходження до організації колективного управління грошових коштів, виплат правовласникам і витрат організації визначаються цим Законом та іншими відповідними законами України.

Засновниками і членами організації колективного управління можуть бути виключно правовласники: фізичні особи-громадяни України, фізичні особи-нерезиденти, особи без громадянства, юридичні особи приватного права.

Не допускаються обмеження чи привілеї для окремих організацій колективного управління залежно від категорії, виду, громадянства, майнового стану чи професійної належності засновників або інших членів таких організацій.

2. Принципами діяльності організацій колективного управління є:

1) неухильне дотримання інтересів правовласників — організації колективного управління зобов'язані діяти найкращим чином в інтересах правовласників, ефективно збирати, розподіляти і виплачувати дохід від прав, не покладати на правовласників жодних зобов'язань, які не є об'єктивно необхідними для захисту їхніх прав та інтересів і для ефективного управління їхніми майновими правами;

2) рівність — не допускається встановлення привілеїв для окремих правовласників, незалежно від категорій правовласників (правовласників щодо різних видів об'єктів авторського права або суміжних прав), типу правовласників (правовласників-суб'єктів авторського права або суміжного права чи правовласників-осіб, які не є суб'єктами авторського права або суміжного права), членства в організації колективного управління чи відсутності такого членства, участі чи неучасті в управлінні такою організацією, громадянства, резидентства тощо; не допускається дискримінація правовласника в частині встановлення тарифів, утримання збору за управління, умов збирання, розподілу доходу від прав та виплати частки доходу від прав (справедливої винагороди і (або) інших видів

винагороди), що належить правовласнику; усі правовласники-члени організації управління, що мають право брати участь в процедурах прийняття рішень будь-якого з органів цієї організації, мають однакове право голосу (один член — один голос);

3) прозорість — організації колективного управління забезпечують вільний доступ правовласників, користувачів і громадськості до інформації про свою діяльність, визначену цим Законом;

4) підзвітність — організації колективного управління звітують перед вітчизняними і (або) іноземними правовласниками про свою діяльність у порядку, встановленому цим Законом;

5) ефективне управління — організації колективного управління забезпечують збирання, розподіл доходу від прав та виплату належних часток доходу від прав правовласникам у найбільш швидкий, ефективний і точний спосіб та лише з обґрунтованими витратами.

3. Організації колективного управління здійснюють повноваження щодо колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав від свого імені.

Колективне управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав здійснюється на умовах добровільного, розширеного і обов'язкового колективного управління.

4. Організація колективного управління не має права відмовити правовласнику в колективному управлінні майновими правами правовласника за умови, що таке управління належить до сфери діяльності такої організації, крім випадків, коли така організація має обґрунтовані підстави відмовити правовласнику в управлінні його правами.

5. Організація колективного управління може здійснювати колективне управління щодо певного об'єкта авторського права або суміжного права водночас майновими правами правовласників-суб'єктів авторського права або суміжного права і правовласників, які не є суб'єктами авторського права або суміжного права, у межах майнових прав даних правовласників, з урахуванням норм цього Закону.

6. Організації колективного управління розбудовують відносини з користувачами на засадах неупередженості, справедливості, обґрунтованості тарифів, вільного доступу до інформації.

7. Організації колективного управління мають право діяти спільно в межах власних повноважень шляхом укладання договорів між ними.

У разі якщо функції акредитованої організації колективного управління передбачають укладення договорів про партнерство і (або) договорів про представництво прав, акредитована організація зобов'язана самостійно

ініціювати укладання відповідних договорів з іншими організаціями колективного управління, у тому числі аналогічними іноземними організаціями.

8. Організації колективного управління мають право управляти на території України майновими правами іноземних правовласників на загальних підставах, визначених цим Законом.

Організації колективного управління можуть надавати в управління за кордоном майнові права українських правовласників на основі договорів про представництво прав з аналогічними іноземними організаціями.

9. Організації колективного управління не мають права:

1) розпоряджатися майновими правами на об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, надані організації у колективне управління;

2) бути засновниками або учасниками суб'єктів підприємницької діяльності;

3) бути засновниками або членами інших організацій колективного управління.

10. Майно організації колективного управління складається з:

1) майна, переданого організації її членами, крім майнових прав, щодо яких організація здійснює колективне управління;

2) грошових коштів, одержаних відповідно до цього Закону;

3) майна, набутого на інших підставах, не заборонених законом.

11. Грошові кошти організації колективного управління складаються з:

1) внесків членів організації;

2) грошових коштів, що надходять від основної діяльності організації, як дохід від прав;

3) добровільних грошових внесків фізичних та юридичних осіб;

4) грошових коштів, залучених на умовах кредиту або позики;

5) пасивних доходів;

6) грошових коштів, отриманих з інших джерел, що спрямовуються на виконання статутних цілей організації.

12. Організація колективного управління, яка отримала суми доходу від прав, повинна забезпечити їх розподіл відповідно до закону та несе відповідальність за збереження зазначених грошових коштів до моменту їх виплати правовласнику або перерахування іншим організаціям колективного управління. Організація колективного управління відповідає за своїми зобов'язаннями грошовими коштами і іншим майном організації.

13. Організація колективного управління від свого імені набуває та здійснює свої права та обов'язки, виступає позивачем та відповідачем у суді.

Акредитовані організації колективного управління не мають права передавати повноваження повністю або частково іншим особам щодо укладання договорів з користувачами і (або) збору доходу від прав і виплати часток доходу від прав у сферах їх акредитації.

Організація колективного управління не несе відповідальності за зобов'язаннями членів організації.

14. Господарче забезпечення діяльності організації колективного управління може здійснюватися організацією самостійно або шляхом залучення на договірних засадах суб'єктів господарювання.

15. На діяльність організацій колективного управління не поширюються обмеження, передбачені законодавством про захист економічної конкуренції.»;

5) у статті 6:

частину другу викласти у такій редакції:

«2. Статутом організації колективного управління мають передбачатися належні та ефективні умови участі членів організації колективного управління в процедурах прийняття рішень органами організації. Різні категорії і різні типи членів організації колективного управління у процедурах прийняття рішень органами організації мають бути представлені справедливо та збалансовано. Якщо член організації колективного управління щодо переданих ним майнових прав у колективне управління організації є водночас суб'єктом авторського права і особою, що не є суб'єктом авторського права, такий член організації відноситься до типу правовласників, що не є суб'єктами авторського права.

В кожному з органів управління організації колективного управління не менше 70 відсотків повинні становити члени організації, які належать до типу правовласників-суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав.»;

у частині третій:

у абзаці першому:

у пункті 1 слова «управління на колективній основі» замінити словами «колективне управління»;

у пункті 5 слова «виконавчого і наглядового» замінити словами «наглядового, виконавчого і адміністративних»;

у абзаці другому слово «також» виключити, слова «наглядового та виконавчого» виключити;

у частині четвертій:

у реченні першому абзацу другого після слова «членства» доповнити словами «згідно статуту організації»;

речення друге абзацу другого викласти у такій редакції:

«Кожен член організації колективного управління має право бути обраним за його згодою до складу будь-якого органу організації, незалежно від його участі чи неучасті у загальних зборах організації.»;

абзац третій доповнити реченням першим такого змісту:

«Організація колективного управління не має права безпідставно відмовляти правовласникам у наданні їм статусу члена організації колективного управління.»;

б) у статті 7:

у частині першій:

абзац перший доповнити реченням другим такого змісту:

«У загальних зборах мають право брати участь та реалізувати своє право голосу всі члени організації колективного управління, з урахуванням частини п'ятої цієї статті.»;

доповнити абзацом другим такого змісту:

«У разі, якщо в організації колективного управління має більше 500 членів, статутом такої організації може бути передбачено створення асамблеї делегатів організації колективного управління, яка є вищим органом управління такої організації замість загальних зборів членів цієї організації. Порядок створення та діяльності асамблеї делегатів організації колективного управління визначається статутом організації.»;

у абзаці другому частини другої слова «або наглядовий» виключити;

у абзаці першому частини третьої після слова «організації» доповнити словами «колективного управління»;

у частині четвертій:

пункт 3 викласти у такій редакції:

«прийняття рішень щодо проєктів попередніх тарифів, за винятком випадків застосування організацією добровільного і обов'язкового колективного управління»;

у пункті 5 слово «відрахувань» замінити словами «утворення і використання фондів витрат на», знак і слова «, а також складення кошторису витрат організації» виключити;

пункт 7 виключити;

у зв'язку з чим, пункти 8-11 вважати пунктами 7-10.

у пункті 9 після слів «органів організації» доповнити словами «як у повному складі, так і окремих їх членів,», слова «у тому числі директора організації,» виключити;

частину п'яту викласти в такій редакції:

«5. Організація колективного управління у статуті може встановити обмеження права членів організації брати участь в процедурах прийняття рішень загальними зборами цієї організації для кожного типу правовласників кожної категорії правовласників залежно від розміру виплаченої і (або) належної до виплати винагороди (частки доходу від прав) відповідному члену організації у попередньому звітному періоді. При цьому, обмеження застосовуються до членів організації, які мають найменші показники сум виплаченої і (або) належної до виплати винагороди за попередній звітний період щодо кожного типу правовласників, сукупна винагорода яких складає не більше, ніж 30 відсотків від частки доходу від прав за такий звітний період, виплаченої і (або) належної до виплати в організації відповідному типу правовласників. Перелік членів організації колективного управління для кожного типу правовласників кожної категорії правовласників, які мають право брати участь в процедурах прийняття рішень загальними зборами, визначається виконавчим органом організації відповідно до порядку, визначеного статутом організації.»;

7) у статті 8:

у абзаці третьому частини першої:

пункт 3 викласти у такій редакції:

«3) схвалення господарських зобов'язань організації колективного управління із закупівлі робіт, послуг та майна на суму, що становить більше 10 відсотків вартості активів організації колективного управління;»;

пункт 6 викласти у такій редакції:

«6) прийняття рішення про скликання позачергових загальних зборів;»;

доповнити пунктами 10-14 такого змісту:

«10) надання згоди на укладання організацією колективного управління договорів про придбання, продаж, іпотеку будь-якого нерухомого майна, а також банківського вкладу (депозиту), страхування;

11) призначення та звільнення аудитора для проведення аудиторської перевірки;

12) розгляд в обов'язковому порядку приписів НОІВ, прийняття відповідних рішень за результатами такого розгляду і їх оприлюднення на веб-сайті організації;

13) моніторинг діяльності адміністратора з ліквідації організацій колективного управління, розгляд скарг на дії такого адміністратора, звернення до Установи і НОІВ щодо дій адміністратора;

14) інші повноваження, визначені загальними зборами і статутом організації.»;

частину третю викласти у такій редакції:

«3. Наглядовий орган організації колективного управління звітує перед загальними зборами щорічно.

Члени наглядового органу щороку повідомляють загальним зборам організації колективного управління таку інформацію:

1) про матеріальне забезпечення, отримане в попередньому фінансовому році від організації колективного управління у будь-якій, у тому числі натуральній, формі;

2) про будь-які кошти, отримані в попередньому фінансовому році від організації колективного управління у якості правовласника;

3) про відсутність або наявність реальних чи потенційних конфліктів між будь-якими особистими інтересами та інтересами організації колективного управління, або між будь-якими зобов'язаннями перед організацією колективного управління та зобов'язаннями перед іншими фізичними чи юридичними особами.»;

8) у статті 9:

у частині першій:

у абзаці першому слова «одноособовий або» виключити;

у абзаці другому після слова «визначаються» доповнити словами «цим Законом і»;

доповнити статтю частинами четвертою-п'ятою такого змісту:

«4. До компетенції виконавчого органу організації колективного управління належить:

1) розроблення проєктів програм (основних напрямків) діяльності організації;

2) встановлення правил декларування майнових прав, управління якими здійснює організація;

3) затвердження розмірів вступного та періодичних членських внесків для членів організації, порядку та форми їх унесення; прийом у члени організації згідно заяв зацікавлених осіб та позбавлення членства в організації; затвердження кандидатури керівника адміністративних органів;

4) встановлення граничної суми фінансових операцій, що самостійно здійснюються адміністративним органом (адміністративними органами) організації без погодження з виконавчим органом;

5) ухвалення рішень щодо участі організації у профільних асоціаціях, у тому числі міжнародних, та виходу з них;

6) встановлення тарифів у сферах добровільного колективного управління;

7) встановлення проєктів тарифів і узгодження з користувачами тарифів у сферах розширеного колективного управління, а також у сфері кабельної ретрансляції;

8) прийняття рішень щодо встановлення розміру в натуральному чи відсотковому вимірі сум збору за управління, що мають утримуватися із сум зібраного доходу від прав на підставі загальних правил, затверджених загальними зборами;

9) визначення порядку створення і ведення реєстрів;

10) прийняття рішень щодо сум, що можуть бути спрямовані на культурні, соціальні, навчальні цілі на підставі загальних правил, затверджених загальними зборами;

11) затвердження усіх типових форм договорів організації з правовласниками, з користувачами, затвердження договорів з іншими організаціями колективного управління;

12) розроблення і затвердження річних кошторисів витрат, структури і штатного розкладу організації колективного управління;

13) створення та припинення відокремлених підрозділів організації колективного управління;

14) прийняття рішень щодо використання незапитаних коштів на підставі загальних правил, затверджених загальними зборами;

15) скликання чергових загальних зборів та, за рішенням наглядового органу, позачергових загальних зборів і забезпечення їх проведення;

16) прийняття рішень щодо спірних питань з вилучення правовласниками майнових прав;

17) розгляд скарг і вирішення спорів у межах повноважень виконавчого органу;

18) інші повноваження, визначені загальними зборами і статутом організації.

Виконавчий орган організації колективного управління утворює і припиняє адміністративні органи (дирекцію, секретаріат тощо) і може наділяти ці органи повноваженнями у межах власних повноважень відповідно до статуту організації колективного управління.

5. Виконавчий орган організації колективного управління звітує перед загальними зборами щорічно.

Члени виконавчого органу щороку повідомляють загальним зборам організації колективного управління таку інформацію:

1) про матеріальне забезпечення, отримане в попередньому фінансовому році від організації колективного управління у будь-якій, у тому числі натуральній, формі;

2) про будь-які кошти, отримані в попередньому фінансовому році від організації колективного управління у якості правовласника;

3) про відсутність або наявність реальних чи потенційних конфліктів між будь-якими особистими інтересами та інтересами організації колективного управління, або між будь-якими зобов'язаннями перед організацією колективного управління та зобов'язаннями перед іншими фізичними чи юридичними особами.»;

9) у статті 10:

у частині першій пункти 3 і 4 викласти у такій редакції:

«3) зразки договорів, затверджених організацією колективного управління;

4) проекти попередніх тарифів, затверджені організацією колективного управління;»;

у частині третій:

у пункті 2 після слів «на колективній основі» доповнити знаком і словами «, про розірвання (втрату чинності) таких договорів»;

у пункті 3 слова «чи їх асоціаціями» виключити
пункт 6 викласти у такій редакції:

«6) про результати перевірок НОІВ — протягом 5 робочих днів після отримання висновку перевірки;»;

частини четверту викласти у такій редакції:

«4. Організація колективного управління зобов'язана постійно забезпечувати правовласникам та користувачам можливість звернення до організації за допомогою засобів телекомунікації (телефон, електронна пошта, інші засоби зв'язку).»;

доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«5. Оприлюднення, надання інформації відповідно до вимог цього Закону та інші інформаційні зв'язки організації колективного управління з членами та іншими правовласниками, користувачами, Установою забезпечує виконавчий орган такої організації.»;

10) доповнити Закон новою статтею 10¹ такого змісту:

«Стаття 10¹. Договори у сфері колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав

1. Договорами у сфері колективного управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав (у сфері колективного управління) є:

1) договір про управління майновими правами на колективній основі, що укладається між правовласником і організацією колективного управління;

2) договір про надання повноважень на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, що укладається між організацією колективного управління і користувачем;

3) договір про сплату доходу від прав (винагороди, справедливої винагороди) за законом, що укладається між акредитованою організацією колективного управління і користувачем;

4) договір про сплату відрахувань за законом, що укладається між Українським культурним фондом і користувачем;

5) договір про партнерство, що укладається між акредитованою організацією колективного управління і додатково акредитованою організацією колективного управління;

6) договір про представництво прав, що укладається між організаціями колективного управління;

7) інші договори, що укладаються між організаціями колективного управління.

Договори у сфері колективного управління можуть укладатися у письмовій або електронній формі.

2. Предметом договору про управління майновими правами на колективній основі є надання правовласником обраній ним організації колективного управління повноважень на колективне управління майновими правами правовласника у визначеному ним обсязі або виплата правовласнику належної правовласнику частки доходу від прав на умовах встановлених у даній організації розмірів збору за управління і розмірів тарифів.

Істотними умовами договору про управління майновими правами на колективній основі є:

1) перелік (загальний перелік) об'єктів авторського права або суміжного права, права на які надано у колективне управління;

2) обсяг майнових прав, переданих у колективне управління щодо визначених об'єктів авторського права або суміжного права (у тому числі тих об'єктів, які буде створено (здійснено, вироблено) під час дії договору), який може бути визначено наступним чином:

а) у повному складі — майнові права одноосібного володільця зазначених прав на всі згідно закону способи використання усіх або визначеного переліку об'єктів авторського права або суміжного права;

б) у неповному складі — майнові права одноосібного володільця зазначених прав на визначений спосіб (визначені способи) використання усіх або визначеного переліку об'єктів авторського права або суміжного права;

в) частковий — частка майнових прав одного з володільців зазначених прав на всі згідно закону або на визначені способи (визначений спосіб) використання усіх або визначеного переліку об'єктів авторського права або суміжного права;

3) територія дії договору;

4) строк дії договору.

3. Предметом договору про надання повноважень на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав є надання організацією колективного управління у порядку добровільного колективного управління повноважень користувачам на використання на невиключній основі об'єктів авторського права і (або) суміжних прав у межах повноважень організації колективного управління, отриманих від суб'єктів авторського права або суміжного права і (або) інших правовласників згідно укладених договорів про управління майновими правами на колективній основі і (або) договорів про представництво прав, укладених з іншими організаціями колективного управління.

Істотними умовами договору про надання повноважень на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав є:

1) спосіб (способи) використання користувачем об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, на який (на які) поширюється договір;

2) розмір і умови сплати користувачем доходу від прав (винагороди);

3) обсяг відомостей, які має надавати користувач щодо використаних ним об'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

4) відомості організації колективного управління про об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, на які поширюється договір;

5) строк дії договору.

4. Предметом договору про сплату доходу від прав за законом є сплата користувачем акредитованій організації колективного управління, яка здійснює розширене або обов'язкове колективне управління, винагороди або справедливої винагороди, передбаченої цим Законом і Законом України «Про авторське право і суміжні права»;

Істотними умовами договорів про сплату доходу від прав за законом є:

1) спосіб (способи) використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, на який (на які) поширюється договір;

2) розмір і умови сплати користувачем доходу від прав у сферах використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав відповідно до частини п'ятої, пунктів 1-5 частини шостої статті 12 цього Закону;

3) обсяг відомостей, які має надавати користувач щодо використаних ним об'єктів авторського права і (або) суміжних прав — для сфер, передбачених пунктом 2 цієї частини;

4) відомості організації колективного управління про об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, на які договір не поширюється;

5) строк дії договору.

5. Предметом договору про сплату відрахувань за законом є сплата користувачем до відповідної державної установи відрахувань, передбачених цим Законом і Законом України «Про авторське право і суміжні права».

Істотними умовами договорів про сплату відрахувань за законом є:

1) розмір і умови сплати користувачем відрахувань відповідно до пункту 6, або пункту 7 частини шостої статті 12 цього Закону;

2) порядок надання звітної інформації про перелік (номенклатуру) обладнання і (або) матеріальних носіїв, за які сплачуються відрахування, і кількісні показники їх відповідно продажу (реалізації) або ввезення (імпортування) на територію України і митного оформлення за передбачений цим Законом і договором звітний період;

3) строк дії договору.

6. Організації колективного управління не мають права безпідставно відмовляти користувачам в укладенні договорів, передбачених частинами третьою-п'ятою цієї статті.

Організація колективного управління зобов'язана надавати інформацію на запит користувача, повідомляти користувача про документи, необхідні для укладення договору, або про обставини, що унеможливають укладення договору. Після отримання організацією таких документів або усунення обставин, що унеможливлювали укладення договору, такий договір підлягає укладенню організацією з користувачем у найкоротший строк.

7. Предметом договору про партнерство є перерахування акредитованою організацією колективного управління, яка здійснює розширене і (або) обов'язкове колективне управління, частки доходу від прав на користь відповідної категорії правовласників, типу правовласників належній відповідно до цього Закону додатково акредитованій організації колективного управління.

Істотними умовами договору про партнерство є зобов'язання акредитованої організації колективного управління згідно частини дев'ятої статті 12 цього Закону перед додатково акредитованою організацією колективного управління у систематичному наданні у електронному вигляді:

- 1) відомостей про укладені договори з кожним користувачем;
- 2) копій отриманих від кожного користувача звітів про використані користувачем об'єкти авторського права або суміжних прав, за винятком користувачів, які здійснюють ретрансляцію творів, виконань, фонограм, відеограм у складі програм організацій мовлення;

3) відомостей про сплачений кожним користувачем дохід від прав.

8. Предметом договору про представництво прав є надання уповноваження організацією колективного управління, у тому числі іноземною, іншій організації колективного управління, у тому числі іноземній організації, здійснювати колективне управління майновими правами правовласників-контрагентів такої організації колективного управління.

Істотними умовами договору про представництво прав є:

1) вид (види) майнових прав і вид (види) об'єктів авторського права або суміжних прав, на які поширюється договір;

2) періодичність (строки) перерахування уповноваженою організацією колективного управління організації-контрагенту належної частки зібраного доходу від прав, з зазначенням розміру збору за управління, інших сум утриманих грошових коштів та їх призначення;

3) обсяг відомостей, які має надавати уповноважена організація колективного управління організації-контрагенту для розподілу і виплати організацією-контрагентом винагороди належним правовласникам;

4) періодичність (строки) надання організації-контрагенту рішень, прийнятих загальними зборами уповноваженої організації колективного управління, якщо такі рішення стосуються колективного управління майновими правами за договором;

5) строк дії договору.»;

11) у статті 11:

у частині другій:

у реченні першому слова «аудиту в установленому законодавством» замінити словами «перевірці НОІВ в установленому Установою»;

у реченні другому слова «Аудиторський звіт» замінити словами «Акт перевірки НОІВ»;

у частині третій:

абзац перший викласти у такій редакції:

«3. Щорічний звіт про діяльність організації колективного управління складається згідно затверджені Установою інструкції по складенню щорічного звіту і повинен містити, зокрема, відомості за звітний період про:»;

пункти 2-6 викласти у такій редакції:

«2) загальні суми грошових коштів:

а) зібраних організацією, як дохід від прав і (або) відрахування;

б) виплачених організацією правовласникам і перерахованих іншим організаціям колективного управління;

в) використаних організацією на інші цілі, ніж передбачено пунктами «а» і «б» цього пункту;

г) наявних у розпорядженні організації (залишкових сум доходу від прав та інших грошових коштів);

3) відносини з іншими організаціями колективного управління, у тому числі з аналогічними іноземними організаціями, а саме:

а) суми грошових коштів, отриманих від інших організацій колективного управління окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

б) суми грошових коштів, утриманих іншими організаціями колективного управління як збір за управління, інші утримані грошові кошти окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

в) суми грошових коштів, перерахованих іншим організаціям колективного управління, окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

г) суми грошових коштів, утриманих як збір за управління, та інші утримані грошові кошти з сум коштів, перерахованих іншим організаціям колективного управління окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

г) суми грошових коштів, що належать до перерахування іншим організаціям колективного управління окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав;

4) розподіл і виплату і (або) перерахування організацією грошових коштів, а саме:

а) загальну суму грошових коштів, розподілених на користь правовласників окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав в інтересах вказаних категорій правовласників, у тому числі вказаних типів правовласників;

б) загальну суму грошових коштів, виплачених правовласникам і (або) перерахованих іншим організаціям колективного управління окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права і (або) суміжних прав в інтересах вказаних категорій правовласників, у тому числі вказаних типів правовласників;

в) загальну суму нерозподілених грошових коштів, із зазначенням фінансового року (фінансових років), в якому (в яких) зібрано ці кошти;

г) загальну суму розподілених, але невикладених правовласникам і (або) неперерахованих іншим організаціям колективного управління грошових коштів окремо за вказані способи використання вказаних видів об'єктів авторського права (музичних творів, літературних творів, кінематографічних творів тощо) і (або) суміжних прав (виконань музичних, літературних кінематографічних творів тощо, а також фонограм, відеограм), із зазначенням фінансового року (фінансових років), в якому (в яких) зібрано ці кошти;

5) у разі наявності нерозподілених і (або) розподілених, але невикладених правовласникам і (або) неперерахованих іншим організаціям колективного управління грошових коштів, — інформацію про причини і про заходи, здійснені організацією для пошуку та ідентифікації правовласників, яким має бути розподілено та виплачено такі кошти;

б) використання сум збору за управління, утриманих організацією, з обґрунтуванням та розрахунком цих сум, зокрема:

а) всі операційні та фінансові витрати, здійснені організацією за звітний фінансовий рік, у тому числі:

- операційні та фінансові витрати в частині безпосереднього колективного управління правами, з розподілом за категоріями прав, якими управляє організація. У разі якщо витрати є непрямими і такими, що не можуть бути віднесені до жодної з категорій прав, - з обґрунтуванням таких витрат;

- операційні та фінансові витрати, здійснені щодо інших, ніж колективне управління, послуг;

б) ресурси, що використовуються для покриття витрат;

в) розмір матеріального забезпечення, наданого особам, зазначеним у статтях 8 та 9 цього Закону, у звітному році;

г) вирахування, що здійснюються з доходу від прав чи інших надходжень, отриманих за вказані способи використання вказаних категорій об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, а також цілі таких вирахувань;»

12) у статті 12:

у назві статті слово «Види» замінити словом «Сфери»;

у частині першій:

у реченні першому слова «від свого імені та в інтересах правовласників» виключити;

пункт 1 викласти у такій редакції:

«1) укладають договори відповідно до статті 10¹- цього Закону »;

пункт 2 виключити, у зв'язку з чим, пункти 3-7 вважати пунктами 2-6;

у пункті 6 слова «передані їй в управління» замінити словами «передано організації в колективне управління»;

пункт 7 доповнити словом «організації»;
частину четверту викласти у такій редакції:

«4. Добровільне колективне управління може здійснюватися у будь-якій сфері збору з користувачів доходу від прав, розподілу зібраного доходу від прав і виплати часток доходу від прав (справедливої винагороди і (або) інших видів винагороди), окрім сфер, в яких передбачено обов'язкове колективне управління згідно частини шостої цієї статті.

У разі акредитації організації колективного управління у певній сфері розширеного колективного управління і після узгодження цією організацією тарифу відповідно до статті 20 цього Закону, інші організації колективного управління, які здійснювали добровільне колективне управління у даній сфері, зобов'язані припинити збір доходу від прав з користувачів, крім випадків, передбачених частиною дев'ятою статті 13 цього Закону.»;

частини п'яту-шосту викласти у такій редакції:

«5. Розширене колективне управління поширюється на всю територію України та здійснюється щодо майнових прав усіх правовласників відповідних категорій у сфері, щодо якої акредитовано організацію колективного управління, у тому числі тих правовласників, винагорода яких відповідно до цього Закону збирається і розподіляється через акредитовану організацію колективного управління, додатково акредитовану організацію колективного управління, незалежно від попередньо обраного такими правовласниками способу управління належними їм правами, за виключенням прав, вилучених правовласниками згідно частини третьої статті 14 цього Закону.

Організація колективного управління, акредитована у сфері розширеного колективного управління, здійснює відповідно до цього Закону збір з користувачів доходу від прав, розподіл зібраного доходу від прав і виплату належних часток доходу від прав відповідним правовласникам або перерахування часток доходу від прав іншим організаціям колективного управління в інтересах належних правовласників.

Розширене колективне управління здійснюється у таких сферах колективного управління:

1) право на справедливу винагороду і право на винагороду спільно для авторів і суб'єктів майнових прав, передбачених пунктом 1 частини першої статті 13 Закону України «Про авторське право і суміжні права» за публічне виконання музичних недраматичних творів з текстом і без тексту;

2) право на справедливу винагороду і право на винагороду спільно для авторів і суб'єктів майнових прав, передбачених пунктом 1 частини першої статті 13 Закону України «Про авторське право і суміжні права» за публічне сповіщення музичних недраматичних творів з текстом і без тексту;

3) право на справедливу винагороду спільно для виконавців і виробників фонограм за публічне виконання фонограм і зафіксованих у них виконань, опублікованих для використання з комерційною метою;

4) право на справедливу винагороду спільно для виконавців і виробників фонограм за публічне сповіщення фонограм і зафіксованих у них виконань, опублікованих для використання з комерційною метою;

5) право на справедливу винагороду і право на винагороду спільно для авторів, виконавців і суб'єктів майнових прав, передбачених пунктом 1 частини першої статті 13 Закону України «Про авторське право і суміжні права», за публічне демонстрування музичних кліпів;

6) право на справедливу винагороду і право на винагороду спільно для авторів, виконавців і суб'єктів майнових прав, передбачених пунктом 1 частини першої статті 13 Закону України «Про авторське право і суміжні права», за публічне сповіщення музичних кліпів.

Перелік визначених цією частиною сфер колективного управління, за якими здійснюється розширене колективне управління, є вичерпним.

За кожною сферою розширеного колективного управління визначається одна акредитована організація колективного управління.

6. Обов'язкове колективне управління поширюється на всю територію України та здійснюється щодо майнових прав усіх правовласників відповідних категорій у таких сферах колективного управління:

1) право слідування щодо творів мистецтва передбачених статтею 31 Закону України «Про авторське право і суміжні права»;

2) право на справедливу винагороду спільно для авторів, виконавців, виробників фонограм, виробників відеограм за ретрансляцію творів, виконань, фонограм, відеограм у складі програм організацій мовлення;

3) право на справедливу винагороду спільно для авторів і виконавців аудіовізуальних творів за публічне демонстрування аудіовізуальних творів, за винятком музичних кліпів;

4) право на справедливу винагороду спільно для авторів і виконавців аудіовізуальних творів за публічне сповіщення аудіовізуальних творів, за винятком музичних кліпів;

5) право на справедливу винагороду спільно для авторів за прокат примірників відповідно літературних творів або авторів і виконавців за прокат примірників музичних і аудіовізуальних творів і записаних виконань;

6) право на справедливу винагороду спільно для видавців і авторів за репрографічне відтворення творів та їх частин (уривків), з урахуванням частини дев'ятої цієї статті;

7) право на справедливу винагороду спільно для авторів, виконавців, виробників фонограм, виробників відеограм за відтворення в домашніх умовах і в особистих цілях (приватне копіювання) аудіовізуальних творів, а також творів, виконань, зафіксованих у фонограмах, відеограмах, з урахуванням частини дев'ятої цієї статті.

Перелік визначених цією частиною сфер колективного управління, за якими здійснюється обов'язкове колективне управління, є вичерпним.

За кожною сферою обов'язкового колективного управління, зазначеною відповідно у пунктах 1-5 цієї частини, комісією з акредитації організацій колективного управління визначається одна акредитована організація колективного управління.»;

доповнити частинами сьомою-дев'ятою такого змісту:

«7. При визначенні акредитованих організацій колективного управління у сферах, передбачених частиною п'ятою і пунктами 2-5 частини шостої цієї статті, комісія з акредитації організацій колективного управління зазначає в рішенні про акредитацію основну категорію або основний тип правовласників, в інтересах яких переважно здійснює діяльність така акредитована організація.

При визначенні додатково акредитованих організацій колективного управління у сферах, передбачених частиною п'ятою і пунктами 2-5 частини шостої цієї статті, комісія з акредитації визначає додатково акредитовану організацію (додатково акредитовані організації) колективного управління серед тих організацій, які подали заяву на додаткову акредитацію і представляють інтереси іншої категорії правовласників і (або) інших типів правовласників, ніж та категорія і (або) той тип правовласників, переважно в інтересах якої (яких) здійснює діяльність акредитована організація колективного управління.

При визначенні додатково акредитованих організацій колективного управління у сферах, передбачених пунктами 6 і 7 частини шостої цієї статті, комісія з акредитації визначає додатково акредитовану організацію (додатково акредитовані організації) колективного управління серед тих організацій, які подали заяву на додаткову акредитацію і представляють інтереси тих категорій правовласників або типів правовласників, для яких збираються відрахування державною установою, передбаченою частиною дев'ятою цієї статті.

Статус додатково акредитованої організації колективного управління не передбачає права самостійно здійснювати збір доходу від прав у сферах розширеного і обов'язкового колективного управління.

Додатково акредитовані організації колективного управління на підставі договорів про партнерство, укладених у відповідних сферах колективного

управління з акредитованими організаціями колективного управління або договору з державною установою, передбаченою частиною дев'ятою цієї статті, отримують частку від зібраного доходу від прав або частку державної субсидії на користь усіх правовласників категорії і (або) типу правовласників, в інтересах якої діють додатково акредитовані організації, з подальшим розподілом і виплатою таких грошових коштів на користь відповідних правовласників цієї категорії або цього типу чи перерахуванням організаціям колективного управління, які представляють таких правовласників.

8. Одну організацію колективного управління може бути акредитовано і (або) додатково акредитовано у різних сферах розширеного і (або) обов'язкового колективного управління. Строк повноважень акредитованої і (або) додатково акредитованої організації колективного управління, передбачений частиною чотирнадцятою статті 16 цього Закону, не може бути достроково припиненням за ініціативи, відповідно, акредитованої або додатково акредитованої організації.

9. У сферах обов'язкового колективного управління, передбачених пунктами 6 і 7 частини шостої цієї статті, користувачі сплачують відрахування до Українського культурного фонду.

Український культурний фонд здійснює збір, розподіл відрахувань і перерахування державних субсидій відповідно до статті 23 цього Закону.»;

13) у статті 13:

частини першу-третю викласти в такій редакції:

«1. Декларування правовласником майнових прав здійснюється з метою повідомлення про вид і обсяг прав, що належать правовласнику-декларанту, та ідентифікації об'єктів авторського права або суміжних прав, на які поширюються задекларовані майнові права.

2. При декларуванні майнових прав правовласник-декларант надає відомості (декларацію) про об'єкт авторського права або суміжного права, які дозволяють відрізнити цей об'єкт від інших об'єктів авторського права або суміжних прав, відомості про вид і обсяг, про частку власних майнових прав на цей об'єкт та відомості про відомих декларанту третіх осіб, які є або можуть також бути правовласниками щодо цього об'єкта.

3. Організації колективного управління ведуть облік об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, наданих їм в управління і мають право вимагати від правовласників документального підтвердження задекларованих відомостей про відповідні об'єкти.»;

у частині четвертій слова «організацією колективного управління» замінити словами «Установою»;

у частині шостій слова «об'єктів авторського права і (або) суміжних прав» замінити словами «майнових прав»;

частини цьому—дев'яту викласти у такій редакції:

«7. Організація колективного управління зобов'язана негайно призупинити виплату відповідних часток доходу від прав, нарахованих щодо об'єкта авторського права або суміжного права, і повідомити про це осіб, які задекларували майнові права на цей об'єкт, якщо організація отримала відомості, які не дають змоги відрізнити даний об'єкт від іншого об'єкта і (або) відомості про задекларовані майнові права, що надійшли до організації від різних правовласників стосовно одного і того самого об'єкта, містять суперечливу інформацію.

Повідомлення про виявлені невідповідності у отриманих організацією колективного управління відомостях надсилається всім особам, які задекларували майнові права на спірний об'єкт авторського права або суміжного права.

8. Організація колективного управління відновлює виплату часток доходу від прав, призупинену відповідно до частини сьомої цієї статті, виключно після надходження до цієї організації нових декларацій, передбачених частиною другою цієї статті, зміст яких усуває зазначені у частині сьомій цієї статті суперечності, або у разі отримання судового рішення, яке набрало законної сили та усуває суперечності щодо кола правовласників на спірний об'єкт авторського права або суміжного права.

9. Правовласники на підставі письмової заяви про вилучення майнових прав, поданої до організації колективного управління, мають невідчужуване та необмежуване право правомірно вилучати з колективного управління свої майнові права на відповідні об'єкти авторського права і (або) суміжних прав у визначеному правовласниками обсязі, що, зокрема, означає:

1) у випадку добровільного колективного управління — припинення повністю або частково договору про управління майновими правами на колективній основі і відповідних укладених організацією колективного управління договорів про надання повноважень на використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав у частині прав, зазначених у заяві;

2) у випадку розширеного колективного управління — припинення акредитованою організацією колективного управління дій зі збирання з користувачів доходу від прав (винагороди) за використання об'єктів авторського права або суміжного права, щодо якого дані правовласники мають право на одержання винагороди.

У зазначеній у цій частині заяві про вилучення майнових прав правовласники-заявники вказують документально підтверджені власні повноваження правовласників, з зазначенням виду майнових прав і частки їхніх прав, перелік відповідних об'єктів авторського права або суміжного права, власне ім'я або власну назву (найменування), контактний телефонний номер, електронну адресу, адресу для листування тощо і, якщо правовласник не є первинним суб'єктом авторського права або суміжного права, документально підтверджені правові підстави набуття правовласником

майнових прав (повноважень), зазначених у такій заяві. Форму заяви про вилучення майнових прав може бути затверджено Установою.

Вилучення майнових прав на відповідний об'єкт авторського права або суміжного права з колективного управління, майнові права на який, у тому числі право на справедливую винагороду щодо якого належать більше ніж одному правовласнику, здійснюється на підставі спільної заяви усіх правовласників таких прав.

Правовласники здійснюють майнові права, передбачені відповідно пунктом 1 частини першої статей 12, 40-42 Закону України «Про авторське право і суміжні права», вилучені ними з добровільного або розширеного колективного управління, на умовах статті 49 зазначеного Закону України шляхом надання таких майнових прав у добровільне колективне управління або надання повноваження (дозволу) третім особам на використання таких майнових прав.

10. У разі використання користувачами об'єктів авторського права або суміжного права, дії зі збирання винагороди щодо яких у сфері розширеного колективного управління припинено відповідно до частини дев'ятої цієї статті, користувачі зобов'язані на вимогу такого правовласника сплачувати належну йому винагороду відповідно до встановленого у відповідній сфері розширеного колективного управління тарифу шляхом укладання відповідного договору.

11. У разі отримання організацією колективного управління, акредитованою організацією колективного управління заяви про вилучення майнових прав відповідно до частини дев'ятої цієї статті, така організація зобов'язана наступного робочого дня розмістити таку заяву на своєму веб-сайті, що є публічною інформацією.

Якщо протягом 60 календарних днів після розміщення на власному веб-сайті заяви про припинення дій організація колективного управління, акредитована організація колективного управління отримає (отримуватиме) відомості від інших осіб, аніж правовласник-заявник, про наявність у цих осіб майнових прав, що зазначені у заяві про вилучення майнових прав, така організація зобов'язана протягом 2 робочих днів після дня отримання таких відомостей:

1) повідомляти правовласника-заявника про такі відомості, з зазначенням усіх наявних у організації відомостей про осіб, що надали такі відомості: імені або назви (найменування) кожної такої особи, контактного телефонного номеру особи, електронної адреси особи, адреси особи для листування тощо;

2) повідомляти осіб, що надали такі відомості (за наявності) про ім'я або назву (найменування) правовласника-заявника і про контактний телефонний номер, електронну адресу, адресу для листування правовласника-заявника тощо.

Якщо протягом 60 календарних днів після розміщення на власному веб-сайті заяви про вилучення майнових прав до організації колективного управління, до акредитованої організації колективного управління не надійдуть відомості від інших осіб, аніж правовласник-заявник, про наявність у цих осіб майнових прав, що зазначені у заяві про вилучення майнових прав, або якщо протягом 90 календарних днів після розміщення на власному веб-сайті заяви про припинення дій до такої організації не надійдуть відомості від зазначених інших осіб або правовласника-заявника про відсутність конфлікту інтересів або про відповідне судове рішення щодо прав, зазначених у заяві про вилучення майнових прав, така організація зобов'язана протягом наступного робочого дня розмістити на своєму веб-сайті інформацію про припинення організацією дій згідно цієї заяви, із зазначенням переліку об'єктів авторського права або суміжного права і обсягу майнових прав на ці об'єкти, що підлягають припиненню, імені або назви (найменування) правовласника-заявника, контактного телефонного номеру, електронної адреси, адреси для листування правовласника-заявника тощо і, за наявності, передбаченого цією частиною судового рішення.

Припинення акредитованою організацією колективного управління дій щодо об'єктів авторського права або суміжного права, що складають частину репертуару, яким управляє організація, не припиняє повноважень такої організації здійснювати колективне управління щодо майнових прав інших правовласників на дану частину репертуару.

Заяву про вилучення майнових прав може бути оскаржено до суду.

Відмову у вилученні майнових прав може бути оскаржено до суду.

Систематичне невиконання організацією колективного управління, акредитованою організацією у сфері розширеного колективного управління вимог належних правовласників про вилучення майнових прав є підставою для виключення такої організації з реєстру організацій колективного управління.»

у зв'язку з чим, частини десяту, одинадцяту вважати частинами відповідно дванадцятою, тринадцятою;

частину дванадцяту виключити;

у частині тринадцятій слово «доходів» замінити словом «доходу», слово «вилучення» замінити словами «припинення дій», слово «дев'ятій» замінити словом «десятій», слово «місяця» замінити словами «тридцяти календарних днів»;

14) у статті 14:

у назві статті після слова «Права» доповнити словами «і обов'язки»

у частині першій:

доповнити абзацом першим такого змісту:

«Організація колективного управління зобов'язана повідомити правовласника про умови членства в організації колективного управління та розмір збору за управління до початку укладання договору про управління майновими правами на колективній основі.»;

у пункті 2 частини першої слова «брати участь у діяльності» замінити словами «обирати і бути обраними до складу»;

у пункті 3 частини першої слова «організацій колективного управління» замінити словом «організації»;

частину другу викласти у такій редакції:

«2. Правовласники, які не є членами організації колективного управління, мають право:

1) отримувати від організації інформацію про управління їхніми майновими правами, про нараховану їм частку доходу від прав, а також про суми винагороди за управління, утриманої організацією;

2) отримувати належну їм частку доходу від прав (справедливу винагороду і (або) інші види винагороди);

3) звертатися до організації за допомогою засобів телекомунікації (телефон, електронна пошта, інші засоби зв'язку) і отримувати відповіді на свої звернення;

4) вилучати з колективного управління організацією майнові права у порядку, передбаченому статтею 13 цього Закону.»;

доповнити частинами третьою-п'ятою такого змісту:

«3. Правовласники, у тому числі такі, які уклали договір про управління майновими правами на колективній основі з організацією колективного управління, мають право на свій розсуд надавати дозвіл у межах сфер добровільного і розширеного колективного управління на некомерційне використання належних їм об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

Правовласники, які уклали з організацією колективного управління договір про управління майновими правами на колективній основі на об'єкт авторського права або суміжного права, не мають права на використання такого об'єкта чи розпоряджання майновими правами на такий об'єкт самостійно, крім некомерційного використання такого об'єкта і передання (відчуження) майнових прав на такий об'єкт.

4. У разі передання (відчуження) правовласником іншій особі майнових прав на об'єкт авторського права або суміжного права, попередньо переданих у колективне управління, правовласник зобов'язаний не пізніше 5 робочих днів після такого передання (відчуження) подати до організації колективного управління заяву про вилучення майнових прав, передбачену частиною дев'ятою статті 13 цього Закону, у якій зокрема має бути вказано дату передання (відчуження) і особу-набувача таких майнових прав.

5. Суб'єкти авторського права або суміжного права не мають права передавати у колективне управління відповідні види майнових прав на об'єкти авторського права або суміжного права, щодо яких діють попередньо укладені ліцензійні договори на ті самі види використання даних об'єктів до моменту припинення дії таких ліцензійних договорів.».

15) у статті 15:

у частині третій пункт 2 виключити;
у зв'язку з чим, пункти 3-7 вважати відповідно пунктами 2-6;

пункт 7 викласти у такій редакції:

«6) відомості про адресу веб-сайту організації.»;

абзац другий частині сьомої викласти в такій редакції:

«Юридична особа має право здійснювати функції з колективного управління з дня внесення її до Реєстру організацій колективного управління та виключно у сферах колективного управління, зазначених у реєстрі щодо цієї організації.»;

16) статтю 16 викласти у такій редакції:

«Стаття 16. Акредитація організацій колективного управління

1. Акредитація організацій колективного управління здійснюється постійно діючим колегіальним органом — комісією з акредитації організацій колективного управління (надалі — комісія з акредитації) на відкритому конкурсі у визначеному цим Законом порядку серед організацій, які внесено до реєстру організацій колективного управління.

Комісія з акредитації формується у складі шести осіб (членів комісії) шляхом призначення відповідно Установою, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення членів комісії по два члена комісії з акредитації від кожного зазначеного центрального органу виконавчої влади. Одним з членів комісії з акредитації та її головою призначається керівник Установи або його заступник.

Персональний склад комісії з акредитації затверджується рішенням керівника Установи на підставі призначення членів комісії від Установи та отримання Установою від інших органів державної влади, зазначених у цій частині, інформації про рішення цих органів про призначення відповідних членів комісії.

Строк повноважень членів комісії з акредитації становить 3 роки з дати їх затвердження рішенням керівника Установи у складі комісії з акредитації, крім випадків дострокового припинення повноважень члена комісії з акредитації органом державної влади, який призначав відповідного члена

комісії. Строк повноважень члена комісії з акредитації, призначеного відповідним органом влади на заміну члена комісії, повноваження якого було достроково припинено, припиняється одночасно з завершенням 3-річного строку повноважень складу комісії з акредитації.

Матеріально-технічне забезпечення діяльності комісії з акредитації здійснює НОІВ.

2. Голова комісії з акредитації (надалі — голова комісії) організовує роботу комісії, визначає дату, час і місце проведення засідання комісії, головує на засіданнях комісії, пропонує порядок денний засідань комісії. За відсутності голови комісії, його обов'язки виконує заступник голови комісії, який обирається членами комісії рейтинговим голосуванням.

За рішенням голови комісії, підготовку матеріалів для розгляду комісією з акредитації, ведення протоколу під час засідання комісії, підготовку проєктів рішень комісії та інших робочих документів комісії здійснює секретар комісії з акредитації (надалі — секретар комісії). Секретар комісії є працівником НОІВ.

Секретар комісії повідомляє членів комісії з акредитації про визначені головою комісії дату, час і місце засідання, надсилає членам комісії, Національному органу інтелектуальної власності та організаціям колективного управління інформацію в електронному або паперовому вигляді, відповідає за зберігання протоколів засідання комісії з акредитації.

Секретар комісії повідомляє організації колективного управління, що подали заяви про акредитацію і заяви про додаткову акредитацію, про дату, час і місце проведення засідання, на якому комісія з акредитації розглядає відповідні заяви організацій, не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дати зазначеного засідання комісії.

3. Члени комісії з акредитації мають право:

1) отримувати від голови комісії інформацію у сфері компетенції і діяльності комісії з акредитації;

2) брати участь у засіданнях комісії з акредитації та уносити пропозиції до порядку денного засідань;

3) брати участь у прийнятті рішень комісії з акредитації, як колегіального органу, шляхом голосування за рішення комісії на її засіданнях;

4) висловлювати окрему думку, оформлену в письмовому вигляді, щодо

рішень комісії з акредитації організацій колективного управління, яка подається не пізніше ніж через п'ять робочих днів після дати засідання комісії з акредитації, на якому було ухвалено відповідне рішення;

5) подати заяву про добровільне припинення членства в комісії з акредитації;

6) вчиняти інші дії відповідно до завдань та повноважень комісії з акредитації.

Члени комісії з акредитації зобов'язані:

1) брати участь у засіданнях комісії з акредитації без права делегування своїх повноважень щодо участі у засіданнях комісії та права голосу на засіданнях комісії іншим особам;

2) особисто ознайомлюватися, вивчати і перевіряти подані на відповідний конкурс заяви про акредитацію та заяви про додаткову акредитацію, додані до них відомості та документи;

3) не розголошувати інформацію, що стала їм відома у зв'язку з участю у роботі комісії, і не використовувати її у своїх інтересах або інтересах третіх осіб;

4) діяти, як член комісії, на засадах неупередженості, відсутності конфлікту інтересів.

4. Формою роботи комісії з акредитації є засідання. Засідання комісії з акредитації є правомочним, якщо у ньому беруть участь не менше п'яти членів комісії. Рішення з питань, що розглядаються на засіданнях комісії з акредитації, вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше, ніж чотири члени комісії, що представляють усі центральні органи виконавчої влади, передбачені абзацом 2 частини першої цієї статті.

Засідання комісії з акредитації можуть проводитися у режимі реального часу (он-лайн) з використанням відповідних технічних засобів, зокрема через мережу Інтернет.

Під час засідання комісії з акредитації ведеться протокол засідання комісії, який має бути підписано головуючим на засіданні комісії та членами комісії, що брали участь у засіданні комісії, у тому числі осіб, що брали участь у засіданні комісії в режимі відеоконференції. У разі участі окремих членів комісії з акредитації у голосуванні в режимі відеоконференції, цей факт фіксується у протоколі.

Комісія з акредитації на засіданні ухвалює рішення про затвердження критеріїв (показників) репрезентативності для передбачених цією статтею конкурсів, про затвердження форм заяв на акредитацію, на додаткову акредитацію відповідно до передбачених цією статтею конкурсів, про допуск або недопуск організації колективного управління на конкурс, про оголошення передбачених цією статтею конкурсів, про визначення дати початку строку подання заяв на відповідний конкурс, про визначення на відкритому конкурсі на підставі заяв допущених до конкурсу організацій колективного управління та інших відомостей акредитованої організації колективного управління або рішення про відмову у визначенні організації акредитованою організацією колективного управління, про визначення додатково акредитованої організації колективного управління або рішення про відмову у визначенні організації додатково акредитованою організацією колективного управління, вчиняє інші дії та ухвалює інші рішення на виконання завдань, визначених законом.

5. Критеріями репрезентативності, що є обов'язковими для включення комісією з акредитації до переліків критеріїв (показників) репрезентативності організації колективного управління для конкурсу у всіх визначених цим Законом сферах розширеного і обов'язкового колективного управління, є наявність у організації колективного управління, що подала документи на конкурс:

1) договорів про управління майновими правами на колективній основі з істотною кількістю відповідної категорії правовласників-резидентів і договорів з іншими організаціями колективного управління, внесеними до реєстру організацій колективного управління згідно цього Закону, на відповідні способи використання об'єктів авторського права або суміжних прав (види прав), що фактично використовуються в Україні;

2) істотної кількості договорів з іноземними організаціями колективного управління щодо відповідної категорії правовласників-нерезидентів на відповідні способи використання об'єктів авторського права або суміжних прав (види прав), що фактично використовуються в Україні.

Комісія з акредитації для конкурсу у кожній зі сфер колективного управління має право встановлювати додаткові критерії репрезентативності, які не повинні суперечити передбаченим цією частиною обов'язковим критеріям репрезентативності.

6. На підставі рішень комісії з акредитації, Установа протягом 3 робочих

днів розміщує на своєму офіційному веб-сайті повідомлення про рішення комісії про оголошення конкурсу на визначення акредитованої організацій колективного управління, про затвердження комісією критеріїв (показників) репрезентативності для конкурсу у відповідній сфері колективного управління, про затвердження форми заяви про акредитацію і, у відповідних сферах колективного управління, про затвердження форми заяви про додаткову акредитацію, про дату початку строку подання заяв про акредитацію на конкурс та інші відомості.

Заяви про акредитацію і, у відповідних сферах колективного управління, заяви про додаткову акредитацію подаються організаціями колективного управління на конкурс до комісії з акредитації через Установу. Строк подання заяв на конкурс про акредитацію і, у відповідних сферах колективного управління, заяви про додаткову акредитацію становить 30 календарних днів з дати початку подання заяв про акредитацію, заяв про додаткову акредитацію, визначеної комісією з акредитації і зазначеної у повідомленні Установи.

Подані організаціями колективного управління до комісії з акредитації заяви про акредитацію, заяви про додаткову акредитацію, додані до них документи і відомості поверненню не підлягають, передаються на розгляд комісії і зберігаються у секретаря комісії з акредитації.

7. Участь у конкурсі на визначення акредитованої організації колективного управління, зокрема щодо додаткової акредитації відповідно до цього Закону, має право брати організація колективного управління, що відповідає кожній з таких умов:

1) організація перебуває у реєстрі організацій колективного управління щонайменше 2 роки;

2) організація подала до Установи передбачені частиною другою статті 11 цього Закону акти перевірки НОІВ (акт перевірки НОІВ) за останні два роки перебування у реєстрі організацій колективного управління;

3) сфера діяльності організації, зазначена в реєстрі організацій колективного управління, відповідає сфері акредитації;

4) сфера акредитації відповідає категорії правовласників і типу правовласників, якими створено (засновано) цю організацію;

5) організація здійснює діяльність на всій території України, у більшості областей має відокремлені підрозділи або осіб, які на підставі договору з організацією уповноважені вести від її імені переговори з укладення договорів

у сфері колективного управління майновими правами;

6) керівник організації має не менш ніж 2-річний досвід роботи у сфері авторського права чи суміжних прав, що підтверджено документально;

7) організація має матеріально-технічне та програмне забезпечення, що необхідні для здійснення функцій колективного управління, зокрема забезпечують ідентифікацію об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, облік та ідентифікацію правовласників, можливість розподілу зібраного доходу від прав;

8) організація має у володінні або користуванні приміщення, необхідне для розміщення персоналу, обладнання та виконання функцій колективного управління.

8. Організація колективного управління для участі у конкурсі на визначення акредитованої організації колективного управління, подає до комісії з акредитації заяву про акредитацію і (або), відповідно до цього Закону, заяву про додаткову акредитацію за встановленими комісією формами, в яких зазначається сфера розширеного або обов'язкового колективного управління, щодо якої подано ці заяви. Заява про акредитацію, заява про додаткову акредитацію підписуються керівником відповідної організації колективного управління.

До заяви про акредитацію, до заяви про додаткову акредитацію організації колективного управління додаються:

1) список правовласників, з якими організацією укладено договори управління майновими правами на колективній основі, із зазначенням належних їм прав щодо об'єктів авторського права і (або) суміжних прав у сфері, згідно якої подається заява;

2) відомості про виключно одну (основну) категорію і виключно один (основний) тип правовласників, в інтересах яких організація переважно здійснює діяльність;

3) наявні в організації відомості про фактичну кількість використання на території України об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, щодо яких організація уклала договори з правовласниками, разом з підтвердними документами;

4) копії договорів, укладених організацією з організаціями колективного управління, у тому числі, іноземними, які управляють майновими правами у сфері, щодо якої подається заява;

5) відомості про членство у міжнародних об'єднаннях організацій колективного управління у сфері, згідно якої подається заява;

6) відомості про відокремлені підрозділи організації або осіб, які на підставі договору з організацією уповноважені вести від її імені переговори щодо укладення договорів у сфері колективного управління майновими правами;

7) відомості, що підтверджують право власності організації на приміщення або право користування приміщенням;

8) відомості про матеріально-технічне забезпечення організації;

9) відомості про кваліфікований персонал організації;

10) акт щорічної перевірки НОІВ за попередній рік діяльності організації колективного управління.

Організація колективного управління має право додатково подати до комісії з акредитації інші документи і (або) відомості на розсуд організації.

Документи, що додаються до заяви про акредитацію, до заяви про додаткову акредитацію, засвідчуються в установленому законодавством порядку. Відповідальність за достовірність поданих відомостей та документів і зазначеної в них інформації несе керівник організації колективного управління, який підписав заяву про акредитацію, заяву про додаткову акредитацію відповідно.

Документи, подані до комісії з акредитації, поверненню не підлягають і залишаються в Установі.

9. На підставі визначення відповідності поданих організацією колективного управління документів та відомостей умовам, зазначеним у частині восьмій цієї статті, комісія з акредитації ухвалює рішення про допуск або недопуск організації на конкурс на визначення акредитованої організації, додатково акредитованої організації колективного управління.

Організації колективного управління, акредитацію, додаткову акредитацію яких комісією з акредитації було скасовано, до найближчого конкурсу в даній скасованій сфері акредитації не допускаються.

10. Представники організацій колективного управління, допущених до конкурсу, мають право бути присутніми на засіданнях комісії з акредитації, на яких комісія ухвалює рішення про акредитацію організації колективного управління або про відмову у визначенні організації акредитованою організацією колективного управління, рішення про додаткову акредитацію організації колективного управління або про відмову у визначенні організації

додатково акредитованою організацією колективного управління, і можуть надавати пояснення щодо поданих ними заяв та відомостей.

Засідання комісії з акредитації, на яких комісія ухвалює рішення про акредитацію організації колективного управління, рішення про додаткову акредитацію організації колективного управління, є відкритими, що означає право громадських об'єднань, асоціацій, творчих спілок, що представляють правовласників, бути присутніми в особі їх представників на таких засіданнях комісії без права виступу і голосування на засіданні комісії, за умови попередньої реєстрації, яка розпочинається за два робочі дні до дати проведення засідання комісії і триває 24 години в режимі он-лайн за посиланням, що розміщується на веб-сайті Установи.

11. Комісія з акредитації на відкритому конкурсі серед допущених на конкурс організацій колективного управління визначає у передбачених цим Законом сферах акредитовані організації колективного управління, додатково акредитовані організації колективного управління на підставі оцінки комісією показників відповідно до затверджених комісією для кожної акредитації критеріїв репрезентативності допущених на конкурс організацій, підтверджених документально відомостей щодо досвіду діяльності кожної з таких організацій у сфері колективного управління, зокрема, кваліфікації провідних працівників цих організацій, відомостей про дотримання або недотримання кожною такою організацією передбачених частиною другою статті 5 цього Закону принципів діяльності організацій колективного управління та інших правомірно набутих комісією з акредитації відомостей про ці організації, що мають істотне значення для акредитації, для додаткової акредитації належних організацій у відповідних сферах колективного управління.

Для належних сфер колективного управління, враховується показник використання в Україні відповідної категорії об'єктів авторського права і (або) суміжних прав за попередній календарний рік. Цей показник може визначатися у належних сферах колективного управління частотою сповіщення наявних у каталозі організації, що бере участь у конкурсі, об'єктів авторського права і (або) суміжних прав у національному теле- і радіоефірі, з урахуванням територіальної категорії мовлення. Частота сповіщення визначається на підставі звітів телерадіоорганізацій про використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав за попередній календарний рік, поданих Установі.

Відкриті конкурси на визначення додатково акредитованої організації (додатково акредитованих організацій) колективного управління у кожній з передбачених цим Законом сфері колективного управління комісією з акредитації проводяться не пізніше 60 календарних днів після визначення у кожній такій сфері акредитованої організації колективного управління.

У разі, якщо на конкурс на визначення акредитованої організації колективного управління комісією з акредитації допущено лише одну організацію з числа організацій, що подали заяву про акредитацію на даний конкурс, комісія розглядає заяву про акредитацію цієї організації, документи та інші відомості за правилами оцінки показників, встановлених абзацом першим цієї частини.

У разі, якщо на конкурс на визначення додатково акредитованої організації колективного управління комісією з акредитації допущено лише одну організацію з числа організацій, що подали заяву про додаткову акредитацію на даний конкурс, комісія розглядає заяву про акредитацію цієї організації, документи та інші відомості за правилами оцінки показників, встановлених абзацом першим цієї частини.

За результатами розгляду на конкурсі поданих організаціями колективного управління заяв про акредитацію і, у передбачених цим Законом сферах, заяв про додаткову акредитацію, а також відповідних відомостей і документів, комісія з акредитації ухвалює для сфери, в якій проводився конкурс на акредитацію, рішення про акредитацію організації колективного управління або рішення про відмову у визначенні організації акредитованою організацією колективного управління; рішення у передбачених цим Законом сферах про додаткову акредитацію організації колективного управління або рішення про відмову у визначенні організації додатково акредитованою організацією колективного управління.

У разі, якщо на оголошеному конкурсі у сфері колективного управління до комісії з акредитації не надійшло заяв про акредитацію від жодної організації колективного управління або якщо, у результаті розгляду на конкурсі заяв про акредитацію, комісія не визначила жодну організацію колективного управління акредитованою в цій сфері, комісія приймає рішення про визнання конкурсу на акредитацію у даній сфері колективного управління таким, що не відбувся. Якщо конкурс на акредитацію у передбачених цим Законом сферах колективного управління комісією визнано таким, що не відбувся, комісія не розглядає заяв про додаткову акредитацію, поданих на відповідний конкурс.

У разі, якщо на конкурсі на акредитацію у передбачених цим Законом сферах колективного управління комісія з акредитації прийняла рішення про

визначення акредитованої організації колективного управління, але на відповідний конкурс до комісії не надійшло заяв про додаткову акредитацію від жодної організації колективного управління або, якщо в результаті розгляду на конкурсі заяв про додаткову акредитацію, комісія не визначила жодну додатково акредитовану організацію колективного управління, комісія приймає рішення про визнання додаткової акредитації такою, що не відбулася. Визначена на такому конкурсі акредитована організація колективного управління зобов'язана здійснювати функції додатково акредитованої організації у сфері своєї акредитації.

Виконання акредитованою організацією колективного управління функцій додатково акредитованої організації припиняється з моменту визначення комісією з акредитації додатково акредитованої організації колективного управління за результатами конкурсу на додаткову акредитацію.

12. Рішення комісії з акредитації про акредитацію організації колективного управління має містити дату відповідного рішення, реквізити заяви про акредитацію організації колективного управління, яку визначено акредитованою, висновок про відповідність заяви про акредитацію та поданих до неї відомостей вимогам цього Закону, відомості про показники, якими обґрунтовано рішення про акредитацію організації колективного управління, резолютивну частину про визначення організації акредитованою організацією колективного управління, строк дії акредитації; окрему думку члена комісії (за наявності).

Рішення комісії з акредитації про додаткову акредитацію організації колективного управління має містити: дату відповідного рішення, реквізити заяви про додаткову акредитацію організації колективного управління, яку визначено додатково акредитованою, висновок про відповідність заяви про додаткову акредитацію та поданих до неї відомостей вимогам цього Закону, відомості про показники, якими обґрунтовано рішення про додаткову акредитацію організації колективного управління, резолютивну частину про визначення організації додатково акредитованою організацією колективного управління, строк дії акредитації; окрему думку члена комісії (за наявності).

Рішення комісії з акредитації про відмову у визначенні організації акредитованою організацію колективного управління має містити: дату відповідного рішення, реквізити заяви про акредитацію організації колективного управління, підстави для рішення про відмову в акредитації організації колективного управління, резолютивну частину про відмову у

визначенні організації акредитованою організацією колективного управління; окрему думку члена комісії (за наявності).

Рішення комісії з акредитації про відмову у визначенні організації додатково акредитованою організацією колективного управління має містити: дату відповідного рішення, реквізити заяви про акредитацію організації колективного управління, підстави для рішення про відмову в акредитації організації колективного управління, резолютивну частину про відмову у визначенні організації акредитованою організацією колективного управління; окрему думку члена комісії (за наявності).

Прийняте комісією з акредитації рішення про акредитацію, про додаткову акредитацію організації колективного управління, про відмову в акредитації, про відмову у додатковій акредитації організації колективного управління може бути оскаржене в судовому порядку організаціями колективного управління, що брали участь у відповідному конкурсі на акредитацію. У такому разі, відповідачем є комісія з акредитації.

13. За результатами конкурсу, Установа розміщує на своєму веб-сайті прийняті рішення комісії з акредитації та надсилає відповідні рішення організаціям колективного управління, що брали участь в конкурсі на акредитацію.

Інформація про акредитацію організації колективного управління, інформація про додаткову акредитацію організації колективного управління у передбачених цим Законом сферах колективного управління на підставі рішень комісії з акредитації вноситься Установою до реєстру організацій колективного управління не пізніше 3 робочих днів після прийняття відповідного рішення комісії.

14. Строк акредитації організації колективного управління становить 3 роки з дня прийняття рішення комісії з акредитації про акредитацію організації колективного управління, крім визначених цим Законом випадків дострокового скасування акредитації організації колективного управління.

Строк додаткової акредитації організації колективного управління у відповідній сфері колективного управління дорівнює періоду чинності повноважень акредитованої організації колективного управління у такій сфері.

За 4 місяці до закінчення поточного строку акредитації організації колективного управління, комісія з акредитації оголошує новий відкритий конкурс на акредитацію і, у передбачених цим Законом випадках, конкурс на додаткову акредитацію у відповідній сфері колективного управління.

15. Діяльність організації колективного управління, акредитація і (або) додаткова акредитація якої завершилася відповідно до частини чотирнадцятої цієї статті і яку не було акредитовано, додатково акредитовано на новий термін, здійснюється в порядку, передбаченому частинами третьою, четвертою, десятою, одинадцятую статті 19 цього Закону.»;

17) статтю 17 викласти у такій редакції:

«Стаття 17. Реєстр організацій колективного управління

1. Порядок ведення реєстру організацій колективного управління (надалі — «Реєстр») та форма витягу з нього затверджуються Установою.

Установа вносить до Реєстру зокрема відомості та зміни до них про:

- 1) найменування організації колективного управління;
- 2) місцезнаходження організації колективного управління;
- 3) сфери діяльності організації колективного управління відповідно до статуту;
- 4) назву та персональний склад органів управління організації колективного управління відповідно до статуту;
- 5) акредитацію, про додаткову акредитацію організації колективного управління (зокрема, про початок та закінчення строку акредитації, додаткової акредитації);
- 6) скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління;
- 7) рішення загальних зборів організації колективного управління про припинення організації;
- 8) рішення Установи про ліквідацію організації колективного управління.

У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, організація колективного управління протягом 10 робочих днів з дня виникнення такої підстави подає до Установи заяву про внесення змін разом з підтвердними документами або їх нотаріально засвідченими копіями.

2. На вимогу організації колективного управління, Установа надає витяг з Реєстру протягом 3 робочих днів з дня надходження відповідної заяви.

Установа здійснює ведення Реєстру, вносить відомості та надає витяги з Реєстру безоплатно.

3. Установа є держателем та адміністратором і забезпечує ведення Реєстру, до якого постійно забезпечується вільний доступ. Технічне забезпечення функціонування Реєстру здійснює Установа.

Майнові права інтелектуальної власності на Реєстр належать Установі.».

18) статтю 18 викласти у такій редакції:

«Стаття 18. Припинення організації колективного управління

1. Організацію колективного управління може бути припинено:

- 1) за рішенням загальних зборів організації колективного управління про припинення організації;
- 2) за рішенням Установи про ліквідацію організації колективного управління;
- 3) на підставі рішення суду.

Порядок припинення організації колективного управління визначається чинним законодавством, з врахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Припинення акредитованої, додатково акредитованої організації колективного управління здійснюється після подання такою організацією рішення загальних зборів про скасування акредитації, додаткової акредитації організації і його розгляду комісією з акредитації відповідно до статті 19 цього Закону.

2. Рішення загальних зборів організації колективного управління про припинення організації надсилається до НОІВ протягом 3 робочих днів з дати його прийняття. Якщо дана організація колективного управління є акредитованою і (або) додатково акредитованою організацією, таке рішення загальних зборів протягом 3 робочих днів з дати його прийняття також надсилається до комісії з акредитації.

Протягом 10 робочих днів з дати отримання рішення загальних зборів організації колективного управління про її припинення, НОІВ ухвалює рішення про проведення позапланової перевірки НОІВ зазначеної організації колективного управління, у порядку, визначеному частинами третьою, п'ятою-десятою статті 25 цього Закону.

НОІВ здійснює позапланову перевірку організації колективного управління протягом 30 календарних днів з дати отримання рішення загальних зборів організації колективного управління і подає організації колективного управління акт перевірки, який зокрема має містити відомості за період з початку поточного року по дату завершення перевірки про:

- 1) загальну суму грошових коштів, наявних в організації на дату завершення перевірки;
- 2) загальну суму грошових коштів, виплачених організацією правовласникам і перерахованих іншим організаціям колективного управління;
- 3) загальну суму грошових коштів, використаних організацією на інші цілі, ніж передбачено пунктами 1 і 2 цього пункту;
- 4) загальну суму нерозподілених грошових коштів;

5) загальну суму розподілених, але невикладених правовласникам і (або) неперерахованих іншим організаціям колективного управління грошових коштів;

6) у разі наявності нерозподілених і (або) розподілених, але невикладених і (або) перерахованих грошових коштів — інформацію про причини і про заходи, здійснені організацією;

7) відомості про наявність у організації звітів користувачів щодо зібраного протягом періоду доходу від прав, а також щодо нерозподілених і (або) невикладених, неперерахованих грошових коштів (часток доходу від прав);

8) інші відомості, необхідність перевірки яких визначено НОІВ.

У разі встановлення за результатами позапланової перевірки дотримання організацією колективного управління законодавства або у разі подання цією організацією належних звіту і підтверджуючих документів про виконання виданого НОІВ припису про усунення порушень законодавства, а також у разі видання НОІВ рішення, передбаченого частиною третьою цієї статті, після отримання від організації колективного управління відомостей про виконання такого рішення, НОІВ подає до Установи висновок про можливість виключення з реєстру організацій колективного управління відповідно до рішення загальних зборів даної організації. Копію висновку НОІВ надсилає відповідній організації колективного управління.

3. У разі прийняття рішення загальних зборів організації колективного управління, що здійснює виключно добровільне колективне управління, про припинення організації шляхом ліквідації, організація протягом 45 календарних днів має вчинити дії з припинення усіх договорів з користувачами, розподілити та виплатити і (або) перерахувати отриманий дохід від прав. Суми грошових коштів, що залишилися в організації колективного управління після виплати і (або) перерахування отриманого доходу від прав (у випадку наявності), така організація зобов'язана перерахувати згідно відповідного рішення НОІВ іншій організації (іншим організаціям) колективного управління.

Організація колективного управління, що ліквідується, надає зазначеній (зазначеним) НОІВ організації (організаціям) відомості про:

1) договори з користувачами, припинені у зв'язку з ліквідацією організації;

2) договори з користувачами, які є чинними, з зазначенням реквізитів, строку дії чинних договорів, місцезнаходження юридичних осіб, якими ці договори укладено (прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання фізичної особи-підприємця), номерів контактних телефонів, а також інших відомостей, необхідних для подальшого розподілу доходу від прав згідно із законодавством у сфері авторського права і (або) суміжних прав.

Передбачені у цій частині відомості засвідчуються підписом посадової особи організації, що ліквідується.

4. У разі невиконання організацією припису НОІВ про усунення порушень законодавства, виданого за результатами позапланової перевірки щодо рішення загальних зборів про припинення організації колективного управління відповідно до частини другої цієї статті, НОІВ повідомляє Установу про продовження вчинення організацією порушення, зазначеного у такому приписі, що є підставою для прийняття Установою рішення про ліквідацію такої організації колективного управління.

У разі прийняття Установою рішення про ліквідацію організації колективного управління відповідно до абзацу першого цієї частини або відповідно до статті 25 цього Закону, Установа призначає тимчасового адміністратора для проведення ліквідації відповідної організації колективного управління.

5. Тимчасовим адміністратором може бути призначено фізичну особу, яка має високі професійні та моральні якості, бездоганну ділову репутацію, повну вищу освіту в галузі економіки, фінансів чи права (не нижче кваліфікаційного рівня «спеціаліст») і професійний досвід у сфері авторського права і суміжних прав, необхідний для виконання завдань з ліквідації організації колективного управління.

Тимчасовим адміністратором не може бути особа, яка:

- 1) є членом організації колективного управління, що ліквідується;
- 2) є правовласником, в інтересах якого здійснювала збір доходу від прав організація, що ліквідується;
- 3) має судимість, не погашену і не зняту у встановленому законом порядку, або якій повідомлено про підозру у вчиненні нею кримінального правопорушення;
- 4) має конфлікт інтересів з організацією колективного управління, що ліквідується, або з основною категорією чи основним типом правовласників, в інтересах яких переважно діє ця організація.

Установа зобов'язана переконатися у відсутності конфлікту інтересів кандидата на призначення тимчасовим адміністратором. НОІВ може розробляти критерії для визначення конфлікту інтересів тимчасового адміністратора. У разі виявлення обставин, що становлять конфлікт інтересів, після призначення тимчасового адміністратора, Установа зобов'язана негайно припинити повноваження такої особи і протягом 10 календарних днів призначити нового тимчасового адміністратора.

6. Тимчасовий адміністратор організації колективного управління зобов'язаний:

1) не використовувати самостійно майнові права, якими управляє організація, у своїх інтересах або в інтересах третіх осіб;

2) не розголошувати банківську таємницю, інформацію, що становить комерційну таємницю, персональні дані та іншу службову інформацію.

Оплата діяльності тимчасового адміністратора здійснюється НОІВ відповідно до умов укладеного між НОІВ і тимчасовим адміністратором контракту.

Тимчасовий адміністратор у своїй діяльності з управління організацією колективного управління, що ліквідується, підзвітний НОІВ і Установі в межах їх відповідних повноважень, визначених цим Законом.

7. З моменту призначення Установою тимчасового адміністратора, до нього переходять усі повноваження адміністративного органу організації колективного управління, а також наступні повноваження її виконавчого і наглядового органів:

1) повноваження виконавчого органу:

а) розроблення і затвердження річних кошторисів витрат, структури і штатного розкладу організації колективного управління;

б) припинення відокремлених підрозділів організації колективного управління;

в) прийняття рішень щодо використання незапитаних коштів на підставі загальних правил, затверджених загальними зборами;

г) скликання чергових загальних зборів та, за рішенням наглядового органу, позачергових загальних зборів і забезпечення їх проведення ;

г) прийняття рішень щодо спірних питань з вилучення правовласниками майнових прав;

2) повноваження наглядового органу:

а) схвалення господарських зобов'язань організації колективного управління із закупівлі робіт, послуг та майна на суму, що становить більше 10 відсотків вартості активів організації колективного управління;

б) проведення перевірки фінансової діяльності організації колективного управління;

в) прийняття рішення про скликання позачергових загальних зборів;;

г) підготовка пропозицій щодо порядку денного загальних зборів, а також пропозицій щодо включення до порядку денного питань, які надійшли у вигляді пропозицій від членів організації колективного управління;

г) внесення пропозицій щодо фінансової та господарської діяльності організації колективного управління;

д) розгляд в обов'язковому порядку приписів НОІВ, прийняття відповідних рішень за результатами такого розгляду і їх оприлюднення на веб-сайті організації.

З моменту призначення тимчасового адміністратора, виконавчий і адміністративний органи організації колективного управління припиняють свої повноваження, з відповідними працівниками даної організації припиняються трудові відносини. Повноваження наглядового органу організації колективного управління, що не перейшли до тимчасового адміністратора, залишаються за наглядовим органом організації.

Тимчасовий адміністратор діє від імені відповідної організації колективного управління та має власну печатку.

8. Протягом 30 календарних днів моменту призначення Установою тимчасового адміністратора, тимчасовий адміністратор розробляє та подає на затвердження НОІВ план ліквідації організації колективного управління на основі справедливого, законного і збалансованого врегулювання інтересів правовласників, на користь яких організацією колективного управління було зібрано дохід від прав.

Після затвердження рішення НОІВ плану ліквідації організації колективного управління, діяльність організації і тимчасового адміністратора здійснюються на підставі і на виконання затвердженого плану ліквідації організації. До затвердженого плану ліквідації організації колективного управління рішенням НОІВ можуть вноситися зміни.

9. На підставі звіту тимчасового адміністратора про виконання плану ліквідації організації, НОІВ подає до Установи висновок про можливість виключення відповідної організації з реєстру організацій колективного управління. Копію висновку НОІВ надсилає відповідній організації колективного управління.

10. Внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань запису про державну реєстрацію припинення організації колективного управління здійснюється на підставі наданого Установою витягу про виключення організації з реєстру організацій колективного управління.».

19) статтю 19 викласти у такій редакції:

«Стаття 19. Скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління

1. Акредитацію, додаткову акредитацію організації колективного управління може бути скасовано комісією з акредитації на підставі:

1) рішення загальних зборів організації про скасування акредитації, додаткової акредитації організації або про припинення організації шляхом ліквідації;

2) висновку НОІВ про наявність системних порушень або висновку НОІВ про зменшення рівня репрезентативності акредитованої, додатково акредитованої організації;

3) виявлення недостовірних відомостей у документах, поданих організацією для акредитації, додаткової акредитації організації;

4) рішення суду.

2. Рішення загальних зборів організації колективного управління про скасування акредитації, додаткової акредитації організації або про припинення організації шляхом ліквідації протягом 3 робочих днів з дати його прийняття надсилається до НОІВ і комісії з акредитації.

Протягом 10 робочих днів з дати отримання рішення загальних зборів організації колективного управління про скасування акредитації, додаткової акредитації організації або про припинення організації шляхом ліквідації, НОІВ ухвалює рішення про проведення позапланової перевірки НОІВ зазначеної організації колективного управління у порядку, визначеному частинами третьою, п'ятою-десятою статті 25 цього Закону.

3. У випадках, передбачених цим Законом, НОІВ здійснює позапланову перевірку організації колективного управління у строк і в обсязі, передбачені частиною другою статті 18 цього Закону, щодо рішення загальних зборів організації колективного управління про припинення організації. НОІВ протягом 5 робочих днів надсилає копії акту позапланової перевірки до даної організації колективного управління, до Установи і до комісії з акредитації.

4. У разі невиконання організацією колективного управління припису НОІВ про усунення порушень законодавства, виданого за результатами проведеної у передбачених цим Законом випадках позапланової перевірки, НОІВ повідомляє Установу про продовження вчинення організацією порушення, зазначеного у такому приписі, і надсилає Установі копії акту перевірки організації, акту позапланової перевірки організації, що є підставою для прийняття Установою рішення про призначення тимчасового адміністратора згідно умов, передбачених частинами п'ятою-сьомою статті 18 цього Закону.

5. Правовласники, користувачі, організації колективного управління за результатами розгляду попередньо поданих до НОІВ скарг зазначених осіб, мають право подати до НОІВ заяву про наявність системних порушень у діяльності акредитованої або додатково акредитованої організації колективного управління.

Порушення у діяльності відповідно акредитованої, додатково акредитованої організації колективного управління вважаються систематичними, якщо організація систематично здійснює одне й те ж істотне та інше порушення або неодноразово здійснює різні порушення чинного законодавства.

Істотними порушеннями у діяльності акредитованої і (або) додатково акредитованої організації колективного управління є:

1) неукладання договорів з усіма організаціями, які Установою внесено до реєстру організацій колективного управління, діяльність яких поширюється на категорію (категорії) або тип (типи) правовласників щодо сфери акредитації організації;

2) укладання акредитованою організацією договорів з користувачами згідно пунктів 2, 3 частини першої статті 10¹ цього Закону:

а) з недотриманням тарифів для сплати користувачами доходу від прав відповідно до частини другої статті 20 цього Закону;

б) згідно яких необґрунтовано відсутня вимога про надання користувачами звітів або відомостей про джерело поширення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав відповідно до частини четвертої статті 20 цього Закону;

3) здійснення розподілу доходу від прав з порушенням прав окремих категорій правовласників або типів правовласників;

4) здійснення перерахування часток доходу від прав іншим організаціям колективного управління з порушенням строків, передбачених договорами з такими організаціями, укладеними відповідно до пунктів 4-6 частини першої статті 10¹ цього Закону;

5) ненадання іншим організаціям колективного управління, з якими укладено договори відповідно до пунктів 4-6 частини першої статті 10¹ цього Закону, належних і об'єктивних даних згідно частини сьомої статті 21 цього Закону, на основі яких здійснювався розподіл доходу від прав належним категоріям правовласників або типам правовласників.

НОІВ розглядає заяву про наявність системних порушень і надає заявнику вмотивований висновок. Висновок НОІВ про відсутність системних порушень у діяльності акредитованої або додатково акредитованої організації колективного управління чи відмова НОІВ у наданні передбаченого цією частиною висновку можуть бути оскаржені особою-заявником до комісії з акредитації або до суду.

За результатами розгляду отриманих НОІВ скарг на діяльність акредитованої організації колективного управління, НОІВ має право самостійно видавати висновок про наявність системних порушень у діяльності відповідної акредитованої, додатково акредитованої організації колективного управління, який надсилається НОІВ до комісії з акредитації і до даної організації.

6. Правовласники і організації колективного управління мають право подавати до НОІВ заяву про надання висновку НОІВ про рівень репрезентативності акредитованої або додатково акредитованої організації колективного управління, діяльність якої стосується майнових інтересів

заявників, разом з інформацією про відомі їм обставини зміни рівня репрезентативності даної організації у відповідній сфері акредитації або додаткової акредитації.

У разі встановлення у передбаченому цією частиною висновку НОІВ факту зменшення рівня репрезентативності акредитованої, додатково акредитованої організації у відповідній сфері акредитації, додаткової акредитації більш ніж на третину від рівня репрезентативності такої організації на момент її акредитації, додаткової акредитації, такий висновок надсилається НОІВ до комісії з акредитації і відповідній акредитованій, додатково акредитованій організації.

7. У разі надходження до комісії з акредитації документів, передбачених частинами першою, шостою цієї статті, голова комісії з акредитації упродовж 10 робочих днів призначає дату і час засідання комісії з акредитації з розгляду таких документів. Відповідні документи (або їх копії) надсилаються в письмовому або електронному вигляді всім членам комісії з акредитації, НОІВ, акредитованій, додатково акредитованій організації для ознайомлення.

Відкрите засідання комісії з акредитації для розгляду поданих до комісії документів проводиться не раніше 30 та не пізніше 45 календарних днів з дати отримання відповідних документів головою комісії з акредитації. За рішенням членів комісії з акредитації засідання може проводитись в дистанційній формі з забезпеченням участі в засіданні всіх належних осіб за допомогою електронного зв'язку.

За результатами засідання комісія з акредитації приймає рішення про скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління або про відмову у скасуванні відповідної акредитації, додаткової акредитації, крім підстав, передбачених пунктами 1 і 4 частини першої цієї статті. Засвідчена копія рішення комісії з акредитації надсилається організації колективного управління, стосовно якої прийнято дане рішення, наступного робочого дня після дати прийняття такого рішення.

У день прийняття рішення комісії з акредитації про скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління, до реєстру організацій колективного управління вносяться відповідні зміни. Інформація про скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління опубліковується на офіційному веб-сайті Установи.

Рішення комісії з акредитації про скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління або про відмову у скасуванні відповідної акредитації, додаткової акредитації, може бути оскаржено в судовому порядку. У такому разі, відповідачем є комісія з акредитації.

8. У разі скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління, комісія з акредитації протягом 5 робочих днів приймає рішення щодо оголошення нового відкритого конкурсу.

9. У разі скасування додаткової акредитації, до моменту прийняття рішення комісією з акредитації про додаткову акредитацію у даній сфері, функцію такої організації виконує організація колективного управління, яка акредитована у даній сфері.

10. У разі скасування акредитації, додаткової акредитації організації колективного управління, Установа протягом 5 робочих днів приймає рішення про призначення тимчасового адміністратора відповідної організації колективного управління згідно умов, передбачених частинами п'ятою-сьомою статті 18 цього Закону. Тимчасовий адміністратор здійснює визначені цим Законом повноваження щодо управління зазначеною організацією до моменту завершення 6-місячного строку з дати рішення комісії з акредитації про акредитацію або додаткову акредитацію нової організації у такій сфері.

11. Тимчасовий адміністратор, призначений відповідно до частини дев'ятої цієї статті, зокрема забезпечує в процесі здійснення повноважень з управління організацією колективного управління:

1) розподіл доходу від прав, виплату і (або) перерахування часток доходу від прав, зібраних організацією за період її діяльності, як акредитованої, додатково акредитованої організації колективного управління;

2) виконання функцій акредитованої, додатково акредитованої організації колективного управління у сфері її попередньої акредитації до моменту визначення нової акредитованої, додатково акредитованої організації колективного управління у цій сфері;

3) збір і розподіл доходу від прав та отримання звітності від користувачів, які не переуклали договір відповідно до пунктів 2, 3 частини першої статті 10¹ цього Закону з новою акредитованою організацією колективного управління, упродовж строку, передбаченому частиною дев'ятою цієї статті;

4) перерахування доходу від прав і передання звітності новій акредитованій організації колективного управління у даній сфері, отриманих відповідно до пункту 3 цієї частини, з утриманням частки збору за управління у розмірі не більше 10 відсотків від зібраного доходу від прав;

5) укладання і переукладання користувачами договору відповідно до пункту 4 частини першої статті 10¹ цього Закону з новою акредитованою організацією колективного управління у даній сфері.

12. У разі невиконання організацією колективного управління, акредитацію, додаткову акредитацію якої скасовано, вимог, передбачених частиною десятою цієї статті, Установа звертається із заявою до правоохоронних органів.»;

20) статтю 20 викласти у такій редакції:

«Стаття 20. Тарифи організацій колективного управління. Збір доходу від прав

1. Організації колективного управління здійснюють збір доходу від прав у сферах діяльності, зазначених у реєстрі організацій колективного управління, на підставі і в межах повноважень, отриманих від правовласників і (або) інших організацій колективного управління, у тому числі іноземних, згідно договорів, укладених у письмовій (електронній) формі, або на підставі і в межах повноважень, встановлених цим Законом.

2. Тарифи доходу від прав встановлюються у порядку, визначеному цим Законом. Тарифи мають бути економічно і соціально обґрунтованими, зокрема, з урахуванням економічної вигоди використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав у господарській діяльності користувачів, характеру та обсягів використання користувачами об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, виду діяльності користувачів, фінансово-економічних показників ринку, на якому здійснюється використання зазначених об'єктів.

Тарифи у сферах добровільного колективного управління встановлюються виконавчими органами організацій колективного управління у фіксованій сумі або у вигляді відсотків від надходжень користувачів, отриманих у процесі використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

Проекти тарифів у сферах розширеного колективного управління і у сферах обов'язкового колективного управління, передбачених пунктами 2-5 частини шостої статті 12 цього Закону, затверджуються виконавчими органами організацій колективного управління у фіксованій сумі або у вигляді відсотків від надходжень користувачів, отриманих у процесі використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

Тариф у сфері обов'язкового колективного управління, передбаченій пунктом 1 частини шостої статті 12 цього Закону, встановлюється Законом України «Про авторське право і суміжні права».

Тарифи у сферах обов'язкового колективного управління, передбачених пунктами 6 і 7 частини шостої статті 12 цього Закону, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

3. Протягом 10 робочих днів з моменту затвердження проекту тарифу у сфері розширеного колективного управління або у сферах обов'язкового колективного управління, передбачених пунктами 2-5 частини шостої статті 12 цього Закону, акредитована у відповідній сфері організація колективного управління зобов'язана оприлюднити проект тарифу шляхом:

- 1) опублікування на своєму веб-сайті;
- 2) надсилання до Установи;

3) надсилання разом з пропозицією взяти участь у переговорах про встановлення тарифу профільним асоціаціям і об'єднанням користувачів за відповідною категорією, а також окремо користувачам, які за даними організації колективного управління у попередньому звітному періоді сплатили не менше одного відсотка загального обсягу доходу від прав, зібраного організацією колективного управління за цією категорією користувачів.

Установа протягом 10 робочих днів з дня отримання проєкту тарифу від організації, акредитованої у сфері розширеного колективного управління або у сфері обов'язкового колективного управління, передбаченій відповідно пунктами 2-5 частини шостої статті 12 цього Закону, розміщує на своєму офіційному веб-сайті інформацію про початок процесу переговорів про встановлення тарифу.

Протягом 30 календарних днів з дня оприлюднення проєкту тарифу, Установа здійснює реєстрацію учасників переговорів про встановлення тарифу зі сторони користувачів, а саме профільних асоціацій і об'єднань користувачів за відповідною категорією, а також користувачів, які виявили бажання брати участь у переговорах з організацією колективного управління.

Протягом 10 робочих днів з дня завершення реєстрації учасників переговорів, відповідна акредитована організація колективного управління подає до Установи, а Установа оприлюднює інформацію про дату і місце проведення переговорів або про проведення переговорів у режимі відеоконференції. Рішення зі сторони користувачів приймаються двома третинами голосів від загального складу зареєстрованих користувачів-учасників переговорів.

Установа здійснює посередництво у переговорах.

Переговори про встановлення тарифів мають бути завершені не пізніше як за 60 календарних днів. У разі якщо сторони переговорів про встановлення тарифів не узгодили тарифи протягом 60 календарних днів, такі тарифи визначаються судом.

Кожен з учасників переговорів, зокрема, відповідна акредитована організація колективного управління, мають право на звернення з позовом до суду, мають право залучати до судового процесу інших учасників переговорів.

Тарифи у сферах розширеного колективного управління або у сферах обов'язкового колективного управління, передбачених пунктами 2-5 частини шостої статті 12 цього Закону, узгоджені на переговорах про встановлення тарифів чи визначені судом, є обов'язковими для всіх користувачів за відповідною сферою.

Тариф у сфері розширеного колективного управління або у сфері обов'язкового колективного управління, передбаченій відповідно пунктами 2-5 частини шостої статті 12 цього Закону, діє упродовж періоду акредитації

організації колективного управління, під час якого тариф було встановлено, і продовжує дію до спливу 1 року наступної акредитації даної або іншої організації колективного управління у даній сфері акредитації.

4. Користувачі зобов'язані для використання у своїй діяльності об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, крім випадків, передбачених цим Законом і Законом України «Про авторське право і суміжні права», укласти з організацією колективного управління, яка здійснює колективне управління у відповідній сфері, договір, передбачений пунктом 2 або пунктом 3 частини першої статті 10¹ цього Закону.

У разі укладення користувачем договору з організацією колективного управління та виконання ним передбачених таким договором зобов'язань, користувач звільняється від вимог третіх осіб щодо об'єкта авторського права або суміжного права і відповідного способу його використання. У разі надходження таких вимог, вони розглядаються організацією колективного управління.

5. Користувачі зобов'язані сплачувати дохід від прав організаціям колективного управління, з якими укладено договори відповідно до пункту 2 або пункту 3 частини першої статті 10¹ цього Закону, у розмірі та строки, передбачені цими договорами, і подавати до цих організацій звіти, у яких міститься зокрема перелік використаних об'єктів авторського права і (або) суміжних прав і кількісний показник їх використання.

У разі, якщо технологія використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав є такою, що користувач не має змоги подати перелік використаних об'єктів авторського права і (або) суміжних прав (внаслідок застосування радіоприймача, телевізора тощо), користувач подає відомості про умови поширення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав (назву радіопрограми, телевізійної програми тощо) і час використання таких об'єктів, а організація несе відповідальність за здійснення справедливого розподілу зібраного доходу від прав без такого переліку.

Перелік відомостей щодо звітів користувачів та порядок і форма подання звітів визначаються договором, який зокрема може містити обов'язок користувачів надавати документально підтверджені відомості, у тому числі статистичну звітність, про одержані доходи з того виду діяльності, у процесі якої здійснювалося пряме чи опосередковане використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.»;

21) у статті 21:

частини першу, другу викласти у такій редакції:

«1. Організації колективного управління здійснюють розподіл доходу від прав пропорційно до фактичного використання кожним користувачем відповідних об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, яке

визначається на підставі відомостей, отриманих від користувачів або в інший спосіб згідно з частиною четвертою статті 20 цього Закону.

У випадках, якщо особливості використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав не дають змоги отримати достовірні звіти користувачів, організації колективного управління для здійснення справедливого розподілу зібраного доходу від прав можуть визначити у власних правилах, затверджених відповідними органами цих організацій, інші джерела відомостей про фактичне використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав.

Для уточнення відомостей про фактичне використання об'єктів авторського права і (або) суміжних прав організації колективного управління мають право направляти до Установи запити про публічне сповіщення об'єктів авторського права і (або) суміжних прав в ефірі телерадіоорганізацій за попередній календарний рік. Відповідна інформація формується на основі звітів телерадіоорганізацій, поданих Установі.

Розподіл доходу від прав у сферах, на які поширюється обов'язкове колективне управління, здійснюється з урахуванням відсоткового співвідношення різних категорій правовласників (правовласників щодо прав на окремі види творів і виконань, а також на фонограми, відеограми), встановленого законом.

2. Організації колективного управління здійснюють розподіл доходу від прав і виплату часток доходу від прав правовласникам, у тому числі правовласникам, які представлені іншими організаціями колективного управління, у найкоротший строк. Періодичність виплати правовласникам-резидентам не може становити менше 1 разу на календарний квартал. Періодичність виплати правовласникам-нерезидентам не може становити менше 1 разу на рік і не пізніш як через 9 місяців після закінчення фінансового року, в якому зібрано частку доходу від прав правовласників-нерезидентів.

Акредитовані організації колективного управління перераховують для розподілу і виплати частки доходу від прав додатково акредитованим організаціям колективного управління, що представляють інтереси відповідних категорій і типів правовласників.

У разі перерахування частки зібраного доходу від прав додатково акредитованою організацією колективного управління, організація колективного управління, що отримує таку частку доходу від прав, повинна розподілити і виплатити отримані грошові кошти, що належить (належать) правовласникам, у найкоротший строк, але не пізніш як через 3 місяці після їх одержання такої частки доходу від прав.

Передбачені цією частиною строки виплати правовласникам грошових коштів є обов'язковими щодо їх дотримання, якщо відсутні об'єктивні причини (зокрема, неподання звітів користувачами, невизначення прав правовласників, невідповідність інформації про об'єкти авторського права і

(або) суміжних прав чи правовласників), що можуть перешкоджати дотриманню організацією колективного управління зазначеного строку.»;

частину четверту викласти у такій редакції:

«4. Організація колективного управління повинна вжити всіх можливих заходів для визначення правовласників, їх місцезнаходження і контактної інформації. Зокрема, організація колективного управління зобов'язана протягом 3 місяців з дня спливу передбачених частиною другою цієї статті строків, встановлених для розподілу доходу від прав, розмістити на власному веб-сайті інформацію про об'єкти авторського права і (або) суміжних прав, щодо яких організація самостійно не ідентифікувала або ідентифікувала та не розшукала правовласників.

Інформація, зазначена в абзаці першому цієї частини, за наявності, має містити відомості про:

- 1) назву об'єкта авторського права або суміжного права, майнові права на який належать правовласнику;
- 2) ім'я (найменування) правовласника;
- 3) ім'я (найменування) видавця об'єкта авторського права або суміжного права або виробника фонограми, виробника відеограми, у якій цей об'єкт зафіксовано (за наявності інформації);
- 4) іншу доступну інформацію, що може допомогти у визначенні правовласника.

Організація колективного управління зобов'язана перевіряти дані реєстру правовласників, реєстру об'єктів авторського права, реєстрів об'єктів суміжного права та відомості, надані правовласниками під час декларування майнових прав, користуватися іншими доступними реєстрами та відкритими джерелами інформації.»;

частину п'яту виключити, у зв'язку з чим частини шосту вважати відповідно частинами п'ятою;

частину шосту-дев'яту викласти у такій редакції:

«5. Якщо заходи, передбачені частиною четвертою цієї статті, не дали змоги ідентифікувати правовласників або виявити місцезнаходження ідентифікованих правовласників і виплатити належну їм частку доходу від прав, а також у разі якщо ідентифікованим правовласникам через відповідні дії чи бездіяльність таких осіб (зокрема, ухиляння правовласників від укладання договору з організацією колективного управління, ненадання правовласниками актуальних банківських реквізитів) або з інших причин окремі частки розподіленого доходу від прав дана організація не має можливості виплатити, через 3 роки після закінчення календарного року, протягом якого дохід від прав зібрано, відповідні частки доходу від прав визнаються незапитаними грошовими коштами.

Незапитані грошові кошти використовуються виключно наступним чином:

1) 50 відсотків незапитаних грошових коштів зараховуються до фондів організації колективного управління на культурні, соціальні, навчальні цілі відповідно до пункту 5 частини четвертої статті 7 цього Закону;

2) 50 відсотків незапитаних грошових коштів спрямовуються на розвиток української культури.

Державна установа, що виконує спеціальні функції щодо сприяння національно-культурному розвитку України, щороку до 1 червня розміщує на своєму веб-сайті інформацію про розмір отриманих від організацій колективного управління сум незапитаних грошових коштів та напрямки їх використання.

6. Організації колективного управління мають право утримувати із сум зібраного доходу від прав збір за управління, розмір якого не повинен перевищувати граничні розміри, встановлені цим Законом.

У разі якщо зібрана з користувачів частка доходу від прав підлягає виплаті безпосередньо правовласнику, граничний розмір збору за управління не може перевищувати 20 відсотків суми, зібраної на користь правовласника.

У разі якщо зібрана з користувачів частка доходу від прав перераховується організації колективного управління на підставі укладеного між організаціями договору, сукупний граничний розмір збору за управління всіх осіб, які беруть участь у процесі збирання, розподілу та виплати частки доходу від прав правовласнику, не може перевищувати 25 відсотків суми, зібраної на користь правовласника.

У разі, якщо витрати організації колективного управління перевищують передбачений цією частиною граничний розмір збору за управління, виконавчий орган такої організації має право прийняти рішення про затвердження кошторису витрат, який складатиметься з належних та погоджених з НОІВ додаткових фіксованих сум грошових коштів, за умови, що додаткові фіксовані суми грошових коштів буде віднесено до витрат не більше, ніж 3-річного наступного періоду діяльності такої організації колективного управління.

7. У разі розширеного колективного управління, більша частка сукупного граничного розміру збору за управління, зазначеного абзацом другим частини шостої цієї статті, може належати організації колективного управління, яка здійснила збір доходу від прав, за умови що в договорі, укладеному нею з організацією колективного управління, якій перераховується частка зібраного доходу від прав, визначено розмір цієї частки, а перерахування коштів здійснюється з наданням належних і об'єктивних даних, на основі яких здійснювався розподіл доходу від прав належним правовласникам.

У разі обов'язкового колективного управління, частка сукупного граничного розміру збору за управління, зазначеного абзацом другим частини шостої цієї статті, організації колективного управління не може перевищувати 50 відсотків сукупного граничного розміру збору за управління, зазначеного абзацом другим частини шостої цієї статті, якщо осіб, що беруть участь у процесі збирання, розподілу та виплати часток доходу від прав правовласникам, більше, ніж дві. Якщо участь у процесі збирання, розподілу та виплати часток доходу від прав правовласникам беруть дві організації колективного управління, розмір сукупного граничного збору за управління організації колективного управління, яка здійснила збір доходу від прав, може перевищувати 50 відсотків.»;

частини восьму-десяту виключити;

22) у статті 22:

у назві статті слова «зібраних та розподілених доходів від прав» замінити словами «розподіленого доходу від прав»;

у частині першій;

у абзаці першому:

слова «частки доходів від прав» замінити словами «часток доходу від прав»;

доповнити реченням дргим такого змісту:

«Якщо сума розподіленої правовласнику частки доходу від прав складає менше 1 відсотка встановленої законом річної мінімальної заробітної плати і при цьому правовласник не наполягає на виплаті даної суми винагороди, організація колективного управління має право відтермінувати виплату і віднести таку суму винагороди до наступного періоду виплати правовласнику його частки доходу від прав.»;

у абзаці другому після слова і знаку «правовласникам,» доповнити словом «перерахувань»;

у частині другій:

у абзаці першому слова «укладені угоди» замінити словами «укладено договори», слова і знаки «, але не пізніше шести місяців після закінчення фінансового року, протягом якого зібраний такий дохід від прав, крім випадків виникнення винагороди, що не може бути розподілена» замінити словами «відповідно до статті 21 цього Закону»;

абзаци другий, третій виключити;

частини третю, четверту викласти у такій редакції:

«3. Організація колективного управління, що здійснила збирання доходу від прав, не менше 1 разу на рік повідомляє правовласників, яким виплачено або належить до виплати частку таких грошових коштів, про розмір виплати

щодо кожного з об'єктів авторського права або суміжного права, про кількість та тривалість їх використання (за наявності такої інформації), про суми збору за управління, утримані організацією.

Організація колективного управління, що здійснила збирання доходу від прав на підставі договору про представництво прав, повідомляє організацію колективного управління-нерезидента, на користь членів якої зібрано такі грошові кошти, не менше 1 разу на рік, а організацію колективного управління-резидента, на користь членів якої зібрано такі грошові кошти, — щоквартально про суми часток таких грошових коштів щодо кожного з відповідних об'єктів авторського права і (або) суміжних прав, про кількість та тривалість їх використання (за наявності такої інформації), про суми збору за управління, утримані організацією.

4. Організація колективного управління, яка на підставі договору отримала дохід від прав від іншої організації колективного управління і (або) державну субсидію від Українського культурного фонду, зобов'язана здійснити виплату зазначених грошових коштів правовласникам-резидентам не пізніше 3 місяців з дня їх отримання.»;

23) статтю 23 викласти у такій редакції:

«Стаття 23. Порядок сплати та використання відрахувань за репрографічне відтворення творів і приватне копіювання

1. Відрахування за репрографічне відтворення сплачуються виробниками-резидентами і (або) імпортерами обладнання і матеріальних носіїв, із застосуванням яких можливо здійснити репрографічне відтворення творів.

Перелік (номенклатура) обладнання і матеріальних носіїв, за які виробники-резиденти і (або) імпортери сплачують відрахування за репрографічне відтворення творів, а також розмір відповідних відрахувань визначаються Кабінетом Міністрів України.

2. Відрахування за відтворення в домашніх умовах і в особистих цілях творів і виконань, зафіксованих у фонограмах, відеограмах, а також аудіовізуальних творів (приватне копіювання), передбачене статтями 29 та 45 Закону України «Про авторське право і суміжні права», сплачуються виробниками-резидентами і (або) імпортерами цифрового, аналогового та іншого обладнання і матеріальних носіїв, із застосуванням яких можливо здійснити таке відтворення, крім:

1) професійного обладнання і (або) матеріальних носіїв, не призначених для використання в домашніх умовах;

2) обладнання і матеріальних носіїв, що експортуються за митну територію України;

3) обладнання і матеріальних носіїв, що ввозяться фізичною особою на митну територію України виключно в особистих цілях і без комерційної мети.

Перелік (номенклатура) обладнання і матеріальних носіїв, виробники-резиденти і (або) імпортери яких сплачують відрахування за приватне копіювання, а також розмір відповідних відрахувань визначаються Кабінетом Міністрів України.

3. Виробники-резиденти зазначених у частинах першій та другій цієї статті обладнання і (або) матеріальних носіїв сплачують відрахування до Українського культурного фонду протягом 30 календарних днів після завершення 3-місячного кварталу, під час якого було отримано дохід за продані (реалізовані) обладнання чи матеріальні носії.

4. Імпортери зазначених у частинах першій та другій цієї статті обладнання і (або) матеріальних носіїв сплачують відрахування до Українського культурного фонду протягом 30 календарних днів після завершення 3-місячного кварталу, під час якого було здійснено митне оформлення відповідного обладнання і (або) матеріальних носіїв.

5. Виробники-резиденти та імпортери передбачених у частинах першій та другій цієї статті обладнання і (або) матеріальних носіїв укладають з Українським культурним фондом договори про сплату відрахувань, істотні умови яких визначено пунктом 4 частини першої статті 10¹ цього Закону.

Установа і Український культурний фонд мають право запитувати у виробників-резидентів, імпортерів, органів, які здійснюють контроль за сплатою податків та зборів, а також митних органів відповідні відомості щодо обладнання і (або) матеріальних носіїв .

6. Український культурний фонд спрямовує 60 відсотків грошових коштів, отриманих як відрахування за репрографічне відтворення, до державної установи, яку створено з метою підтримки книговидавничої справи центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури.

Решту грошових коштів, отриманих як відрахування за репрографічне відтворення (40 відсотків), Український культурний фонд спрямовує на підтримку і стимулювання творчої праці діячів культури і мистецтва та інших суб'єктів авторського права відповідно до пункту 7 частини першої статті 54 Закону України «Про авторське право і суміжні права» у вигляді державної субсидії з метою сплати справедливої винагороди, в таких частках:

- 20 відсотків до Національної академії наук України на користь авторів літературних наукових творів;

- 20 відсотків додатково акредитованій організації колективного управління на користь авторів літературних художніх творів, образотворчих, фотографічних та інших подібних творів.

7. Український культурний фонд спрямовує 50 відсотків грошових коштів, отриманих як відрахування за приватне копіювання, на надання підтримки проєктів відповідно до положення про Український культурний фонд. Решту грошових коштів, отриманих як відрахування за приватне

копіювання (50 відсотків), Український культурний фонд спрямовує на підтримку і стимулювання творчої праці діячів культури і мистецтва та інших суб'єктів авторського права відповідно до пункту 8 частини першої статті 54 Закону України «Про авторське право і суміжні права» у вигляді державної субсидії з метою сплати справедливої винагороди, в таких частках:

- 20 відсотків додатково акредитованій організації колективного управління на користь авторів музичних недраматичних творів, літературних творів, драматичних творів, хореографічних творів;
- 20 відсотків додатково акредитованій організації колективного управління на користь авторів аудіовізуальних творів;
- 20 відсотків додатково акредитованій організації колективного управління на користь виконавців;
- 20 відсотків додатково акредитованій організації колективного управління на користь виробників фонограм і виробників відеограм;
- 20 відсотків додатково акредитованій організації колективного управління на користь суб'єктів майнових прав, передбачених пунктом 1 частини першої статті 12 Закону України «Про авторське право і суміжні права» на відтворення творів, для подальшого розподілу і виплати зазначеним у цій частині правовласникам та іншим організаціям колективного управління згідно з правилами розподілу, встановленими такими додатково акредитованими організаціями відповідно до закону.

Зазначені державні субсидії Український культурний фонд перераховує додатково акредитованим організаціям колективного управління до завершення 3-місячного кварталу, в якому відповідні суми відрахувань надійшли до Українського культурного фонду.

8. У разі якщо частка отриманої від Українського культурного фонду державної субсидії підлягає виплаті безпосередньо правовласнику, граничний розмір збору за управління додатково акредитованої організації колективного управління не може перевищувати 12 відсотків від даної державної субсидії.

У разі якщо частка отриманої від Українського культурного фонду державної субсидії додатково акредитованою організацією колективного управління перераховується іншій організації колективного управління на підставі укладеного між такими організаціями договору, сукупний граничний розмір збору за управління всіх осіб, які беруть участь у процесі розподілу та виплати частки державної субсидії правовласнику, не може перевищувати 15 відсотків від даної державної субсидії.

9. Додатково акредитовані організації колективного управління щороку до 1 квітня поточного року подають до Українського культурного фонду та Установи звіт про розподіл і виплату грошових коштів, отриманих як державна субсидія від Українського культурного фонду протягом попереднього календарного року.

10. Український культурний фонд щороку до 1 червня поточного року розміщує на своєму веб-сайті інформацію про розподіл і виплату додатково

акредитованими організаціями колективного управління грошових коштів, отриманих як державна субсидія від Українського культурного фонду протягом попереднього календарного року.»;

24) статтю 24 викласти у такій редакції:

«Стаття 24. Порядок збирання доходу від прав за право слідування

1. Збирання доходу від прав (справедливої винагороди) за право слідування здійснюється акредитованою у даній сфері організацією колективного управління з юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, які здійснюють продаж оригіналів творів мистецтва (користувачів).

Розмір збору справедливої винагороди за право слідування і порядок виплати такої винагороди, вимоги до користувачів, зазначених у цій частині, встановлено статтями 31, 32 Закону України «Про авторське право і суміжні права».»;

25) статтю 25 викласти у такій редакції:

«Стаття 25. Порядок здійснення державного нагляду за діяльністю організацій колективного управління

1. Установа і НОІВ здійснюють державний нагляд за діяльністю організацій колективного управління в межах їх відповідних повноважень та в порядку, визначеному цим Законом.

2. Протягом 6 місяців з кінцевої дати подання організаціями колективного управління щорічних звітів відповідно до частини першої статті 11 цього Закону, НОІВ проводить щорічну перевірку всіх організацій колективного управління щодо відповідності поданих організаціями відомостей у щорічних звітах первинним документам організації.

3. Щорічні перевірки організацій колективного управління здійснюються уповноваженими представниками (працівниками) НОІВ згідно письмового наказу керівника НОІВ. Про дату початку перевірки НОІВ письмово повідомляє організацію колективного управління не менш, ніж за 15 календарних днів до такої дати.

4. Правовласники, наглядові органи організацій колективного управління, інші організації колективного управління, користувачі, органи державної влади мають право подати до НОІВ скаргу на дії або бездіяльність організації колективного управління.

НОІВ протягом 10 робочих днів після дати отримання скарги, надсилає скаржнику відповідь або, в разі необхідності, звертається з запитом до відповідної організації колективного управління щодо надання до НОІВ пояснень, відомостей і (або) копій документів, які стосуються розгляду отриманої скарги. У запиті НОІВ визначається строк, протягом якого організація колективного управління зобов'язана надати відповідь до НОІВ. Разом з наданням до НОІВ відповіді, організація колективного управління

зобов'язана надіслати копію такої відповіді скаржнику та подати до НОІВ докази надіслання такої відповіді.

У разі неподання організацією колективного управління відповіді у визначений НОІВ строк або якщо надана організацією до НОІВ відповідь є неналежною або є недостовірною, або може свідчити про порушення законодавства організацією, керівник НОІВ протягом 10 календарних днів повинен видати наказ про проведення перевірки організації колективного управління, про що НОІВ письмово повідомляє організацію колективного управління не менш, ніж за 15 календарних днів до дати початку перевірки.

5. У разі отримання організацією колективного управління повідомлення НОІВ про проведення передбаченої цією статтею перевірки, організація повинна забезпечити уповноваженим представникам (працівникам) НОІВ допуск до службових приміщень організації і надавати даним особам відомості і документи, необхідні для проведення перевірки. Разом з повідомленням про дату початку перевірки, НОІВ надсилає організації колективного управління копію наказу про проведення перевірки організації.

6. У разі відмови організації колективного управління у проведенні перевірки НОІВ або у разі незабезпечення організацією можливості проведення перевірки НОІВ згідно умов цієї статті, зокрема, недопуску уповноважених осіб НОІВ до здійснення перевірки, ненадання документів, інформації щодо предмета перевірки, відмови в доступі до приміщень, документів організації, відсутності протягом перевірки уповноважених осіб організації, зокрема, уповноваженого представника виконавчого органу організації, НОІВ складає акт про неможливість проведення перевірки і надсилає такий акт організації колективного управління і Установі. Організація колективного управління має право оскаржити до Установи акт НОІВ про неможливість проведення перевірки протягом 10 календарних днів з дати отримання акту НОІВ.

7. На підставі розгляду акту НОІВ про неможливість проведення перевірки організації колективного управління і скарги організації колективного управління на такий акт НОІВ (у разі подання скарги), Установа може прийняти рішення про ліквідацію даної організації колективного управління, яке надсилає НОІВ і цій організації. Ліквідація такої організації колективного управління здійснюється в порядку, визначеному статтею 18 цього Закону. Зазначене рішення Установи про ліквідацію організації колективного управління може бути оскаржено відповідною організацією до суду.

8. За результатами проведеної перевірки, уповноважений представник НОІВ складає акт перевірки, з яким ознайомлює керівника організації колективного управління або особу, яка його заміщує. Відмова представника організації колективного управління ознайомитися з актом перевірки НОІВ не впливає на чинність такого акту перевірки. Протягом 10 календарних днів після дати складання акту перевірки, копії даного акту НОІВ надсилає

виконавчому і наглядовому органам даної організації колективного управління.

9. У разі виявлення за результатами перевірки в діях або бездіяльності організації колективного управління факту (фактів) порушення організацією законодавства, НОІВ протягом 15 календарних днів після дати складання акту перевірки НОІВ видає відповідній організації припис про усунення такого порушення (порушень) законодавства, який є обов'язковим для виконання організацією в строк, визначений у даному приписі. Організація колективного управління має право оскаржити припис про усунення порушення (порушень) законодавства, виданий НОІВ, до Установи і (або) до суду. Висновки Установи щодо оскарженого організацією колективного управління припису є обов'язковими для виконання НОІВ.

10. Про виконання припису НОІВ про усунення порушень законодавства організація колективного управління подає до НОІВ звіт разом з підтверджуючими документами у визначений у приписі строк його виконання.

11. У разі неподання організацією колективного управління звіту до НОІВ про виконання припису про усунення порушень законодавства, у разі отримання НОІВ відомостей про продовження вчинення організацією порушень, зазначених в приписі про усунення порушень, після строку виконання такого припису, керівник НОІВ протягом 5 календарних днів повинен видати наказ про проведення повторної перевірки такої організації, що розпочинається НОІВ не пізніше ніж протягом 5 календарних днів з дати відповідного наказу НОІВ, про що НОІВ повідомляє організацію.

12. За результатами повторної перевірки, НОІВ складає акт, надсилає такий акт повторної перевірки до організації колективного управління і в Установу. У разі підтвердження факту продовження вчинення організацією порушення, зазначеного у приписі про усунення порушення, після строку виконання такого припису (зокрема встановлення повторною перевіркою НОІВ факту повторного вчинення такого порушення), НОІВ зазначає про це у акті повторної перевірки.

Організація колективного управління має право оскаржити акт повторної перевірки НОІВ до Установи протягом 10 календарних днів з дати отримання акту повторної перевірки НОІВ.

13. На підставі розгляду акту повторної перевірки НОІВ, у якому встановлено факт продовження вчинення порушення (зокрема повторного вчинення такого порушення) і скарги організації колективного управління на такий акт НОІВ (у разі подання скарги), Установа приймає рішення про ліквідацію даної організації колективного управління на підставі доведеного факту продовження вчинення порушення (зокрема, повторного вчинення такого порушення) або рішення про відсутність підстав для ліквідації організації у разі недоведення факту порушення, яке надсилається НОІВ і організації колективного управління. Ліквідація такої організації

колективного управління здійснюється у порядку, визначеному статтею 18 цього Закону. Передбачені цією частиною рішення Установи можуть бути оскаржені зацікавленими особами до суду.

14. У разі виявлення в рамках здійснення державного нагляду або вчинення інших дій, передбачених цим Законом, порушень законодавства, які містять ознаки кримінальних правопорушень, НОІВ або Установа негайно повідомляють про виявлені факти і обставини відповідні органи досудового розслідування.»

26) у розділі VI Прикінцеві та перехідні положення:

у частині першій знак і слова і знак «, а в частині функціонування електронної системи реєстрації та обліку у сфері авторських і суміжних прав з 1 липня 2019 року» виключити;

у частині шостій пункт 5 - виключити;

27) слова «публічна демонстрація» в усіх відмінках замінити відповідно словами «публічне демонстрування» у відповідному відмінку;

28) слова «управління майновими правами на колективній основі», «управління на колективній основі майновими правами» та «управління на колективній основі» в усіх відмінках замінити словами «колективне управління майновими правами» у відповідному відмінку;

29) слова «сфера управління правами» в усіх відмінках замінити словами «сфера колективного управління» у відповідному відмінку;

30) слова «доходи від прав» в усіх відмінках замінити словами «дохід від прав» у відповідному відмінку;

31) слова «об'єкти майнових прав» в усіх відмінках замінити словами «об'єкти авторського права і (або) суміжних прав» у відповідному відмінку;

32) слово «проект» в усіх відмінках замінити словом «проект» у відповідному відмінку.

17. У Законі України «Про охорону прав на промислові зразки» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 7, ст. 34 із наступними змінами):

1) у абзаці другому статті 1 слова та знаки «, визначена на національному рівні Кабінетом Міністрів України як така, що» замінити словом «та»; після слова «актами» доповнити словами і знаком «Кабінету Міністрів України,»;

2) у статті 2¹:

частину першу викласти у такій редакції:

«1. НОІВ є юридичною особою публічного права, створеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, в організаційно правовій формі державної організації, статут якої затверджується Кабінетом Міністрів України та передбачає, зокрема, функції і повноваження такої державної

організації у сфері правової охорони інтелектуальної власності, визначені цим Законом.»;

у частині четвертій:

після слова «актів» доповнити словами та знаком «Кабінету Міністрів України,»; слова «центральною виконавчою владою, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності» замінити словами «Кабінетом Міністрів України»;

доповнити реченням: «Колегіальними органами управління НОІВ є дирекція та наглядова рада.»;

частину п'яту викласти у такій редакції:

«5. З метою забезпечення виконання НОІВ делегованих владних повноважень, члени дирекції НОІВ уповноважуються на підписання документів правовстановлюючого характеру та в рамках здійснення державного нагляду відповідно до закону і статуту НОІВ.»;

частину шосту викласти у такій редакції:

«7. Дирекція НОІВ є виконавчим органом НОІВ, який складається з Генерального директора та 2 членів дирекції. Повноваження членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ.

Дирекція НОІВ підзвітна наглядовій раді НОІВ, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, відповідно до їх компетенції.

Члени дирекції НОІВ призначаються та звільняються наглядовою радою НОІВ за результатами відкритого конкурсу, що проводиться в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Строк повноважень членів дирекції НОІВ становить 3 роки, крім випадків дострокового припинення повноважень члена дирекції НОІВ за рішенням наглядової ради НОІВ.

Генеральний директор організовує роботу дирекції НОІВ, головує на її засіданнях, вчиняє правочини від імені НОІВ та здійснює інші повноваження щодо діяльності НОІВ в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Генеральним директором НОІВ може бути призначено громадянина України, який проживає в Україні останні 5 років, вільно володіє державною мовою, володіє однією з офіційних мов Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), має повну вищу юридичну освіту і (або) освіту у сфері інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері інтелектуальної власності не менш як 5 років та досвід роботи на керівних посадах не менш як 5 років.

Членом дирекції НОІВ не може бути особа, яка відповідно до рішення суду позбавлена права здійснювати діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади, а також піддавалася адміністративному стягненню за корупційне чи пов'язане з корупцією правопорушення протягом 3 років із дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.»;

частину восьму викласти у такій редакції:

«8. Наглядова рада НОІВ є наглядовим органом НОІВ. Повноваження наглядової ради НОІВ, порядок її формування, порядок ухвалення рішень та порядок проведення наглядовою радою НОІВ конкурсу на обрання членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ, з врахуванням положень цього Закону.

До складу наглядової ради НОІВ входять:

- 1) 2 представника від Верховної Ради України;
- 2) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;
- 3) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;
- 4) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах науки і освіти;
- 5) представник громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);
- 6) представник Національної академії наук України;
- 7) представник Національної академії правових наук України;
- 8) представник від всеукраїнських творчих спілок, яким Кабінетом Міністрів України надано статус національних.

Персональний склад наглядової ради НОІВ формується в порядку, встановленому статутом НОІВ, та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Члени наглядової ради НОІВ здійснюють свої повноваження на безоплатній основі.

Голова та секретар наглядової ради НОІВ обираються наглядовою радою НОІВ серед членів наглядової ради НОІВ. Головою наглядової ради НОІВ не може бути представник центрального органу виконавчої влади України. Член наглядової ради НОІВ не може бути одночасно членом дирекції НОІВ.

До повноважень наглядової ради НОІВ належать ухвалення рішень про проведення конкурсів на обрання членів дирекції НОІВ, рішень про призначення або дострокове припинення повноважень членів дирекції НОІВ, здійснення нагляду за фінансово-господарською діяльністю НОІВ, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, розгляд скарг на діяльність НОІВ, а також інші повноваження, визначені законом та статутом НОІВ.

Наглядова рада НОІВ також має право:

1) запитувати у дирекції НОІВ будь-яку інформацію щодо діяльності НОІВ, крім інформації з обмеженим доступом, та отримувати таку інформацію;

2) ухвалювати обов'язкові для розгляду дирекцією НОІВ рішення на підставі звітів дирекції щодо стану виконання завдань НОІВ, здійснення фінансово-господарської діяльності, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також плани діяльності НОІВ;

3) надавати дирекції НОІВ рекомендації, обов'язкові для розгляду;

4) звертатись до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури, відповідно до компетенції, про виявлені порушення та недоліки в діяльності НОІВ для врахування в рамках формування та реалізації державної політики в відповідних сферах державного управління.

Строк повноважень членів наглядової ради НОІВ становить 3 роки з дати затвердження відповідних членів у складі наглядової ради НОІВ рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. У разі закінчення строку повноважень члена наглядової ради НОІВ, орган чи організація, що делегували такого члена, у місячний строк делегує до складу наглядової ради нового представника або приймає рішення про призначення такого члена наглядової ради на новий строк, окрім представника громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), який визначається на конкурсі в порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Повноваження члена наглядової ради НОІВ може бути достроково припинено за поданням органу, що його делегував. Повноваження члена

наглядової ради НОІВ також припиняються за ініціативою наглядової ради у разі:

- 1) подання заяви про припинення повноважень за власним бажанням;
- 2) неможливості виконання покладених на нього обов'язків, у тому числі за станом здоров'я;
- 3) припинення відносин з органом, що його делегував;
- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;
- 5) смерті або на підставі рішення суду про визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім чи оголошення померлим;
- 6) застосування адміністративного стягнення за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення.

Орган, що делегував члена наглядової ради НОІВ, повноваження якого припинено достроково, зобов'язаний делегувати до складу наглядової ради НОІВ нового представника у місячний строк з дня дострокового припинення повноважень попереднього представника.

Наглядова рада НОІВ здійснює діяльність та ухвалює рішення в організаційній формі засідання, що оформлюється протоколом, копія якого оприлюднюється на офіційному вебсайті НОІВ, а також надсилається головою наглядової ради НОІВ до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Засідання наглядової ради НОІВ вважається правомочним, якщо в ньому бере участь шляхом особистої присутності і (або) через засоби телекомунікаційного зв'язку проста більшість її членів від встановленого цим Законом кількісного складу наглядовою ради НОІВ.

Засідання наглядової ради НОІВ проводяться за ініціативою голови наглядової ради НОІВ або письмовою заявою 4 або більше її членів, про що голова наглядової ради НОІВ повідомляє кожному з її членів не менше ніж за 5 днів до дати засідання.

Засідання наглядової ради НОІВ мають проводитись в правомочному складі не менше, ніж один раз на шість календарних місяців. Якщо наглядова рада не провела засідання в правомочному складі протягом зазначеного терміну, це є підставою для дострокового припинення повноважень поточного складу наглядової ради НОІВ за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та визначення нового складу наглядової ради НОІВ в порядку, встановленому статутом НОІВ.

Розміщення та організаційно-матеріальне забезпечення діяльності наглядової ради НОІВ здійснюються НОІВ»;

частину дев'яту доповнити абзацом першим:

«НОІВ підзвітний центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури відповідно до їх компетенції.»

в зв'язку з цим вважати абзаци перший та другий абзацами другим та третім.

18. У Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 7, ст. 36 із наступними змінами):

1) у абзаці другому статті 1 слова та знаки «, визначена на національному рівні Кабінетом Міністрів України як така, що» замінити словом «та»; після слова «актами» доповнити словами і знаком «Кабінету Міністрів України.»;

2) у статті 2¹:

частину першу викласти у такій редакції:

«1. НОІВ є юридичною особою публічного права, створеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, в організаційно правовій формі державної організації, статут якої затверджується Кабінетом Міністрів України та передбачає, зокрема, функції і повноваження такої державної організації у сфері правової охорони інтелектуальної власності, визначені цим Законом.»;

у частині четвертій:

після слова «актів» доповнити словами та знаком «Кабінету Міністрів України.»; слова «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності» замінити словами «Кабінетом Міністрів України»;

доповнити реченням: «Колегіальними органами управління НОІВ є дирекція та наглядова рада.»;

частину п'яту викласти у такій редакції:

«5. З метою забезпечення виконання НОІВ делегованих владних повноважень, члени дирекції НОІВ уповноважуються на підписання документів правовстановлюючого характеру та в рамках здійснення державного нагляду відповідно до закону і статуту НОІВ.»;

частину шосту викласти у такій редакції:

«7. Дирекція НОІВ є виконавчим органом НОІВ, який складається з Генерального директора та 2 членів дирекції. Повноваження членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ.

Дирекція НОІВ підзвітна наглядовій раді НОІВ, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, відповідно до їх компетенції.

Члени дирекції НОІВ призначаються та звільняються наглядовою радою НОІВ за результатами відкритого конкурсу, що проводиться в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Строк повноважень членів дирекції НОІВ становить 3 роки, крім випадків дострокового припинення повноважень члена дирекції НОІВ за рішенням наглядової ради НОІВ.

Генеральний директор організовує роботу дирекції НОІВ, головує на її засіданнях, вчиняє правочини від імені НОІВ та здійснює інші повноваження щодо діяльності НОІВ в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Генеральним директором НОІВ може бути призначено громадянина України, який проживає в Україні останні 5 років, вільно володіє державною мовою, володіє однією з офіційних мов Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), має повну вищу юридичну освіту і (або) освіту у сфері інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері інтелектуальної власності не менш як 5 років та досвід роботи на керівних посадах не менш як 5 років.

Членом дирекції НОІВ не може бути особа, яка відповідно до рішення суду позбавлена права здійснювати діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади, а також піддавалася адміністративному стягненню за корупційне чи пов'язане з корупцією правопорушення протягом 3 років із дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.»;

частину восьму викласти у такій редакції:

«8. Наглядова рада НОІВ є наглядовим органом НОІВ. Повноваження наглядової ради НОІВ, порядок її формування, порядок ухвалення рішень та порядок проведення наглядовою радою НОІВ конкурсу на обрання членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ, з врахуванням положень цього Закону.

До складу наглядової ради НОІВ входять:

- 1) 2 представника від Верховної Ради України;

- 2) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;
- 3) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;
- 4) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах науки і освіти;
- 5) представник громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);
- 6) представник Національної академії наук України;
- 7) представник Національної академії правових наук України;
- 8) представник від всеукраїнських творчих спілок, яким Кабінетом Міністрів України надано статус національних.

Персональний склад наглядової ради НОІВ формується в порядку, встановленому статутом НОІВ, та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Члени наглядової ради НОІВ здійснюють свої повноваження на безоплатній основі.

Голова та секретар наглядової ради НОІВ обираються наглядовою радою НОІВ серед членів наглядової ради НОІВ. Головою наглядової ради НОІВ не може бути представник центрального органу виконавчої влади України. Член наглядової ради НОІВ не може бути одночасно членом дирекції НОІВ.

До повноважень наглядової ради НОІВ належать ухвалення рішень про проведення конкурсів на обрання членів дирекції НОІВ, рішень про призначення або дострокове припинення повноважень членів дирекції НОІВ, здійснення нагляду за фінансово-господарською діяльністю НОІВ, виконанням кошторису, використанням коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, розгляд скарг на діяльність НОІВ, а також інші повноваження, визначені законом та статутом НОІВ.

Наглядова рада НОІВ також має право:

- 1) запитувати у дирекції НОІВ будь-яку інформацію щодо діяльності НОІВ, крім інформації з обмеженим доступом, та отримувати таку інформацію;
- 2) ухвалювати обов'язкові для розгляду дирекцією НОІВ рішення на підставі звітів дирекції щодо стану виконання завдань НОІВ, здійснення фінансово-господарської діяльності, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з

охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також плани діяльності НОІВ;

3) надавати дирекції НОІВ рекомендації, обов'язкові для розгляду;

4) звертатись до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури, відповідно до компетенції, про виявлені порушення та недоліки в діяльності НОІВ для врахування в рамках формування та реалізації державної політики в відповідних сферах державного управління.

Строк повноважень членів наглядової ради НОІВ становить 3 роки з дати затвердження відповідних членів у складі наглядової ради НОІВ рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. У разі закінчення строку повноважень члена наглядової ради НОІВ, орган чи організація, що делегували такого члена, у місячний строк делегує до складу наглядової ради нового представника або приймає рішення про призначення такого члена наглядової ради на новий строк, окрім представника громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), який визначається на конкурсі в порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Повноваження члена наглядової ради НОІВ може бути достроково припинено за поданням органу, що його делегував. Повноваження члена наглядової ради НОІВ також припиняються за ініціативою наглядової ради у разі:

- 1) подання заяви про припинення повноважень за власним бажанням;
- 2) неможливості виконання покладених на нього обов'язків, у тому числі за станом здоров'я;
- 3) припинення відносин з органом, що його делегував;
- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;
- 5) смерті або на підставі рішення суду про визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім чи оголошення померлим;
- 6) застосування адміністративного стягнення за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення.

Орган, що делегував члена наглядової ради НОІВ, повноваження якого припинено достроково, зобов'язаний делегувати до складу наглядової ради НОІВ нового представника у місячний строк з дня дострокового припинення повноважень попереднього представника.

Наглядова рада НОІВ здійснює діяльність та ухвалює рішення в організаційній формі засідання, що оформлюється протоколом, копія якого оприлюднюється на офіційному вебсайті НОІВ, а також надсилається головою наглядової ради НОІВ до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Засідання наглядової ради НОІВ вважається правомочним, якщо в ньому бере участь шляхом особистої присутності і (або) через засоби телекомунікаційного зв'язку проста більшість її членів від встановленого цим Законом кількісного складу наглядовою ради НОІВ.

Засідання наглядової ради НОІВ проводяться за ініціативою голови наглядової ради НОІВ або письмовою заявою 4 або більше її членів, про що голова наглядової ради НОІВ повідомляє кожному з її членів не менше ніж за 5 днів до дати засідання.

Засідання наглядової ради НОІВ мають проводитись в правомочному складі не менше, ніж один раз на шість календарних місяців. Якщо наглядова рада не провела засідання в правомочному складі протягом зазначеного терміну, це є підставою для дострокового припинення повноважень поточного складу наглядової ради НОІВ за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та визначення нового складу наглядової ради НОІВ в порядку, встановленому статутом НОІВ.

Розміщення та організаційно-матеріальне забезпечення діяльності наглядової ради НОІВ здійснюються НОІВ»;

частину дев'яту доповнити абзацом першим:

«НОІВ підзвітний центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури відповідно до їх компетенції.»,

в зв'язку з цим вважати абзаци перший та другий абзацами другим та третім.

19. У Законі України «Про охорону прав на компонування напівпровідникових виробів» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 8, ст. 28 із наступними змінами):

1) у пункті 12⁻¹ статті 1 слова та знаки «, визначена на національному рівні Кабінетом Міністрів України як така, що» замінити словом «та»; після слова «актами» доповнити словами і знаком «Кабінету Міністрів України.»;

2) у статті 2²:

частину першу викласти у такій редакції:

«1. НОІВ є юридичною особою публічного права, створеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, в організаційно правовій формі державної організації, статут якої затверджується Кабінетом Міністрів України та передбачає, зокрема, функції і повноваження такої державної організації у сфері правової охорони інтелектуальної власності, визначені цим Законом.»;

у частині четвертій:

після слова «актів» доповнити словами та знаком «Кабінету Міністрів України,»; слова «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності» замінити словами «Кабінетом Міністрів України»;

доповнити реченням: «Колегіальними органами управління НОІВ є дирекція та наглядова рада.»;

частину п'яту викласти у такій редакції:

«5. З метою забезпечення виконання НОІВ делегованих владних повноважень, члени дирекції НОІВ уповноважуються на підписання документів правовстановлюючого характеру та в рамках здійснення державного нагляду відповідно до закону і статуту НОІВ.»;

частину шосту викласти у такій редакції:

«7. Дирекція НОІВ є виконавчим органом НОІВ, який складається з Генерального директора та 2 членів дирекції. Повноваження членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ.

Дирекція НОІВ підзвітна наглядовій раді НОІВ, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, відповідно до їх компетенції.

Члени дирекції НОІВ призначаються та звільняються наглядовою радою НОІВ за результатами відкритого конкурсу, що проводиться в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Строк повноважень членів дирекції НОІВ становить 3 роки, крім випадків дострокового припинення повноважень члена дирекції НОІВ за рішенням наглядової ради НОІВ.

Генеральний директор організовує роботу дирекції НОІВ, головує на її засіданнях, вчиняє правочини від імені НОІВ та здійснює інші повноваження щодо діяльності НОІВ в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Генеральним директором НОІВ може бути призначено громадянина України, який проживає в Україні останні 5 років, вільно володіє державною мовою, володіє однією з офіційних мов Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), має повну вищу юридичну освіту і (або) освіту у сфері інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері інтелектуальної власності не менш як 5 років та досвід роботи на керівних посадах не менш як 5 років.

Членом дирекції НОІВ не може бути особа, яка відповідно до рішення суду позбавлена права здійснювати діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади, а також піддавалася адміністративному стягненню за корупційне чи пов'язане з корупцією правопорушення протягом 3 років із дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.»;

частину восьму викласти у такій редакції:

«8. Наглядова рада НОІВ є наглядовим органом НОІВ. Повноваження наглядової ради НОІВ, порядок її формування, порядок ухвалення рішень та порядок проведення наглядовою радою НОІВ конкурсу на обрання членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ, з врахуванням положень цього Закону.

До складу наглядової ради НОІВ входять:

- 1) 2 представника від Верховної Ради України;
- 2) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;
- 3) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;
- 4) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах науки і освіти;
- 5) представник громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);
- 6) представник Національної академії наук України;
- 7) представник Національної академії правових наук України;
- 8) представник від всеукраїнських творчих спілок, яким Кабінетом Міністрів України надано статус національних.

Персональний склад наглядової ради НОІВ формується в порядку, встановленому статутом НОІВ, та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Члени наглядової ради НОІВ здійснюють свої повноваження на безоплатній основі.

Голова та секретар наглядової ради НОІВ обираються наглядовою радою НОІВ серед членів наглядової ради НОІВ. Головою наглядової ради НОІВ не може бути представник центрального органу виконавчої влади України. Член наглядової ради НОІВ не може бути одночасно членом дирекції НОІВ.

До повноважень наглядової ради НОІВ належать ухвалення рішень про проведення конкурсів на обрання членів дирекції НОІВ, рішень про призначення або дострокове припинення повноважень членів дирекції НОІВ, здійснення нагляду за фінансово-господарською діяльністю НОІВ, виконанням кошторису, використанням коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, розгляд скарг на діяльність НОІВ, а також інші повноваження, визначені законом та статутом НОІВ.

Наглядова рада НОІВ також має право:

1) запитувати у дирекції НОІВ будь-яку інформацію щодо діяльності НОІВ, крім інформації з обмеженим доступом, та отримувати таку інформацію;

2) ухвалювати обов'язкові для розгляду дирекцією НОІВ рішення на підставі звітів дирекції щодо стану виконання завдань НОІВ, здійснення фінансово-господарської діяльності, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також плани діяльності НОІВ;

3) надавати дирекції НОІВ рекомендації, обов'язкові для розгляду;

4) звертатись до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури, відповідно до компетенції, про виявлені порушення та недоліки в діяльності НОІВ для врахування в рамках формування та реалізації державної політики в відповідних сферах державного управління.

Строк повноважень членів наглядової ради НОІВ становить 3 роки з дати затвердження відповідних членів у складі наглядової ради НОІВ рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. У разі закінчення строку повноважень члена наглядової ради НОІВ, орган чи організація, що делегували такого члена, у місячний строк делегує до складу наглядової ради нового представника або приймає рішення про призначення такого члена наглядової ради на новий строк, окрім представника громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених),

який визначається на конкурсі в порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Повноваження члена наглядової ради НОІВ може бути достроково припинено за поданням органу, що його делегував. Повноваження члена наглядової ради НОІВ також припиняються за ініціативою наглядової ради у разі:

- 1) подання заяви про припинення повноважень за власним бажанням;
- 2) неможливості виконання покладених на нього обов'язків, у тому числі за станом здоров'я;
- 3) припинення відносин з органом, що його делегував;
- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;
- 5) смерті або на підставі рішення суду про визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім чи оголошення померлим;
- 6) застосування адміністративного стягнення за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення.

Орган, що делегував члена наглядової ради НОІВ, повноваження якого припинено достроково, зобов'язаний делегувати до складу наглядової ради НОІВ нового представника у місячний строк з дня дострокового припинення повноважень попереднього представника.

Наглядова рада НОІВ здійснює діяльність та ухвалює рішення в організаційній формі засідання, що оформлюється протоколом, копія якого оприлюднюється на офіційному вебсайті НОІВ, а також надсилається головою наглядової ради НОІВ до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Засідання наглядової ради НОІВ вважається правомочним, якщо в ньому бере участь шляхом особистої присутності і (або) через засоби телекомунікаційного зв'язку проста більшість її членів від встановленого цим Законом кількісного складу наглядової ради НОІВ.

Засідання наглядової ради НОІВ проводяться за ініціативою голови наглядової ради НОІВ або письмовою заявою 4 або більше її членів, про що голова наглядової ради НОІВ повідомляє кожному з її членів не менше ніж за 5 днів до дати засідання.

Засідання наглядової ради НОІВ мають проводитись в правомочному складі не менше, ніж один раз на шість календарних місяців. Якщо наглядова рада не провела засідання в правомочному складі протягом зазначеного терміну, це є підставою для дострокового припинення повноважень поточного складу наглядової ради НОІВ за рішенням центрального органу виконавчої

влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та визначення нового складу наглядової ради НОІВ в порядку, встановленому статутом НОІВ.

Розміщення та організаційно-матеріальне забезпечення діяльності наглядової ради НОІВ здійснюються НОІВ»;

частину дев'яту доповнити абзацом першим:

«НОІВ підзвітний центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури відповідно до їх компетенції.»,

в зв'язку з цим вважати абзаци перший та другий абзацами другим та третім.

20. У Законі України «Про правову охорону географічних зазначень» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 32, ст. 267 із наступними змінами):

1) у пункті 10¹ статті 1 слова та знаки «, визначена на національному рівні Кабінетом Міністрів України як така, що» замінити словом «та»; після слова «актами» доповнити словами і знаком «Кабінету Міністрів України.»;

2) у статті 3¹:

частину першу викласти у такій редакції:

«1. НОІВ є юридичною особою публічного права, створеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, в організаційно правовій формі державної організації, статут якої затверджується Кабінетом Міністрів України та передбачає, зокрема, функції і повноваження такої державної організації у сфері правової охорони інтелектуальної власності, визначені цим Законом.»;

у частині четвертій:

після слова «актів» доповнити словами та знаком «Кабінету Міністрів України.»; слова «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності» замінити словами «Кабінетом Міністрів України»;

доповнити реченням: «Колегіальними органами управління НОІВ є дирекція та наглядова рада.»;

частину п'яту викласти у такій редакції:

«5. З метою забезпечення виконання НОІВ делегованих владних повноважень, члени дирекції НОІВ уповноважуються на підписання документів правовстановлюючого характеру та в рамках здійснення державного нагляду відповідно до закону і статуту НОІВ.»;

частину сьому викласти у такій редакції:

«7. Дирекція НОІВ є виконавчим органом НОІВ, який складається з Генерального директора та 2 членів дирекції. Повноваження членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ.

Дирекція НОІВ підзвітна наглядовій раді НОІВ, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, відповідно до їх компетенції.

Члени дирекції НОІВ призначаються та звільняються наглядовою радою НОІВ за результатами відкритого конкурсу, що проводиться в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Строк повноважень членів дирекції НОІВ становить 3 роки, крім випадків дострокового припинення повноважень члена дирекції НОІВ за рішенням наглядової ради НОІВ.

Генеральний директор організовує роботу дирекції НОІВ, головує на її засіданнях, вчиняє правочини від імені НОІВ та здійснює інші повноваження щодо діяльності НОІВ в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Генеральним директором НОІВ може бути призначено громадянина України, який проживає в Україні останні 5 років, вільно володіє державною мовою, володіє однією з офіційних мов Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), має повну вищу юридичну освіту і (або) освіту у сфері інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері інтелектуальної власності не менш як 5 років та досвід роботи на керівних посадах не менш як 5 років.

Членом дирекції НОІВ не може бути особа, яка відповідно до рішення суду позбавлена права здійснювати діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади, а також піддавалася адміністративному стягненню за корупційне чи пов'язане з корупцією правопорушення протягом 3 років із дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.»;

частину восьму викласти у такій редакції:

«8. Наглядова рада НОІВ є наглядовим органом НОІВ. Повноваження наглядової ради НОІВ, порядок її формування, порядок ухвалення рішень та порядок проведення наглядовою радою НОІВ конкурсу на обрання членів

дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ, з врахуванням положень цього Закону.

До складу наглядової ради НОІВ входять:

- 1) 2 представника від Верховної Ради України;
- 2) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;
- 3) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;
- 4) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах науки і освіти;
- 5) представник громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);
- 6) представник Національної академії наук України;
- 7) представник Національної академії правових наук України;
- 8) представник від всеукраїнських творчих спілок, яким Кабінетом Міністрів України надано статус національних.

Персональний склад наглядової ради НОІВ формується в порядку, встановленому статутом НОІВ, та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Члени наглядової ради НОІВ здійснюють свої повноваження на безоплатній основі.

Голова та секретар наглядової ради НОІВ обираються наглядовою радою НОІВ серед членів наглядової ради НОІВ. Головою наглядової ради НОІВ не може бути представник центрального органу виконавчої влади України. Член наглядової ради НОІВ не може бути одночасно членом дирекції НОІВ.

До повноважень наглядової ради НОІВ належать ухвалення рішень про проведення конкурсів на обрання членів дирекції НОІВ, рішень про призначення або дострокове припинення повноважень членів дирекції НОІВ, здійснення нагляду за фінансово-господарською діяльністю НОІВ, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, розгляд скарг на діяльність НОІВ, а також інші повноваження, визначені законом та статутом НОІВ.

Наглядова рада НОІВ також має право:

1) запитувати у дирекції НОІВ будь-яку інформацію щодо діяльності НОІВ, крім інформації з обмеженим доступом, та отримувати таку інформацію;

2) ухвалювати обов'язкові для розгляду дирекцією НОІВ рішення на підставі звітів дирекції щодо стану виконання завдань НОІВ, здійснення фінансово-господарської діяльності, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також плани діяльності НОІВ;

3) надавати дирекції НОІВ рекомендації, обов'язкові для розгляду;

4) звертатись до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури, відповідно до компетенції, про виявлені порушення та недоліки в діяльності НОІВ для врахування в рамках формування та реалізації державної політики в відповідних сферах державного управління.

Строк повноважень членів наглядової ради НОІВ становить 3 роки з дати затвердження відповідних членів у складі наглядової ради НОІВ рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. У разі закінчення строку повноважень члена наглядової ради НОІВ, орган чи організація, що делегували такого члена, у місячний строк делегує до складу наглядової ради нового представника або приймає рішення про призначення такого члена наглядової ради на новий строк, окрім представника громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), який визначається на конкурсі в порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Повноваження члена наглядової ради НОІВ може бути достроково припинено за поданням органу, що його делегував. Повноваження члена наглядової ради НОІВ також припиняються за ініціативою наглядової ради у разі:

1) подання заяви про припинення повноважень за власним бажанням;

2) неможливості виконання покладених на нього обов'язків, у тому числі за станом здоров'я;

3) припинення відносин з органом, що його делегував;

4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;

5) смерті або на підставі рішення суду про визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім чи оголошення померлим;

б) застосування адміністративного стягнення за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення.

Орган, що делегував члена наглядової ради НОІВ, повноваження якого припинено достроково, зобов'язаний делегувати до складу наглядової ради НОІВ нового представника у місячний строк з дня дострокового припинення повноважень попереднього представника.

Наглядова рада НОІВ здійснює діяльність та ухвалює рішення в організаційній формі засідання, що оформлюється протоколом, копія якого оприлюднюється на офіційному вебсайті НОІВ, а також надсилається головою наглядової ради НОІВ до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Засідання наглядової ради НОІВ вважається правомочним, якщо в ньому бере участь шляхом особистої присутності і (або) через засоби телекомунікаційного зв'язку проста більшість її членів від встановленого цим Законом кількісного складу наглядової ради НОІВ.

Засідання наглядової ради НОІВ проводяться за ініціативою голови наглядової ради НОІВ або письмовою заявою 4 або більше її членів, про що голова наглядової ради НОІВ повідомляє кожному з її членів не менше ніж за 5 днів до дати засідання.

Засідання наглядової ради НОІВ мають проводитись в правомочному складі не менше, ніж один раз на шість календарних місяців. Якщо наглядова рада не провела засідання в правомочному складі протягом зазначеного терміну, це є підставою для дострокового припинення повноважень поточного складу наглядової ради НОІВ за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та визначення нового складу наглядової ради НОІВ в порядку, встановленому статутом НОІВ.

Розміщення та організаційно-матеріальне забезпечення діяльності наглядової ради НОІВ здійснюються НОІВ»;

частину дев'яту доповнити абзацом першим:

«НОІВ підзвітний центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури відповідно до їх компетенції.»

в зв'язку з цим вважати абзаци перший та другий абзацами другим та третім.

21. У Законі України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 37, ст. 307 із наступними змінами):

1) у абзаці другому статті 1 слова та знаки «, визначена на національному рівні Кабінетом Міністрів України як така, що» замінити словом «та»; після слова «актами» доповнити словами і знаком «Кабінету Міністрів України»;

2) у статті 3¹:

частину першу викласти у такій редакції:

«1. НОІВ є юридичною особою публічного права, створеною центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, в організаційно правовій формі державної організації, статут якої затверджується Кабінетом Міністрів України та передбачає, зокрема, функції і повноваження такої державної організації у сфері правової охорони інтелектуальної власності, визначені цим Законом.»;

у частині четвертій:

після слова «актів» доповнити словами та знаком «Кабінету Міністрів України»;

слова «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності» замінити словами «Кабінетом Міністрів України»;

доповнити реченням: «Колегіальними органами управління НОІВ є дирекція та наглядова рада.»;

частину п'яту викласти у такій редакції:

«5. З метою забезпечення виконання НОІВ делегованих владних повноважень, члени дирекції НОІВ уповноважуються на підписання документів правовстановлюючого характеру та в рамках здійснення державного нагляду відповідно до закону і статуту НОІВ.»;

частину шосту викласти у такій редакції:

«7. Дирекція НОІВ є виконавчим органом НОІВ, який складається з Генерального директора та 2 членів дирекції. Повноваження членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ.

Дирекція НОІВ підзвітна наглядовій раді НОІВ, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури, відповідно до їх компетенції.

Члени дирекції НОІВ призначаються та звільняються наглядовою радою НОІВ за результатами відкритого конкурсу, що проводиться в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Строк повноважень членів дирекції НОІВ становить 3 роки, крім випадків дострокового припинення повноважень члена дирекції НОІВ за рішенням наглядової ради НОІВ.

Генеральний директор організовує роботу дирекції НОІВ, головує на її засіданнях, вчиняє правочини від імені НОІВ та здійснює інші повноваження щодо діяльності НОІВ в порядку, визначеному статутом НОІВ.

Генеральним директором НОІВ може бути призначено громадянина України, який проживає в Україні останні 5 років, вільно володіє державною мовою, володіє однією з офіційних мов Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), має повну вищу юридичну освіту і (або) освіту у сфері інтелектуальної власності, стаж роботи у сфері інтелектуальної власності не менш як 5 років та досвід роботи на керівних посадах не менш як 5 років.

Членом дирекції НОІВ не може бути особа, яка відповідно до рішення суду позбавлена права здійснювати діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади, а також піддавалася адміністративному стягненню за корупційне чи пов'язане з корупцією правопорушення протягом 3 років із дня набрання відповідним рішенням суду законної сили.»;

частину восьму викласти у такій редакції:

«8. Наглядова рада НОІВ є наглядовим органом НОІВ. Повноваження наглядової ради НОІВ, порядок її формування, порядок ухвалення рішень та порядок проведення наглядовою радою НОІВ конкурсу на обрання членів дирекції НОІВ визначаються статутом НОІВ, з врахуванням положень цього Закону.

До складу наглядової ради НОІВ входять:

- 1) 2 представника від Верховної Ради України;
- 2) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності;
- 3) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури;
- 4) представник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах науки і освіти;
- 5) представник громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);

- 6) представник Національної академії наук України;
- 7) представник Національної академії правових наук України;
- 8) представник від всеукраїнських творчих спілок, яким Кабінетом Міністрів України надано статус національних.

Персональний склад наглядової ради НОІВ формується в порядку, встановленому статутом НОІВ, та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Члени наглядової ради НОІВ здійснюють свої повноваження на безоплатній основі.

Голова та секретар наглядової ради НОІВ обираються наглядовою радою НОІВ серед членів наглядової ради НОІВ. Головою наглядової ради НОІВ не може бути представник центрального органу виконавчої влади України. Член наглядової ради НОІВ не може бути одночасно членом дирекції НОІВ.

До повноважень наглядової ради НОІВ належать ухвалення рішень про проведення конкурсів на обрання членів дирекції НОІВ, рішень про призначення або дострокове припинення повноважень членів дирекції НОІВ, здійснення нагляду за фінансово-господарською діяльністю НОІВ, виконанням кошторису, використанням коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, розгляд скарг на діяльність НОІВ, а також інші повноваження, визначені законом та статутом НОІВ.

Наглядова рада НОІВ також має право:

- 1) запитувати у дирекції НОІВ будь-яку інформацію щодо діяльності НОІВ, крім інформації з обмеженим доступом, та отримувати таку інформацію;

- 2) ухвалювати обов'язкові для розгляду дирекцією НОІВ рішення на підставі звітів дирекції щодо стану виконання завдань НОІВ, здійснення фінансово-господарської діяльності, виконання кошторису, використання коштів, що формуються з надходжень від справляння зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також плани діяльності НОІВ;

- 3) надавати дирекції НОІВ рекомендації, обов'язкові для розгляду;

- 4) звертатись до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури, відповідно до компетенції, про виявлені порушення та недоліки в діяльності НОІВ для врахування в рамках

формування та реалізації державної політики в відповідних сферах державного управління.

Строк повноважень членів наглядової ради НОІВ становить 3 роки з дати затвердження відповідних членів у складі наглядової ради НОІВ рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності. У разі закінчення строку повноважень члена наглядової ради НОІВ, орган чи організація, що делегували такого члена, у місячний строк делегує до складу наглядової ради нового представника або приймає рішення про призначення такого члена наглядової ради на новий строк, окрім представника громадських організацій представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), який визначається на конкурсі в порядку, що визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності.

Повноваження члена наглядової ради НОІВ може бути достроково припинено за поданням органу, що його делегував. Повноваження члена наглядової ради НОІВ також припиняються за ініціативою наглядової ради у разі:

- 1) подання заяви про припинення повноважень за власним бажанням;
- 2) неможливості виконання покладених на нього обов'язків, у тому числі за станом здоров'я;
- 3) припинення відносин з органом, що його делегував;
- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;
- 5) смерті або на підставі рішення суду про визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім чи оголошення померлим;
- 6) застосування адміністративного стягнення за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення.

Орган, що делегував члена наглядової ради НОІВ, повноваження якого припинено достроково, зобов'язаний делегувати до складу наглядової ради НОІВ нового представника у місячний строк з дня дострокового припинення повноважень попереднього представника.

Наглядова рада НОІВ здійснює діяльність та ухвалює рішення в організаційній формі засідання, що оформлюється протоколом, копія якого оприлюднюється на офіційному вебсайті НОІВ, а також надсилається головою наглядової ради НОІВ до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури. Засідання наглядової ради НОІВ вважається правомочним, якщо в ньому бере участь шляхом особистої присутності і (або) через засоби телекомунікаційного

зв'язку проста більшість її членів від встановленого цим Законом кількісного складу наглядовою ради НОІВ.

Засідання наглядової ради НОІВ проводяться за ініціативою голови наглядової ради НОІВ або письмовою заявою 4 або більше її членів, про що голова наглядової ради НОІВ повідомляє кожному з її членів не менше ніж за 5 днів до дати засідання.

Засідання наглядової ради НОІВ мають проводитись в правомочному складі не менше, ніж один раз на шість календарних місяців. Якщо наглядова рада не провела засідання в правомочному складі протягом зазначеного терміну, це є підставою для дострокового припинення повноважень поточного складу наглядової ради НОІВ за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та визначення нового складу наглядової ради НОІВ в порядку, встановленому статутом НОІВ.

Розміщення та організаційно-матеріальне забезпечення діяльності наглядової ради НОІВ здійснюються НОІВ»;

частину дев'яту доповнити абзацом першим:

«НОІВ підзвітний центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері культури відповідно до їх компетенції.»,

в зв'язку з цим вважати абзаци перший та другий абзацами другим та третім.

**Голова
Верховної Ради України**

ЕАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: В'ятрович Володимир Михайлович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B04000000D2452F00C2508F00
Дійсний до: 28.01.2023 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 431д9/1-2021/187426 від 08.06.2021

537495